

Harvard University - Middle Eastern Division, Widener Library, Harvard College Library / Na'im Allah Bahraychi, 1740 or 1-1803 or 4. Ma?mulat Mazhariyah va Mahbub al-?arifin. Lahur : Matba?-i Muhammadi, 1310 [1892]. ???? ???? ????????. ??????? ??????? ??????? ??????????. ?????? : ???? ??????. Widener Library, Harvard University, Cambridge, Mass.

OL 39338.90

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

۲۸

۹۲۶

مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

الحمد لله والمنتهى كتاب فيض انتساب سلك المتقين بمقصود الطالبيين مسمى به

۱۳

بفرمایش قادم اهل الله فقیر الله عنی السعة وعن الدرة واجابة الجمعین

مطبع محمدی و آقا کتبی
در لاهور مطبوع

کتاب فیض انتساب سلك المتقين بمقصود الطالبيين مسمى به

Na'im Allah

Ma'mulat

HARVARD UNIVERSITY LIBRARY NOV 5 1973

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَصْحَابِهِ أَجْمَعِينَ

مخفی نماند که مؤلف این کتاب مستطاب اعنی معمولات خانقاه عالیجاه شمسیه منظریه
 ادام اللہ تعالیٰ برکاتہا صاحب جلالات صحیحہ و مقامات سنینہ جناب قدوس صاحب
 صدق و صفایز بده که ارباب ریح و تقوی شمس فلک هدایت و ارشاد محی سن نبویہ فیم
 طریقہ احمدیہ حضرت مولوی نعیم اللہ علوی نساً و الحنفی مذنباً و المحدثی مشرباً
 و بہر ایچی موطناً بعد تکمیل علوم ظاہری بقصد الکتاب طریقہ باطنیہ کہ نسبت نسبتہ بر
 استانہ فیض شیانہ حضرت سلطان العارفین بران الواصلین ہادی گمران مبدور
 فیوض ایزدستان اعنی مولانا و امامنا شہید حضرت میرزا منظر جان جانان
 رضی اللہ تعالیٰ عنہما جبہ نیاز سوده تادت چهار سال کمال الکتاب برکات طریقہ علیہ شمس
 حال دلولہ و صرف ہمت جناب شان را کہ در گشت گلوک و شتند نہایتی نہ شتمہ از ان اینک
 درین عرصہ چار سالہ خطوط و مکاتیب کہ از وطن سے آمدند بخیاں انیکہ تعلقے وطن
 و اہل وطن پیدا شود و فتور سے درین کار افتد ملاحظہ نمفرمودند و بحجیت تمام دآخذ
 فیوض و برکات بسر برودہ و ردت چهار سال مرتبہ کمال و تکمیل فائز شدہ و اجازت مطلقہ
 یافتہ عنم وطن فرمودند قطع نظر از دیگر امور خدمت جسمانی حضرت ایشان آنچنان کردہ
 بودند کہ وقت نصبت حضرت ایشان پیرو مشد را تا سنی و تحسری رو نمود و کل وقت نصبت

در محنت کالہ فرستند
 خدا بر بندگان خود
 روزگاری نام یاران شان
 محبت صلی اللہ علیہ
 وسلم و بر عماد و اولاد
 یاران او صلوات
 حالات جمع حال
 آن روزی در توفیق
 کہ صرفیہ صافیہ را
 حاصل پذیرد صلوات
 قدوسہ بالکسر و لضع
 پیشوا ۱۳۱۴ م صلوات
 زبیرہ بالفتح فلان صدر
 چتر صلوات
 هم صلوات
 تقوی از درویش
 سید سید گاری ۱۳۱۴ م
 صلوات
 در کتب سندی
 فارسی از حضرت برون
 بفتح عیدہ
 مشور برون حضرت
 سال از سعید فارسی
 رحمہ اللہ علیہ کہ از
 دریا گھا لکھو جناب
 صوبہ اودہ ہستند
 میل ۱۳۱۴

حضرت ایشان چه گفته آید با وصف بی سامانی ظاهری بد طولی و در توکل داشتند و طابعت
 خدام ابانک توجه و اگر دشمنان غلبه فرمودند تا آنکه بلکه حضور و دوام آگاهی از فیض صحبت
 سرایا برکت در اندک زمان حاصل می نمودند کسانیکه اندک بجنور میمانند بد تبدیل حال
 افتاب عالمتاب پیشه نودوق صمیم آنقدر داشتند که در اثنای توجه اگر خطره از خطر است
 بر قلب یاری از یاران طریق خطور میکرد دفعه اشارتی برقع آن میفرمودند در بلد کنه
 بجله ننگالی توله برخی از ایام اقامت فرمودند و مسجد بنا کردند و هدایت طالبان حق
 پرداختند قلم از تحریرات و مقامات آنحضرت قاصر در فتا^ع الله سبحانه اتباعه
 و شرفنا یا ستر آید وفات شریف حضرت در بلده بطن ایلیج در ۱۸۰۲ یک پندار و در و صد هجده
 هجری اتفاق افتاد و مرقدش مشهور معروف در بلده موصوف واقع است اکثر طالبان منزل
 کمال تکمیل فائز شده مجاز شده بودند اما در بزگوار از اجل خلفاء آنحضرت هستند حضرت
 مولوی محمد حسن متوطن آنک که متصل کلکنه واقع است از دات ایشان رواج طریق
 مجدیه علی صاحبها الرضوان و الخلیفة دوران محروم بسیار شد و پیر و شکیر مشتاقین
 حقیق حضرت راس الاولیا و تاج الاصفیاء الکاملین و سید العارفین عالم ربانی حق آگاه
 حضرت مولوی مراد الله فاروقی سید و محمدی المنظری شریک و تهانیسری مولانا که حضرت
 پیر و مرشد ایشان یعنی مؤلف کتاب مستطاب جناب ایشان خلیفه و جانشین خود فرمودند و در
 قریب فوات بابل خانه خود بر ک عطای کلاه جناب ایشان وصیت فرمودند چنانچه وصیت
 آن قدوة العلماء والاصفیاء زوجة طاهرة حضرت نشان بطای کلاه خلافت سرور از فرمودند
 خامه با وصف دوزبان از تحریرات و مقامات حضرت ایشان قاصر والد بزگوار
 ایشان حضرت مولوی اقلند بخش صاحب تهانیسری خلیفه مجاز حضرت ایشان
 شهید بودند و حضرت ایشان در عهد صغیر من بجنور لایع النور حضرت ایشان شهید
 حاضر آروه و اخل حلقه فرمودند در ایام شباب حضرت ایشان با رضی الله عنه واقع
 شهادت حضرت ایشان شهید اتفاق افتاد و بلده تهانیسرا در دست ظلم سکینه ویران
 گردید و سالی آن شهر بکلکهای دوز در از با اهل و عیال خود گمشد حضرت پیر
 جمع ظاهر

این سخن از منی لغوی
 دست دراز از او
 نصرت و کمال
 صلوات
 بعد کمال کمال
 در نزولت
 نور
 اشک
 خان رازی
 سر ماند در از
 شان بار از
 آمدت فرما
 عظم بر مالکان
 آید فون شود
 دشت آباد
 همه مردم
 گاه بهانی کرده
 شده از از آن
 ایمان اندر

مرشد ماضی اللہ عنہ طرف محروسہ لکنو تشریف آورده بعد اکتساب طریقیہ علیہ خلیفہ
 جانشین پیر و تکمیر خود شدند تا چهل سال بلکه زائد از آن ترویج طریقیہ مجددیہ منظر یہ فرموده
 عالمی را منور گردانیدند آثار ہدایت و ارشاد در عالم و عالمیان همچو آفتاب عالم تابان ظهور
 ہویدا عالمی را از ظلمات شرک بدعت نجات بخشیدند و بتکرار و تکرار و اتباع سنت سننیہ
 بتزکیہ نفس و تہذیب باطن رہنمونی فرمودند عرفای زمان و صلحا و اتقیای دوران ایشان
 بترجمہ جلالت منزلت و تاثیر صحبت و کمالات ظاہری و باطنی اتفاق پیدا شدند سن شریف
 ہشاد و دو سال وفات در یک مزار و دو صد و چهل و ہشت از ہجرت خاک شہ
 النَّبِيِّينَ أَشْرَفُ الْمُرْسَلِينَ شَقِيحُ الْمَدِينِ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللَّهِ صَلَّى
 اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ وَأَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّاتِهِ وَتَابِعِيهِ إِلَى
 يَوْمِ الْقِيَامَةِ أَجْمَعِينَ مصحح این نسخہ مستطاب معمولات خانقاہ شمسیہ منظر یہ مسیحی
 ابوالحسن شریف بیعت و ملازمت صحبت تادت در از مشرف گشتہ و اجازت
 تعلیم طریقت از جناب والا یافته بحضور لامع النور مقامات این نسخہ متبرکہ را خواند
 و حضرت پیر و مرشد ماضی اللہ تعالیٰ عنہ از جناب ہدایت آب مولف این
 نسخہ متبرکہ سماعت مضامین کرامت آگین آن فرمودند وَالسَّلَامُ عَلَى مَنْ أَتَّبَعَ
 الْهُدَى وَاللِّزْمَ مُتَابِعَةَ الْمُصْطَفَى صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ
 بُدْوَر الدُّجِّي وَشَمُوسِ الْهُدَاةِ

شیراز کربلا در روزگار اسلام را درین مکتب عالی علم و کرامت
 درین مکتب عالی علم و کرامت درین مکتب عالی علم و کرامت

بابت بیعت با ائمه اطهار درین
 سلام بنموده است رسول خدا
 بخانیان بزرگواران
 بکلیت رسول خدا
 سلام فرستاده اند
 او و زنان او و اولاد او
 و پیروان او و دارالاولاد
 و کسب و کسب
 کردہ است
 و ملازمت بیعت
 رحمت کا مد نظر ہے
 فرمایند بر آل و دوستان او
 کہ اینها جگہ تاریکی نیستند
 و نور شکیب را بر آہست
 شدہ است
 تا بین این خصوصیت بخدا
 عطا شدہ شدن من قرآن
 و عطا شدن من قرآن کہ
 در دو فرستہ است
 او و بر آل او و دارالاولاد
 او و عطا شدہ فرستہ
 او و بر آل او و دارالاولاد
 بابت کہ بیعتی است
 کہ فرمودہ است

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أُحْمَدُ لِلَّهِ عَلَى مَا أُوتِيتُ بِجَوَامِعِ الْكَلِمِ وَأَمْرُتُ بِأَنَّ أُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ
 حَبِيبِهِ وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ وَأَسْلِمَ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ
 لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ رَضِيْتُ بِاللَّهِ رَبًّا
 وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا وَبِمُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَبِيًّا وَنَبِيَّاتِ الدِّينِ

حَبِيبُ اللَّهِ مَظْهَرًا وَ نُورًا خَلِيلًا وَ حَبِيبًا اِنَّمَا بَعْدَ سِغُوْدِي اِنْ شِئْتَ خَالِي حَسْبًا
 وَ قَطْرَةً اَنْبِيَا مُحَمَّدٍ نَعْمَ اللَّهُ بِرَأْسِي وَ طَنَا حَقْفِي مَذْهَبًا لِقَشْبِنْدِي مَشْرَبًا كَمَا اِنْ كَلِمَاتُ
 جَنَدِئِكَ فِي رَعْمُوْلَاتِ خَاتَمِهَا شَمْسِيَةٌ مِظْهَرِيَّةٌ كَمَا ظَهَرَ مِنَ الشَّمْسِ وَ نُورًا عَلَى نُورِئِكَ يَهْدِي
 اللَّهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ وَ كَسْبِ التَّمَّاسِ لِنُورِ وِجْدِهِ كَرَامَتِ اللَّهِ وَ نُورِ مُحَمَّدٍ بَصَرُهَا
 اللَّهُ تَعَالَى بِنُورِ كَرَامَتِهِ وَ يَقِيْنِ هِدَايَتِهِ كَمَا نَسَبَتْ اَخُوْتٌ وَ قَبُوْلِ فِرْزَنْدِي طَرِيقِ
 بَاقِيْرِ دَارِ نَدْمِ مَحْرَمِيْكَ وَ هُوَ اللَّهُ الْمَوْفِقُ وَالْمَعِيْنُ مَقْدَمُهُ بَدَانَتُهُ كَمَا وَ لَادَتْ بَاسْمَاءُ
 اَنْ سَعِيْدٌ وَ قَتٌّ وَ مَسْعُوْدٌ زَمَانٌ لِعِيْنِ حَضْرَتِ اَيْثَانَ ^{بِهَاتِهِ خَدَايَا تَوْفِيْقِي} اَيْثَانَ ^{بِهَاتِهِ خَدَايَا تَوْفِيْقِي} اَيْثَانَ بِاَعْلِيَّةِ الرَّحْمَةِ وَ الْغَفْرَانِ ^{اَعْنِي حَضْرَتِ مِيْرزا نَظَرِ جَايْحَانَانَ} فِي رَأْسِ اللَّهِ نَزَارُ
 وَ صَدُوْ يَزُوْدُهُ بِحَجْرِيْتِ وَ يَقُوْلِي سِيْزُوْدُهُ چنانكه حضرت ايشان در مکتوبی نوشته اند امارت
 اَوْلِيَا مُطَابِقِ حَسَابِ عَقُوْدِ رَشْتِ سَاكِرُهُ وَ مُوَافِقِ قَوْلِ حَضْرَتِ اَيْثَانَ تَكْتَبُكَ كَمَا دَرَعُوْنَ اَعْلِيْنَ
 دِيُوَانِ خُوْدِيْ بَيَانِ فَرْمُوْدُهُ كَمَا مَرُوْرُهُ كَمَا مَرُوْرُهُ وَ نَهَقَاتِ حَجْرِيْتِ وَ دَرْتِ عَمْرِئِ شَبْتِ رِيْزُو
 صَحِيْحِ مِيْثَاقِ دِرَانِ زَمَانِ كَمَا سُلْطَانِ اَوْزَنْگِ سَيِّدِ عَالَمِيْهِ عَلَيْهِ الرَّحْمَةُ وَ الْغَفْرَانِ بِاَنْتِظَامِ مَمَالِكِ
 وَ كُنْ مَتُوْجِهٌ لِيُوْدِ وَاَلدَبْرِ كَوَارِ حَضْرَتِ اَيْثَانَ تَرْكِ مَنْصِبِ رُوْزْگَارِ مَرُوْدُهُ بِاَعْلَاقِ تَمَامِ زَمَانِ
 تُوْجِهِ بَطْرَفِ مَسْتَقَرِّ الْخِلَافَةِ اَكْبَرِ اَبَادِ مَعْطُوْفِ كَرْدَانِيْزِ دَرِ اَخْتِمَائِي رَاهِ چُونِ دَرِ مَقَامِ كَالِ اَبَاقِ
 كَمَا دَرِ حُدُوْدِ مَالُوْمِ وَ وَقْتِ وَ رُوْدِ مَرُوْدِ تَشْبِ جَمْعِهِ يَزُوْدِ مَشْهُرِ مِضَانِ الْمُبَارَكِ بُوْدُ كَمَا اِنْ
 نِيْرًا عَظْمِ وَاَقْبَابِ مَعْظَمِ اَزِ مَطْلَعِ سَعَادَتِ طُلُوْعِ فَرْمُوْدِ سَبِيْتِ شِكْرِ لِقَدِّ سَاعَتِ مَسْجُوْدِهِ
 لُوْزْگِيْتِي فَرُوْرِ شُدِ مَوْجُوْدِهِ وَ زِ طُلُوْعِ حَمَالِ شَمْسِ الدِّيْنِ + اَزِ تَرِي تَا لِعَرْشِ شُدِ مَشْهُوْرِهِ چُونِ
 حَيْرِ وِلَادَتِ بَاسْعَادَتِ اَخْفِيْتِ بَسْمِ مَبَارَكِ عَالَمِيْهِ سَعِيْدِ فَرْمُوْدِ كَمَا پَسْرِ جَانِ مِيْزِ تَقِيْبَاتِ چُونِ
 نَامِ وَاَلدَشِ مِزَا جَانِ سَتِ نَامِ پَسْرِشِ جَايْحَانَانَ مَقْرَرِ كَرْدِيْمِ بَدِيْنِ تَقْرِيْبِ اَخْفِيْتِ
 بَايْنِ اِسْمِ مَسْمُوعِي شُدِ نَدَا بَا بَرِ زَبَانِ عَوَامِ حِكْمِ مَنْ اَعْطَى مَكَانًا عَلِيًّا وَ لَمْ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلِ
 سَمِيًّا مَشْهُوْرًا وَ مَعْرُوْفًا بِجَايْحَانَانَ وَ تَخْلُصِ مِظْهَرِ بِلَقَبِ شَمْسِ الدِّيْنِ حَبِيْبِ اللَّهِ اَنْدُوْدِ عَلِي
 لَشَبِّ حَقْفِي مَذْهَبِ اَزِ نِيْجَابِ سَتِ كَمَا طَرِيقَةُ اَيْثَانَ اَطَرِيقَةُ شَمْسِيَّةٌ مِظْهَرِيَّةٌ مِيْگُوِيْنِدِ وَا ظَهَرَ مِنَ الشَّمْسِ
 عَلِي لُوْزْمِي نَامِنْدِ وَ چُونِ جَانِ كَمَا دَرِ قَالِبِ مَتُوَارِي وَ مَخْفِي سَتِ مِي يَنْدَارِ نَدِ چَانَكِ حَضْرَتِ
 اَرِشَادِ پِنَاهِي مَوْلَانَا مَوْلُوِي شَمْسِ الدِّيْنِ بَانِي تَبِي كَمَا اَزِ اَجَلِ خَلْفَائِي بَلَكِهْ جَايِ اَيْثَانَ

حبيب الله مظهر
 قطره انبيا محمد
 جندي در معمولات
 الله لنوره من يشاء
 الله تعالى بنور كرامته
 باقير دارند محرمي
 آن سعيد وقت
 و صد و يازده
 اولي مطابق حساب
 ديوان خود بيان
 صحيح نمايد در ان
 و كن متوجه بود
 توجه بطرف مستقر
 که در حد و مالوم
 نيز اعظم و آفتاب
 لوزگيتي فروز شد
 خير و لادت با سعادت
 نام و الدش مزا جان
 باين اسم مسمي شد
 سميا مشهور و معروف
 شب حنفي مذهب از نجات
 علی لوزمی نامند و همچون
 ارشاد پناهی مولانا

عظمت شخصها
 عطا کرده شد
 ادراک شده بلند
 دیدار کرده شد
 پیش ازین هیچ
 با صفت ادراک
 ۱۲ ۱۳ ۱۴

مدد الله تعالى ظلال كمالهم على رؤوس الظالمين المحبين المخلصين و رعتوان كتابي از
 تصنیفات خود اشارت باین معنی میفرماید فقره چند بعینها از آن ایراد مینماید قبله اهل کما المخلص
 حضرت ذوالجلال قدوه اولیا عصر خلاصه اصفیای دهر در گمانه بجا معانی گوهر شایهوار درگاه
 سبحانی در علوم ظاهر مثل شمس اظهور حقائق باطن مثل جان ارفع و استر دو اسم مبارکش گویند
 برین مدعا شایسته و فرزند دو شایسته بر کمال تقوی ای کن ب همه دانی و امی و اول متشابهات قرآنی
 و امی متبع سنت پیغمبری و امی منظر انوار سرور مثنوی ای مرا چون مصطفی من چون عمر
 از برای خدمت بندم مگر ای لقای تو جواب هر سوال مشکل از تو حل شود بی قیل و قال
 تر جان من هر چه بار آورد دست دست گیری هر که پایش در گل است تا قیامت که بگویم این کلام
 صد قیامت بگذرد این ناتمام پیر مرشد بر حق خداوند نعت حبیب الله نایب رسول الله من اعط
 مکانا علیا و لم یجعل له من قبل سمیا حضرت میرزا جانان حنفی مذہب و مجددی شریک
 و شمس الدین لقباً مدد الله تعالى ظلال جلاله و کماله و قد سئال الله ببرکتہ و
 انضاله استی کلامه الشریف و معنی که زایچه طالع آنحضرت بر آورده بود میگفت که این زایچه از
 زایچه طالع پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم که بمحمان استخراج نموده بودند در بروج دار یعنی در جوار اقطاب
 است و باقی همه جا اتفاق لله در من قال فی مدحه بیت کوی آج او کے برابر نہیں
 وہ سب کچھ ہے الایمیر نہیں بمصدق این مقالست سبحان الله من معد سعدي فی
 بطن امه در شان این منظر ازل و شمس انوار اظہر و ابهر است که از حالت صبا و شیر خوارگی انوار عشق
 حقیقی و آثار کمال بزرگی از جبین مبین ایشان ظاهر و هوید بود چنانچه در منظر حسن و جمال جلوه
 مستحق را نظاره می نمودند و در کنار خور و دنی بر غنبت تمام می رفتند و از کنار او جدا نمیشدند مگر جملہ
 و ازین شعور مہر موزون می نمودند از سنجاکه میفرمود که شاعری و پریشان نظری از خیر طینت فقیر
 و از هنگام خودی در اتباع سنت نبوی جہد بلیغ میداشتند چنانچه روزی والد شریف ایشان
 در خدمت مرشد خود ایشان را بردند اتفاقاً از آن بزرگ در حالت سکر و سماع نماز عصر و مغربت
 شد از دیدن این احوال باخود گفتند که اگر والد من در خدمت ایشان مرا مکلف بعبادت شوند قبول
 نخواهم کرد و از بیان من قبول نظر حضرت صدیق اکبر رضی الله تعالی عنہ بوده اند شایسته این قول

طالع در زکوة الله
 شمس الدین کمال ایشان
 بر کمال کمال ایشان
 با خلاص ۱۲ طالع
 گردانیدن کلام از
 ظاهر کمال ایشان
 در شریک ایشان

سب
 گستر از اندک
 سایه بزرگی او
 کمال او و بزرگی او
 بار از انبیا
 او در بزرگی او
 همه پاکت سعادت
 سعادت و سعادت سعادت
 مندرش در کمال
 خود ۱۲ طالع
 بالظفر و بالقتل یعنی
 طاقت و کوشش
 و بالفتح زنج و شمشیر
 بر آفتاب

آنکه هر گاه نام مبارک حضرت صدیق رضی الله عنه در میان من آمد بی اختیار رنگ آنحضرت متغیر
میگردید زیرا که صورت مسی لبینه حاضر میشد و همچنین روح مبارک حضرت مجد رضی الله تعالی عنه
بصورت نورانی ظاهر میشد و القای امر معروف مینمود و حضرت بر اسم خلیل الله را در نه سالگی در خواب
دید بود که دست شفقت بر پشت ایشان سائیده و چون بوالد خود نقل کردند از آن روز والد
مرحوم ایشان توقیر بسیار میفرمودند تا آنکه بغیر از صاحب بر زبان نمی آوردند و نوبت دیگر که
بهشت را همه تمام انبیا علیهم الصلوٰة والسلام در خواب دیدند نیز به نسبت حضرت بر اسم بسیار ورود
الطاف و اعطاف شدند از نجاست که میفرمودند که فقیر بر اسمی المشرّب بوده حضرت شیخ رضی الله
تعالی عنه بزور قهر امام محمدی الشرب کردند و حضرت پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم را نیز در خواب دیدند
چون خوشترند که قد مبوس شوند پیشانی ایشان را در کنار گرفته فرمودند که پیشانی خود را در پیشانی من
بسایید و نیز آنحضرت صلی الله علیه و سلم را در خواب دیدند که ایشان را در کنار گرفته برابر خود خوابانیده
اند چنانکه اینجالت در میان مدت یکپاس کشیده و آنچه از اسرار راز و نیاز که در آن خواب درین
آمد این اوراق گنجایش ایشان آن ندارد و میفرمودند که سه نوبت دیگر پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم
را در خواب دیدم هر بار بصورت دیگر که مناسب حال استعداد من بود ظهور فرمود چنانکه در ابتدا
حال بصورت امر در جهت ضعف مناسبت و در توسط بصورت شایب مناسبت و در انتها
بصورت شیخ از جهت حصول مناسبت کمالی جمله بارها پیغمبر خدا و بیشتر انبیا را علیه و علیهم الصلوٰة
السلام در خواب دیدند و همچنین صحابه کرام و اولیای این امت عظام را نیز در خواب دیدند و
بطریق اولیست از ایشان فیضها برداشتند و اکثر مشایخ و روحی ایشان کثر الله أمثالکم
میفرمودند و حضرت سید السادات سید نور محمد بدوئی رضی الله تعالی عنه که پیر اول حضرت ایشانند
یکبار پای پوش حضرت ایشان را از دست مبارک خود دست و درست کرده دادند چون عذر
خواستند فرمودند چرا ناخوش میشوی بطریقه ما طریق اتباع سنت است و پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم
گاه خدمت صحابه مینمود من هم باین نیت اگر خدمت کسی از یاران خود بکنم و امیدواری اجرد خواب
دارم مصانقه ندارد و حضرت شیخ الشیخ محمد عابد سنّامی که مرشد آنحضرت اند با وجود کمال تکلیف
و وقار یکبار زانو بوس ایشان کرده فرمودند که گوید و آفتاب با هم مقابل شسته ایم با وجود وقت

بدون ملاقات ظاهری
استفاده از روح
کردن خانه حضرت
او پس از ظاهر از
حضرت سر در کمال
علیه و علی الصلوٰة
و التسلیمات
ملاقات نشد
از روحانیت
خواب را کتاب
نیاست در خواب
تفسیر
نیضها بر پشت
بقام کمال تکلیف
رسیدند

نظر گشته که داریم امتیازیکه از دیگری معلوم نمیشود سبحان الله زهی سعادت آن مرید که از این
استعداد و قابلیت خود در حضور پر مرتبه کمال فکریل رسیده و جمیع کمالات و مقامات را نیز خود در تقی
شده هم مقام و هم رنگ پر خود کرده و عجب نصیب آن پیر که بزور جذب قوت توحید خویش
مرید خود را کشان کشان بنقطه آن مقام که خود در انجا رسیده است برساند و دیگر نشاءتکالی
که حضرت شیخ رضی الله تعالی عنه در حق حضرت ایشان فرموده اند این مختصر گنجایش بیان تمام آن
ندارد و از آن جمله آنکه فرمودند که نسبت ایشان مراد است و از نور معرفت و توجه ایشان عالمی منور
خواهد شد و این خاصه از خواص قطب شاد است که حضرت شیخ اشارت به آن فرموده اند از اینجا
ست که خدا طلبان خالقا عالیجاه شمسیه مظهر سلوک لبرعت تمام قطع میکنند و زود بمنزل
مقصود میرسند و حضرت حاجی محمد افضل سیالکوٹی که پیر صحبت و شیخ الحدیث حضرت ایشانند
بیشتر بخدمت حضرت ایشان عرض احوال مینمودند و میفرمودند که حق سبحانه تعالی انشانست
کشفی عطا فرموده است و بار نسبت کشفی نیست احوال باطن با به بنید که چگونه است و حضرت ایشان
هر چه از احوال ظاهر میشد بعضی میسازیدند و حضرت حاکم سعد الله صاحب که پیر صحبت ایشانند
از برای تواضع ایشان تمام قد مبارک خود دست استیاده میشدند چون عذر خواستند فرمودند
که ای میرزا صاحب از خوف حضرت خود تواضع میکنم از اینجا قدر و منزلت آن حضرت باید درایت
که به نسبت حضرات مشایخ در حق ایشان چگونه معاملات بظهور می رسید و حضرت شاه ولی الله
صاحب که از کبر ای عصر بوده اند طریق ایشان را بجهت کمال متابعت سنت سنیه بسیار میستودند
و مکاتیب با لقب عالی می نوشتند و حاجی فاخر صاحب که آبادی که محدث بوده اند میگفتند
که ایشان در اتباع سنت شانی عظیم دارند و قدمی مستقیم و مصدق اینقول آنکه بکیا پیغمبر خدا
صلی الله علیه و سلم را در خواب دیدم می بینم که اسپ عراقی خاصه با ساز و براق آراسته بردارند
حضرت استاده است پرسیدم که این اسپ از آن کس است گفتند خاصه پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم است
و چون بوقت برآمد باز پرسیدم گفتند از میرزا صاحب من آن اسپ خاصه را تاویل با اتباع سنت
نمودم که ایشانرا از آن نصیب کمالست و کلام این هر دو عالی مقام یعنی حضرت شاه ولی الله
و حاجی فاخر صاحب که محدث و صدوق بوده اند شهود عدل اند بر اینکه حضرت ایشانرا در مقام

اتباع سنت و استقامت بر جاده شریعت طریقت خطی و افر بوده است و فیسی کامل و نیز مولوی
 تنافس سببلی که از خلفای آن حضرت اند آن سرور علیه السلام را در خواب دیدند بعضی میگویند
 که حضرت میرزا صاحب پیرم شد فقیر اند در ترویج طریقت و تبلیغ احکام شریعت جدید تبلیغ نمایند
 طریقه ایشان مقبولست فرمودند آری و حضرت صدیق اکبر رضی الله تعالی عنیه در این باب کلام
 متکلم شدند و مصدق این خواب است که در آنوقت آنحضرت صلی الله علیه و سلم با ایشان یک دپیه روید
 برای صرف ضروری و عده فرموده بودند و عزیزی در آن نزدیکی یک دپیه روید با نام ایشان مقرر
 نموده است و مدت جاری ماند و نیز عزیزی آنحضرت صلی الله علیه و سلم را در خواب دید که با حضرت
 ایشان در پانی پت در خانه با همه یاران خود نشسته اند آنحضرت صلی الله علیه و سلم بر آن نشانه
 میفرمایند که ای عزیزان شما طریقه را خوب ترویج نموده اید و در صد و تحویل آن افتاده اید خدا
 مبارک کند و این هر دو مقام دلالت میکند بر قبولیت اعمال و صحت مقام و حال و تنبیه شیخ محمد
 علی متخلص بحرین در ولایت هندوستان کسی را از ستمدان هند در فن شعر و سخن سخا ط
 نیار و لیکن با وجود عدم ملاقات روح آنحضرت میکرد و چنانچه مولوی قلندر بخش رحمة الله علیه
 از اصحاب اجل آنحضرت اند نقل میکردند که سماع خان شاعر میگفت که روزی در خدمت شیخ
 محمد علی بحرین در مکانی شارع عام نشسته بودم که ناگاه حضرت میرزا صاحب بر اسب سوار از آن
 میگذشتند چون نظر شیخ بر حضرت ایشان افتاد پرسید این کدام جوان است سماع گفت حضرت
 میرزا جاجانان اند شیخ گفت چشم بدو ریمه دانی و همه جانی و نیز بزرگے در حق ایشان فرموده که
 چشم بدو ریمه دانی و همه جانی فی الجمله هر که میدید شیفته جمال یوسفی و کمال سیر محمدی ایشان
 میکرد و بی اختیار مافذ الشرائع ان هذا الاما لک کریمه بزرگانش میرفت و کرط طریق
 کیفیت نسبت آنحضرت بدانند که نام و آلد بزرگوار حضرت ایشان میرزا جان است این میرزا
 عبدالسجان بن میرزا محمد امان بن شاه بابا سلطان بن بابا خان بن امیر غلام محمد بن امیر محمد
 بن خواجہ رستم شاه بن امیر کمال الدین جوان مرد که به نوزده واسطه متوسط محمد بن خفیه جناب
 ولایت باب امیر المؤمنین علی رضی الله تعالی عنیه میرسند و تخلص و الد شریف ایشان جان
 است یکی از جوانان روزگار بود و در اکثر علوم ماهر و با هر سلوک طریقه علیه قادریه از حد

شاه حضرت عبدالرحمن قادری که جذب قوی تاثیر تمام میداشتند و اکثر مردم از یک نگاه به پیش
 میگشتند اخذ نموده بودند و حضرت والد ایشان اسخنان عجیبه لطائف غریبه است لطیفه اول
 میفرمودند ای میرزا صاحب هر که دلش بداغ عشق برشته میشود و خاشاک طبیعت او منوخته و پاک
 نمیکرد و زمین طینت او صلاحیت تخم محبت الهی ندارد و زیرا که عشق مجازی زینه عشق حقیقی است
 پس او را میکشند عشق مجازی طوق گلو کرده در کوچه و بازار رسوا و خوار نسازد روح فقیر از شما
 راضی نخواهد شد اما غیر از وسیله امر دیگر درین راه منظور نباشد چون بواسطه این دولت را
 بمطلب کشاده گردد جان بازی در راه موتی که پادشاه پادشاهان معشوقان اعلی و ادنی است اختیار
 باید نمود که سعادت جاودانی فریاد با نیت و این بیت آنحضرت مناسب این مقام است بهیت
 تن زار مرا الفت ز کلفت بسته میازد به که آتش مشت خار خشک را گدسته میازد به حضرت
 ایشان قدس الله سره از بلند فطرتی و خوش استعدادی و از توجیه معنوی حضرت والد بزرگوار خود
 بلکه بعض فضل ایزدی در مرتبه عشق بازی با فاضلی مرتبه کمال رسیدند و جان شیرین قدر آرزوی
 نمودند و از دست ناهق پرستان بید دولت بدرجه شهادت اعلی رسیدند و همچنین در ضمن شاعری
 درجه عالی میشدند و بحر حرف عشق و در در بر لوح زبان نغمه نگاشتند و اصلا در ضمن شعر عرض
 دنیا و اظهار بند در میان نداشتند و گاهی در مدح یا ذم کسی زبان را آلوده نمیکردند چنانچه در عنوان
 مثنوی خود اشارت باین معنی میفرمایند چند اشعار از آن بعینها در اینجا نقل نموده می آید مثنوی
 خدا در انتظار حمد باینست + محمد چشم بر راه نمانست + خدایم آفرین مصطفی بس +
 محمد حامد حمد خدا بس + مناجایه اگر باید بیان کرد + به بیتی هم قناعت میتوان کرد +
 محمد از تو میجوایم خدا را + الهی از تو حبت مصطفی را + و گریب واکن مظهر فضولی است +
 سخن از حاجت افزون تر فضولی است + ز سحر یرم غرض عرض منهنیت + دعا عم را ازین بوی بلبل
 نیست + طپیدن واری از دل می نگارم + اصول رقص کسبل می نگارم + همین خون گرم
 در بیم ساقیت + و گرازی هر چه گویم اتفاقیست + خیال لن ترانی هم ندارم + و باغ قصه
 خوانی هم ندارم + و هم از نیجاست که میفرمودند که در ابتدای احوال از ویوانگیهای غلبان محبت
 که ناها موزون میکردم و باین تقریب نام خود شاعری بر آورده بودم بخاطر میگذشت طریقیه

مناسب مذاق فقیر خواهد بود یعنی لشور نعمات یا بطور خرابات مناسبت خواهد داشت اختیار خواهد نمود
 چون سلسله حضرات نقشیند به رضوان اللہ تعالیٰ علیہم اجمعین منسلک و ملتزمندم آن قدر مغلوب
 حال خود بشتم که آن کیفیات تمامها از دل مسلوب گشت و اصل او در خود طاقت حرکت خلافت
 اتباع سنت نماید و اثری که از طینت باقی بود حظ در انشا و اشعار برداشت و حال آنکه حضرت شیخ
 قدس اللہ سرهم از مدت سی سال در ارشاد و طالبان تعلیم تربیت یاران مشغول است بجز آنرا و او تدبیر
 ساختگی سفر آخرت که در پیشیت چیزی دیگر مذاق جان شیرین نماید چنانچه شمه از آن
 در عنوان دیوان عالی شان خود بیان فرموده اند و نیز از نجاست که میفرمودند که بار از فوق
 و سخن از یادرفته نقلت که شخصی از اهل دل روزی در خدمت حاجی محمد افضل که شیخ الحدیث
 آنحضرت بوده اند عرض نمود شعریکه حضرت میرزا صاحب کلمه اللہ میخوانند ضرب اثر آن بر دل
 میرسد و فیض آن متصل بقلب آید و دل را حظ بسیار حاصل میشود بخلاف شعر دیگر عزیزان که مذاق
 دل با مردم چاشنی لذت نمی بخشد سبب آن حیثیت حضرت حاجی صاحب فرمودند که ایشان از
 مردان خدا و از اهل دل و اهل درد اند هر چه میخوانند از درد دل میخوانند لهذا در استماع آن تاثیر
 تمام می بخشد درین ضمن حضرت ایشان تشریف ارزانی فرمودند حضرت حاجی صاحب بشارت
 بسیار فرمودند که این عزیز اشتیاق کمال بر استماع اشعار شما میدارد حضرت ایشان شعر
 چند در آنوقت خوانند آن عزیز و جمیع حاضرین محفل شریف بسیار متلذذ و محظوظ گردیده خطبات
 لب بهج و ستایش ایشان گشادند از نجاست که شعر ایشان را شعر مشروع میگویند و مقبول
 اهل دل می نامند لطیفه و موم میفرمودند که آشنائی در حقیقت کیش و آئین مردان است چنانکه
 در باب این فن درین باب کتب رسال تدوین نموده اند لیکن جزو عظم درین باب بحثش و
 که معیشت یعنی هر کس که گرمی از ویافته نشود ترک اخلاط گیرند که خنکی اینجا ناپسندیده است زیرا که
 علاقه خاک و خون در میان نیست که جوش خواهد کرد و چنانچه در قرابت و پیوسته کینه خاطر آنها
 پیدا یابد که آنرا بخوف ناپسندد اگر چه بطیب خاطر محیر گرداند و بانکه زلال و تقصیر از رنگی و شکستگی نکند
 زیرا که نهال آشنائی بعد پرورش مدت دراز قابلیت ثمره مرتبه اقرابت پیدا میکند یکبار قطع
 آن از قرابت بعید است سه جدایی از اجاب کردن خطبات به بریدن زاریاران عملا و قیامت

تاریخ اشعار

و امتحان بصفتی که او متصف بان نباشد نباید کرد و مثلاً بحیل را در بذل مال نباید آزمود زیرا که او
ازین صفت غار بیت از خیس کار نفیس نمی آید و همچنین شخص جبار الشجاعت امتحان نشاید که از
رو باه کار شیر نیاید و هر که زمانه با او موافقت نشازد آشنایان را باید که احتیاط با او بیشتر کرد
تا رنجیده خاطر و آزردگی در او در عکس آن خلافتش اولی لطیفه سوم میفرمودند چنانچه ما را
از برای فهم معانی قرآن مجید و تدبیر در احادیث مصطفی صلی الله علیه و سلم از محاورات عرب
و قوف و اطلاع ضرورت ^{بصفتی} همچنین برای فهم معانی مقصوده از محاورات مردم این دیار در وقت
همگامی نیز از وقوف تمام چاره نیست تا در حضور عقلا از عدم فهم معانی مقصوده انفعال کشیده
نشود احوال والد ایشان ازین بلند ترست که شرح آن درین مختصر گنجی لهذا بر این قدر اقتصار
رفت و کر و والده ماجده ایشان عقیقه و پارسا و خداترس و خدا پرست بوده اند و در وجود
و سخا بی نظیر ازینجاست که والد بزرگوار حضرت ایشان میفرمودند که میرزا صاحب از نور و اوصاف
جمیده والده شما بسیار مماثلت در دل غالب است خاصه از صفت تمت و عفت و از خاندان عالی
رئیسان شیخ زاد های بجا پور از مصافقات دکن بوده اند و کر حد شریف ایشان با وجود
منصب پادشاهی در طریق چشمتیه مردم را میگردیدند و مقامات عالی میداشتند همه سواران
پیا دگان بلکه خدمتگاران و غیره هم اهیان تجمد گزار و شب خیز بودند و کر حد شریف
حضرت ایشان همیشه خاله زاد اسد خان وزیر بودند و از شرف صحبت جد حضرت ایشان
مشرف بندهب اهل سنت و جماعت گشتند صفائی باطن آنقدر حاصل کرده بودند که تسبیح جمادات
می شنیدند و درس مشنوی مولانا کجا روم در مستورات میدادند و با صبیبه اکبر پادشاه حضرت میرزا
محمد امان بج که جد کلان حضرت ایشانند وصلت دست داده بود باین راه جد بزرگوار ایشان
نواسه خاندان تیمور صاحبقرانند و کر طریق کیفیت کسب و کسب آنحضرت میفرمودند
که فقیر بعد وفات والد بزرگوار خود در عمر شکرده سالگی نوکر طریق نقشبندی از خدمت سید السادات
سید نور محمد بدوئی قدس سره گرفته و در سبت تبدیل لباس نموده محرر گوید که مراد از لفظ حضرت
سید هر جا که درین اوراق آید سید نور محمد رحمة الله علیه بعد از ملازمت چهار سال بشارت ولایت
کبری و خرقه و اجازت مطلقه از ایشان یافت چون حضرت سید در شکرده هزار و صد و سی و پنج

و تالی کرد

بجزری یازدهم شهر ذیقعدہ ازین دار انتقال فرمودند تا شش سال مجاور مزار مبارک الشیخ گشت
 بطریق اہلبیت کسب ولایت علیا نمود چنانچہ شیخ علی کنیری شیخ العرب رحمۃ اللہ علیہ کہ از اہل
 خدفائے حضرت شیخ محمد صدیق سہرندی رضی اللہ تعالیٰ عنہ کہ بشیرہ بلا واسطہ حضرت مجتہد
 الف نانی رضی اللہ تعالیٰ عنہ بودند باین بشارت شہادت دادند و تقریب شرف شدن آنحضرت
 بجناب حضرت سید آن بود کہ چون بعد از رحلت ثمالد بزرگوار تا دو سال تکلیف جہاد خیال
 دنیا طلبی گذرانیدند و امرای آن عہد نظر بر علو نسب آنحضرت تمنای و عدلت حبسیات خود را
 میداشتند آنحضرت در خواب دیدند کہ گویا بر مزار بزرگے زیارت رفته اند صاحب مزار از قبر برآید
 طاقی خود را بر سر آن حضرت نهاد بعد این خواب خیال دنیا طلبی از سر بدر کردند اتفاقاً روزی
 در دولتخانہ آنحضرت اجباب مجتمع و اسباب طرب جمع بود کہ شخصی از دوستان اوصاف شریف
 حضرت سید رحمہ اللہ در میان آورد بجز دشمنیدن اشتیاق زیارت بخاطر استیاد کرد با وجود غمت
 حضار مجلس سمان زمان متوجہ زیارت ہستان سعادت شدند چون شرف ملاقات دریافتند از
 تعلق خاطر کہ بطرف دوستان بود و در وقت خاستن نمودند و گفتند کہ انشاء اللہ تکباز بخدمت شریف
 خواہم رسید با آنکہ قاعدہ حضرت سید بود کہ بعد دریافت صلاحیت استعداد و استخارہ سنونہ
 ذکر طریقہ عالیہ لطالب میفرمودند این زمان بے درخواست آنحضرت ارشاد کردند کہ چشم بستہ بطرف
 قلب متوجہ شوید و در یک توجہ لطائف خمسہ را ذکر کردہ خصیت نمودند و غلیبہ ذکر بغایت مرتبہ رسید
 چون صبح دیگر بخدمت حضرت سید قصد نمودند بنا بر عادت نظر در آئینہ کردند خود را بعینہ بصورت
 حضرت سید معاینہ فرمودند و بعد مدت شش سال از انتقال حضرت سید بان حضرت در خواب فرمودند
 کہ مقصود حق است و آن غیر متناہی پس عمر متناہی خود را تمام در طلب صفت باید کرد و مقصود بہ
 باید آورد و بنا بر انتقال این امر اول بخدمت حضرت جیو کہ شیخ الحدیث آنحضرت تندر جوع آوردند
 ایشان جواب دادند کہ شما کسب سلوک از خدمت حضرت سید علی سبیل البصیرہ نموده اید و ما قوت کشنی
 چندان نداریم پس آنحضرت در خدمت حضرت جیو بجز کتب احادیث چیزے ازین نسبت بطور تقبیہ
 کہ عبارت از طی مقامات کسب نکردند لیکن میفرمودند کہ در اثنای سبق حدیث فیض باطن نیز
 میرسید بعد از آن بخدمت حضرت شاہ گلشن رحمۃ اللہ علیہ خلیفہ حضرت شیخ عبدالاحد سہرندی

نسخہ از کتابہ اہلخانہ

بنیره حضرت مجدد رضی اللہ تعالیٰ عنہا بوده اند رفتند چون معلوم شد که ایشان یاران خود را
بخدمت حضرت محمد زبیر قدس سره که بنیره بنیره حضرت مجدد الف ثانی رضی اللہ تعالیٰ عنہ
بودند سپردند رجوع بخدمت حضرت محمد زبیر آوردند ایشان فرمودند که شمار نسبت صحیح است بخدمت
سید رسیده است همان نسبت را محافظت نماید که ثمره آن بظهور خواهد آمد بعد از آن بخدمت
حضرت حافظ سعد الله صاحب خلیفه کلان حضرت محمد صدیق مذکور رضی اللہ تعالیٰ عنہما بودند
رجوع نمودند و بعد از امر باستخاره چون فرموده آمد بر آمد و از ده سالگی ملازمت حضرت حافظ جویو
گذرانیدند و پس از انتقال حافظ جویو که در ششمه هزار و صد و پنجاه و دو سیزدهم شهر شوال
بود حضرت شیخ الشیخ شیخ محمد عابد سامی که خلیفه حضرت شیخ عبدالاحد مذکور بودند از سهرند
بشاهجهان آباد تشریف از زانی فرمودند آنحضرت در خدمت حضرت شیخ رجوع آوردند بایست
که مراد از لفظ حضرت شیخ شیخ محمد عابد فی الجمله حضرت شیخ رحمة اللہ علیہ تمامی بشارات حضرت
سید بر مسلم داشته از همان نقطه آخر ولایت علیا و آغاز کمالات نبوت کسب مقامات کنایه
و در عرصه هفت سال بحقیقت صلوٰۃ رسانیدند بعد از آن بار دیگر از ابتدا تا انتها در یک سال دیگر
بطور سیرادی نیز از این مقامات گذرانیدند و در خصوصیات مجددیه از خلعت و محبت و بیعت
و ضمنیت که امی و غیره بشارات دادند از طریق قادریه و چشتیه و سهروردیه نیز اجازت فرمودند
در آن اثنا اکثر مبتدیان خانقاه خود را با حضرت سپردند چنانچه از ابتدای سلوک تا انتها
آن یاران را گذرانیده چون بحضور حضرت شیخ رضی اللہ عنہ بردند حضرت شیخ همه بشارات
یاران مسلم داشتند و غایبان فرمودند که از ایشان عالمی منور خواهد شد صحبت آنحضرت از جناب
حضرت شیخ رضی اللہ تعالیٰ عنہ یازده سال کامل بود چون در سن ۶۰ هزار و صد شصت و هجری
هز و نهم ماه مبارک رمضان حضرت شیخ ازین دار فانی بدرجاء و اتی انتقال فرمودند آنحضرت
رضی اللہ تعالیٰ عنہ بیعت خود را به تربیت طالبان حق مصروف داشتند مدت سی و پنج سال
خانقاه عالیجاه مجددیه را رونقی تازه و روحی بی اندازه بخشیدند روزی بنود که قرین صد
کس از طالبان حق را توجیه نمودند و میفرمودند که نسبت طریقہ قادریه و طریقہ چشتیه بطور
آدنیست از جناب قطب بانی حضرت شیخ عبدالقادر گیلانی و از جناب حضرت خواجہ قطب الدین

بختیار کاکی حاصل نموده و کتب حاوی در خدمت حاجی محمد فضل صاحب رحمۃ اللہ علیہ کہ تمبید
 بے واسطہ شیخ المحدثین شیخ عبداللہ بن سالم کی دست گذر آئیند و قرارت را از حافظ عبد
 الرسول قاری دہلوی کہ شاگرد شیخ القراء شیخ عبدالخالق متوفی مصریت سند کردند و کر
 طریق کیفیت سلسلہ عالیہ حضرات نقشبندیہ بدانید کہ فقیر را ارتباط صحبت و معیت
 و تعلیم تربیت طریقہ باخرقہ و اجازت مطلقہ از جناب حضرت ایشان است رضی اللہ تعالیٰ عنہ
 اما ذکر این طریقہ از خلیفہ ایشان محمد جمیل قدس اللہ سرہ الجلیل رسیدہ و خرقرہ ردا در عالم زویا
 از جناب امیر المؤمنین ابی بکر الصدیق رضی اللہ تعالیٰ عنہ نیز رسیدہ و از مجاورت فرار حضرت
 سالار مسعود غازی و شاہ عبدالرحیم لکهنوی کہ بہ پیر بخارا مشہور اند نیز فیض ہار برداشتہ لیکن
 بہ نسبت جناب عالی حضرت سلطان شہد سالار مسعود غازی از جهت خصوصیت ملکوتی در بیان
 آن مسعود حضرت ما واقعت قطع نظر از حقوق اینکہ فقیر از باشندگان ولایت ایشان است
 بیشتر مورد الطاف و عنایات میباشد مصرع شانمان چہ عجب گر بنوازند کہ را بہ و حضرت ایشان
 را این نسبت علیہ اول از جناب سید السادات سید نور محمد بدآونی رسیدہ رضی اللہ تعالیٰ عنہما
 و ایشان اولاً از جناب حضرت شیخ سیف الدین کہ مجاز انداز والد خود حضرت محمد معصوم لقب
 بعروۃ الوثقی و ثانیاً از خدمت حضرت حافظ محمد حسن کہ نواسہ شیخ عبدالحق دہلوی و خلیفہ
 حضرت عروۃ الوثقی اند رسیدہ و اکثر عمر در اینجا گذرانیدہ و حضرت سید نور محمد اجازت ارشاد از
 خدمت حضرت محمد اعظم پیر خلیفہ حضرت شیخ سیف الدین یافتند و آخر حضرت ایشان را از جناب
 شیخ الشیوخ شیخ محمد عابد شامی و ایشان را از جناب شیخ عبدالاحد لقب بدلیل اللہ الصمد معروف
 بشاہ گل کہ مجاز از والد شریف خود حضرت محمد سعید لقب بنمازن الرحمۃ بودند و نیز حضرت شاگل
 کسب بشارات از عم بزرگوار خود حضرت محمد معصوم نمودند و این ہر دو بزرگوار یعنی حضرت
 محمد سعید و حضرت محمد معصوم کہ مشہورترین اند مجاز از والد خود فیوم تالی حضرت مجدد الف ثانی
 شیخ احمد سہندی اند و ایشان را اجازت این طریقہ از حضرت خواجہ باقی باللہ و ایشان
 از حضرت خواجگی محمد امکنکی و ایشان را از والد خود حضرت درویش محمد و ایشان را از خال خود
 حضرت مولانا زاہد و ایشان را از حضرت خواجہ سعید اللہ احرار و ایشان را از حضرت خواجہ

عنی حضرت دہلوی
 نعیم اللہ رضی اللہ عنہما
 عنہ صنف این مہلکات
 در این کتاب
 در شیخ نقشبندیہ
 در حضرت سید نور محمد
 با او بی کلام حضرت
 سیف الدین
 شیخ العروۃ الوثقی
 داخل با بزرگوار
 حضرت شیخ سیف
 الدین مجاز از والد
 بزرگوار و از
 یعنی حضرت محمد معصوم
 بدلیل اللہ
 تعالیٰ عنہما
 نوشتہ

مولانا یعقوب چرخي ديشان را از حضرت خواجه علاء الدين عطار وايشان را از حضرت
 خواجه بهاء الدين محمد نقشبند وايشان را از حضرت سيد مير کمال وايشان را از حضرت خواجه محمد
 بابا سماسي وايشان را از حضرت خواجه عزيزان علي را منيتي وايشان را از حضرت خواجه محمود
 انجیر نقوي وايشان را از حضرت عارف ربوگري وايشان را از حضرت خواجه عبدالحق
 رنجدي واني وايشان را از حضرت خواجه يوسف مهدي وايشان را از حضرت خواجه ابوعلی فایز
 وايشان را از حضرت خواجه ابوالحسن خرقاني وايشان را از حضرت خواجه بايزيد کسپاي
 وايشان را از روح حضرت امام جعفر صادق وايشان را از دو جانب رسیده یکی از جانب
 ابای کرام خود حضرت امام باقر و حضرت امام زين العابدين و حضرت سيد الشهداء
 امام حسين رضي الله تعالى عنهم اجمعين و حضرت علي المرتضى کرم الله وجهه وايشان را از جناب
 حضرت رسالت پناه صلي الله عليه وسلم و دوم از جدادری ايشان حضرت امام قاسم
 بن محمد بن ابی بکر الصديق رضي الله تعالى عنهم وايشان را از حضرت سلمان فارسي رضي الله
 تعالى عنه و حضرت سلمان فارسي رضي الله تعالى عنه را با وجود صحابيت از حضرت صديق
 اکبر رضي الله تعالى عنه و حضرت صديق رضي الله تعالى عنه را از جناب سيد المرسلين و
 خاتم النبیین محمد رسول الله صلي الله عليه وسلم بايد دانست که حضرت ابوعلی فارسي را در
 تصوف انتساب به دو طرفست یکی بشيخ بزرگوار ابوالقاسم که گاهي که بسبب واسطه الطائفة
 جنيد بغدادی ميرسد يعني شيخ ابوعثمان مغربي و شيخ ابوعلی کاتب شيخ ابوعلی رودباری
 و حضرت جنيد را از قال خود سري سقلي وايشان را از معروف کرخي و معروف کرخي را
 نيز انتساب به علوم باطني و دو طرفست یکی با امام بهام علی موسی رهنا و امام موسی کاظم و امام
 جعفر صادق تا پيغمبر خدا صلي الله عليه وسلم و طريقه ايشان طريقه الله اهل بيت است اين طريقه
 را از راه نقاست سلسله الذريه نامند و دوم معروف کرخي را با دو طائي وايشان را
 از حبيب عجمي وايشان را از حسن بصري و وايشان را از امير المؤمنين علي کرم الله وجهه ايشان را
 از جناب رسالت آبي علي عبا جهما الصلوة والسلام و ديگر نسبت حضرت خواجه ابوعلی فایز
 را از حضرت خواجه ابوالحسن خرقانيست رضي الله تعالى عنها چنانکه گذشت الی آخره و حضرت

مولانا يعقوب چرخي
 او را صحبت علامه
 حضرت خواجه
 نقشبند بعد
 حضرت خواجه نقشبند
 در صحبت حضرت
 خواجه علاء الدين
 علي بن يوسف باقر
 تکميل نسبت در صحبت
 ايشان خود را بنابر
 صحابي و صاحب حضرت
 علاء الدين را در صحابه
 نوشته اند و گاه
 نسبت خود را بنود
 است ساسي چون
 باي نسبت زياده
 گرفته و سبب گاهي
 را فخر دادند ساسي
 گفت بديهي نسبت
 بايد خوانند

خواجه ابوعلی فارمدی شیخ خود را حضرت ابوالحسن خرقانی را در یافته اند و نیز باید دانست
 که بدو آن سرکار است از مصنفات دهلی متصل شهر بریلی و سنام بضم سین مهمله و تشدید لوزن قضیه
 ایست از توابع سهند و سهند بکسر سین مهمله و سکون با و فتحه بر ک مهمله بده است عظیم مابین لاسور و سهند
 در اصل نام آن سهند است یعنی بیشه شیر و زبان فارسی گویان سهند مستعمل شده و امکانست
 نزدیک شهر سبزوار آنرا المکنه نیز گویند خرج بجم فارسی در ک مهمله و خای معجمه قریه است از توابع غزنی
 نقشبند نسبت است بحر فقه مکنیابی که ایشان و پدر ایشان باین کار مشغول بودند کذا فی سفینه
 الاولیاء عجدوان لغین معجمه مکسوره و سکون جمیم نام موضعی است از توابع بخارا و اسخیر فغشیر لفتح فاء
 و سکون غین معجمه و لوزن دهی است از توابع بخارا که بکسر ک مهمله نیز دهی است از توابع بخارا آریمن
 بفتح رای مهمله و کسر میم و یا تخنیه و کسر مثناة آخر لوزن قضیه ایست از توابع بخارا و ستماسی بفتح سین
 تشدید میم و کسر ثانیه دهی است از توابع شهر طوس که امروز آنرا مشهد میگویند و نسبت بآن ستماسی
 بفتح سین ثانیه زود باری نسبت بنا حیه است که منشأ اصول ایشان بود و کزگان بضم کاف
 و تشدید رای مهمله و کاف عجمی و لوزن دهی است از دیات مشهد ستماسی بفتح سین کسر ک مهمله و تشدید
 یابی تخنیه و لغت معنی جوامع و سقطی نسبت بسقط فروش و سقط متاع حقیر را گویند و کراحوال
 تاریخ رحلت حضرات نقشبندیه - وفات حضرت سرور انبیا علیه الصلوٰة و السلام بروز
 دوشنبه دو آزدوم ربیع الاول است لیکن بقول صحیح دوام این ماه وفات حضرت صدیق اکبر
 رضی الله عنه است او دوم و بقوله است او سوم جمادی الاخری است روز دوشنبه وفات
 حضرت عمر فاروق رضی الله عنه غزه محرم الحرام روز دوشنبه وفات حضرت عثمان
 ذی النورین رضی الله عنه میزدوم ذی الحجه روز جمعه وفات حضرت علی المرتضی کرم الله
 وجهه نوزدهم ماه رمضان المبارک روز جمعه وفات حضرت سلمان فارسی دهم رجب وفات
 حضرت امام قاسم بن محمد بن ابی بکر الصدیق رضی الله تعالی عنه است او چهارم جمادی الاول
 وفات حضرت امام جعفر صادق پانزدهم رجب وفات حضرت بایزید بسطامی چهارم
 شعبان وفات حضرت ابوالحسن خرقانی پانزدهم رمضان وفات حضرت ابوعلی فارمدی
 چهارم ربیع الاول وفات حضرت ابو یعقوب یوسف سهدانی است و هفتم رجب وفات

حضرت خواجہ عبدالحق عجدوانی دو از دہم ربیع الاول وفات حضرت محمد باقر
ریوگری غرہ شوال وفات حضرت خواجہ محمود انجیر فغنوی ہفتدہم ربیع الاول
وفات حضرت خواجہ علی رامینی بست و ہفتم رمضان وفات حضرت محمد باقر
سماہی دہم جمادی الاخری وفات حضرت امیر کمال بانو دہم جمادی الاخری وفات
حضرت خواجہ بہا والدین محمد نقشبند سوم ربیع الاول وفات حضرت خواجہ
علاء الدین عطار رضی اللہ تعالیٰ عنہ بعد از نماز خفتن شب چار شنبہ ہشتم رجب
اثنین وثمان ماہ بودہ است وفات حضرت مولانا یعقوب چرخچی پنجم صفر
وفات حضرت خواجہ عبید اللہ احرار بست و نهم ربیع الاول وفات
حضرت مولانا محمد زاہد ولی غرہ ربیع الاول وفات حضرت مولانا درویش محمد
نوزدہم محرم وفات حضرت خواجہ خواجگی الکنکی بست و دوم شعبان وفات
حضرت خواجہ عبد الباقی باقی باللہ بست و پنجم جمادی الاخری وفات
حضرت مجدد الف ثانی بست و ہشتم صفر وفات حضرت محمد سعید خازن الرحمۃ
بست و ہشتم جمادی الاخری وفات حضرت محمد معصوم عروۃ الوثقی نهم ربیع
الاول وفات حضرت شیخ عبد الاحد بست و ہشتم ذیحجہ وفات حضرت شیخ
سیف الدین نوزدہم جمادی الاولی وفات حضرت سید نور محمد یازدہم بقعہ
وفات حضرت شیخ محمد عابد سیزدہم ماہ مبارک رمضان وفات حضرت ایت
ما رضی اللہ تعالیٰ عنہم اجمعین دہم محرم الحرام ذکر طریق کیفیت سلسلہ
حضرات قادریہ بدانند کہ حضرت مجدد رضی اللہ تعالیٰ عنہ جامع جمیع طرق
مشہورہ مذکورہ اند ایشا از اجازت طریقہ حلیہ قادر یہ از جناب شاہ اسکندر رسیدہ
وایشا از از جد خود حضرت شاہ کمال کیتہلی و ہر عن شیخ سید فضیل و ہر عن شیخ
السید گدار جمن و ہر عن شیخ السید شمس الدین عارف و ہر عن شیخ السید ابو الفضل
و ہر عن شیخ السید گدار جمن بن سید ابی الحسن و ہر عن شیخ شمس الدین صحرائی و ہر
عن شیخ عقیل و ہر عن شیخ سید بہا والدین و ہر عن شیخ السید عبد الوہاب و ہر

تاریخ ز ولدت حضرت سید
دوم شری قلب الاقطانی حضرت سید
بیم اللہ سید ابی بیوم صفر در زنجبیل
نار عصر س مولی صمدی بیست و
در وقت نماز بہ ہر سجدہ سہ نماز
کہ در وقت نماز بہ ہر سجدہ سہ نماز
چو اولوز بادل غلین بخت بہ ملک
کفہ ز سر شہ سوی قی راہ روان
حضرت مولانا باقری بنوی مقدمہ وفات
شمارہ سہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ وفات
شوال تاریخ وصال حضرت مولانا
حضرت مولانا درویش محمد
ماہی و شہنا مولوی اراک
تہا نیری فاروقی ظہیر اجل حضرت
مولوی اعظم اللہ علیہ بست و یکم
مولوی اعظم اللہ علیہ بست و یکم
ذوالقندرہ روز ہفتم قبل
زوار و در صدر جبل بست و یکم
یکتا رود در صدر جبل بست و یکم
نزار مقدسہ بلکہ کہنہ جہا قلی سوار
احاطہ غلام علی خان صدر و روحان
شہنشاہ غلام علی خان صدر و روحان
از جہا بریان خصوص حضرت شایان
بودہ
شہنشاہ قادریہ بچہ حضرت
شہنشاہ قادریہ بچہ حضرت
شہنشاہ قادریہ بچہ حضرت

۱۳ و بعد ایشا از حضرت سید محمد عابد و بعد ایشا از حضرت سید محمد عابد و بعد ایشا از حضرت سید محمد عابد

عن شيخه السيد شرف الدين القفال وهو عن سيد السادات سيد عبد الرزاق وهو عن ابيه سيد السادات
 القطب الرباني المجهوب سبجاني غوث الثقيل السيد محي الدين عبد القادر جليلا وهو عن ابيه سيد السادات
 السيداني صالح وهو عن ابيه وشيخه موسى خنكي دوست وهو عن ابيه وشيخه السيد عبد الله وهو عن
 ابيه وشيخه السيد محي الزاهد وهو عن شيخه وابيه سيد موسى مورث وهو عن شيخه وابيه سيد داود
 المورث وهو عن شيخه وابيه السيد موسى الجون وهو عن شيخه وابيه السيد عبد الله المحض وهو عن ابيه
 سيد السادات جامع البركات الحسن المشني وهو عن ابيه امام المؤمنين قدوة المتقين الامام الحسن
 رضي الله تعالى عنهم اجمعين وهو عن ابيه امام الهدى امير المؤمنين علي المرتضى كرم الله وجهه
 وعن امه سيده النساء حضرت فاطمة الزهراء رضي الله تعالى عنها وعن شيخه وابيه سيد المرسلين
 خاتم النبيين شفيع المذنبين احمد مجتبه محمد مصطفى صلى الله عليه وسلم ذكر كيفية طريق
 سلسله حضرات حشيتيه صاحب ريمه حضرت محمد رضي الله عنه را اجازات اين طريقه از والد خود حضرت
 شيخ عبد الاحد سيده وهو عن شيخه الكامل الشيخ ركن الدين وهو عن والده الواصل الشيخ
 عبد القدوس گنگوهي الغزنوي الحنفي بدمبا ونسبا وهو عن شيخه محمد بن العارف وهو عن ابيه
 الشيخ احمد عارف وهو عن شيخه وابيه شيخ عبد الحق ردولوي وهو عن شيخه الشيخ جلال الدين
 پاني پتي وهو عن شيخه الشيخ شمس الدين الترك وهو عن شيخه الشيخ علاء الدين احمد صابر وهو عن
 امام الاوليا الشيخ فريد الحق والدين مسعود المشهور بشكرنج وهو عن قدوة الواصلين حضرت
 خواجه قطب الدين بختيار الاوشي الكاكي دهلوي وهو عن زبدة العارفين خواجه معين الدين
 حسن بنجري الحشيتي اجميري وهو عن الشيخ عثمان الهاروني وهو عن شيخه حاجي شريف زندني وهو
 عن شيخه الشيخ مودود حشيتي وهو عن شيخه ابي يوسف حشيتي وهو عن الشيخ ابي محمد الحشيتي وهو عن
 شيخه ابي احمد الحشيتي وهو عن الشيخ ابي اسحاق حشيتي الشامي وهو عن الشيخ علو الدين موزي وهو
 عن الشيخ هبيرة البصري وهو عن شيخه حذيفة المرعشي وهو عن السلطان ابراهيم بن ادهم وهو
 عن جمال الدين فضيل بن عياض وهو عن الشيخ عبد الواسع بن زيد وهو عن امام التابعين الحسن
 البصري هو وهو عن امير المؤمنين سيدنا ومولانا علي المرتضى كرم الله وجهه وهو عن سيد المرسلين
 جيب العالمين النبي المصطفى والرسول المجتبي عليه وعلى آله واصحابه الصلوات والبركات العلية

در دامن کوه نجف
 در منزل از بهرات
 واقع است حال
 مشهور با فلان
 سلسله
 مارون در
 و با صلوات کرم
 از زیند و واقع
 سلسله زیند
 گیند ایت
 از مذهب
 بخت را

ذکر طریق کیفیت سلسله حضرات چشتیه نظامیه و نیز حضرت شیخ عبدالقدوس گنگوہی
 را اجازت طریقه نظامیه از پیر خویش درویش بن قاسم اودهی و ایشان از سید پدین بڑیچ
 و ایشان از سید اجل بڑیچ و ایشان از سید جلال الدین مخدوم جهانیان و ایشان از خواجہ
 نصیر الدین روشن چراغ و ایشان از سلطان المشائخ شیخ نظام الدین محمد بن احمد البداوانی و ایشان از
 از خواجہ فرید الدین گنج شکر مذکور تا بہ پیغمبر خدا صلی اللہ علیہ وسلم ذکر طریق کیفیت
 سلسله حضرات سہروردیہ حضرت مخدوم جهانیان را اجازت این طریقه از حد خود
 حضرت سید جلال الدین بخاری و ایشان از رکن الدین شاہ رکن عالم و ایشان از پدر خود شیخ
 صدر الدین و ایشان از پدر خود بہاؤ الدین بہاؤ الحق زکریا ملتانی و ایشان از شیخ الشیخ
 شیخ شہاب الدین سہروردی و ایشان از شیخ ضیاء الدین ابو نجیب عبدالقادر سہروردی
 و ایشان از پدر خود شیخ ابو محمد بن شیخ عبداللہ معروف بعمویہ و ایشان از شیخ احمد دیوبندی
 و ایشان از شیخ ممشاد دیوبندی و ایشان از ابو القاسم سید الطائفہ جنید بجاہاد و ایشان از
 از خالی خود سہری سقظی و ایشان از معروف کرخی و معروف کرخی را در تصوف و ولایت
 یکے با ام علی موسی رضا تا بہ پیغمبر خدا صلی اللہ علیہ وسلم چنانکہ گذشت دوم از داود طائی و ایشان
 از حبیب عجمی و ایشان از خیر التابین جن بصری و ایشان از جناب شاہ نجف رضی اللہ تعالیٰ
 عنہم و ایشان از جناب سالت پناہ صلی اللہ علیہا و سلم و السلام مخر گوید فقیر را اجازت
 این ہر چہا طریقه مذکورہ از جناب حضرت ایشان رسید و اجازت باقی طرق کہ در حیز بیان
 می آیند از مشائخ دیگر رسیدہ و چون جامع این طریقا حضرت مجدد رضی اللہ تعالیٰ عنہ اند
 و حضرت ایشان را تا جناب حضرت مجدد رضی اللہ تعالیٰ عنہ کہ سہ واسطہ در میان است فیض
 ایشان بطریق صحبت متصل رسیدہ و ارتباط صحبت در طریقت قولیت اگر ازین راہ حصول
 جمیع طرق را بتوسط حضرت ایشان بطرف خود نسبت کنم نیز جائز است ذکر طریق
 کیفیت سلسله حضرات کبرویہ و نیز حضرت سید اجل را اجازت این طریقه از مخدوم
 جهانیان و ایشان از حد خود سید جلال الدین بخاری و ہو عن حمید الدین سہروردی و ہو
 عن شمس الدین ابو محمد بن محمود بن ابراہیم الفرغانی و ہو عن عطایا ر الخالدی و ہو عن شیخ

ذکر طریق
 کیفیت
 سلسله
 حضرات
 چشتیہ
 نظامیہ
 و نیز
 حضرت
 شیخ
 عبدالقدوس
 گنگوہی

و بهو عن بابا کمال جنیدی و بهو عن نجم الدین الکبری و بهو عن عمار یاسر و بهو عن شیخ الدین ابوالحسین
 سهروردی و بهو عن شیخ احمد غزالی و بهو عن ابوبکر نساج و بهو عن شیخ عارف قافعی دو جهانی
 حضرت ابوالقاسم کرگانی و بهو عن سیار فیاض غربی و شرفی ابوعثمان المغربي و بهو عن نجم
 الثاقب مرعونی ^{۱۹۱۹} ^{۱۲} ^{در بندگان من} شیخ ابوالعلی کاتب و بهو عن کوه بردباری منظر صفت ستاری ابوالی
 رودباری و بهو عن شهید الطائفه بنوخ عجمی و شادی بنده زمرة فاد خلی فی عبادی شیخ ابوالقاسم
 جنید بغدادی و بهو عن عارف عاشق ازلی و ابیدی شیخ سری سقطی و بهو عن عارف بلند قدر
 و قیمت بازار بلند نرخی شیخ المشایخ معروف کرخی و بهو عن امام مجتبی شهید خراسان علی موسی
 رضا و بهو عن امام المعصوم العاصم حضرت امام موسی کاظم و بهو عن امام واصل و واثق حضرت امام
 جعفر صادق و بهو عن امام بهام الناظر حضرت امام محمد باقر و بهو عن امام المتقین و العارفين
 حضرت امام زین العابدین و بهو عن قره العینین مسرة الاذین حضرت امام الهمدی شهید
 کربلا حضرت امام حسین و بهو عن قبلة هر دو جهان کعبه جاودان شیر بدشیه کبریا حضرت امیر
 المؤمنین علی المرتضی کرم الله وجهه رضی الله تعالی عنهم اجمعین و بهو عن جناب مقدس مطهر
 منور حضرت رسول صلی الله علیه وسلم ذکر طریق دیگر کیفیت سلسله قادریه نیز سید
 اجمل را اجازت از شیخ خود مخدوم جهانیان و ایشانرا از سید جلال الدین بخاری و بهو عن عبید
 عینی و بهو عن شیخ ابوالقاسم فاضل و بهو عن شیخ ابوالمکارم فاضل و بهو عن شیخ قطب الدین
 ابوالفضیل و بهو عن شیخ شمس الدین علی الافصح و بهو عن شیخ شمس الدین الحداد و بهو عن شیخ
 محی الدین ابومحمد سید عبدالقادر جیلانی و بهو عن شیخ ابوسعید مخزومی و بهو عن شیخ ابوالحسن
 علی المنکاری و بهو عن شیخ ابوالفرح طرلوئی و بهو عن شیخ عبدالواحد بن عبدالعزیز بنی و بهو
 عن ابی بکر عبداللہ شبلی و بهو عن شیخ ابوالقاسم جنید بغدادی تا جناب رسالت پناه صلی الله
 علیه وسلم ذکر کیفیت سلسله مداریه و قلمندریه نیز سید اجمل را اجازت این طریق از صاحب
 این طریق شاه بدر الدین بدیع الزمان شاه مدار بلا واسطه رسیده و ایشانرا از طیفور
 شافعی و ایشانرا از زمین الدین الشامی و ایشان را از امام عبداللہ علم بردار و ایشانرا از امیر
 المؤمنین ابی بکر الصدیق رضی الله تعالی عنه و نیز ایشانرا از امیر المؤمنین علی المرتضی کرم

و ایشانرا از زمین الدین شامی

الله وجهه وایتنا از حضرت خاتم النبیین علی صاحبها الصلوٰۃ والسلام ذکر طریق
 کیفیت آنکه بنده را از بندگی چاره نیست اگر چه از انبیا یا اولیا
 باشد و بیان درجات ذکر و فضیلت آن بدانند که حضرت ایشان
 محمد معصوم عروۃ الوثقی قدس الله سره العزیز در رساله از رسایل خود میفرماید که
 مقصود از خلقت نبی آدم ادای لوازم بندگیست و اظهار و ظرافت ذل و افتقار و
 عجز و نیستی و همستی و عز و کبریای و استغنا خاصه حضرت رب معبود است بند که خود را
 مستغنی از بندگی و اندر یا اثبات عز و کبریائی نماید مدعی خداوند است بنده با آنچه
 کارست خداوندی کاراوست هر چند اظهار بندگی و لوازم آن از ذل و عجز از بند
 بیشتر و رعنایات و الطاف خداوندی در حق او زیاده تر منتهی در رنگ متبذی
 از عبادت چاره ندارد و هیچ کدام را از اینها از لوازم بندگی بی نیازی نه هر چند
 بعضی از اهل سکر بر خلاف آن حکم نمایند و از کمالات بندگی محروم الشکارت
 معدن و ذوق کمال است که مرانبیا را و خاتم الانبیا است علیه و علیهم الصلوٰت و
 البرکات و احکام بندگی و لوازم عجز و افتقار در اینها از همه زیاده تر بود لیکن باید
 دانست که عقول ناقصه مایبست که امری را بندگی و اظهار عجز خیال کنند و نزد
 تعالی نه چنین بود پس بندگی همان باشد که ما خود از شایع بود نفس را در آن هیچ
 دخل نباشد ریاضات شاقه که نه بر وفق شریعت عرا بود و خلافت طور سنت پیغمبر
 در آن تسلط هست شریعت است که جسم ماده الهی نماید و انانیت او را از سرخ کند
 و چون نیک تامل نماید چیزی از متابعت سنت و شریعت بر نفس سخت گران تر نیست
 و هیچ ریاضت از اتیان سنت زیاده نه و لهذا فنای نفس همین مربوط گشت بویزید
 بسطامی قدس سره فرموده است سی سال در مجاہدات کوشیدم سخت تر از علم و متابعت
 علم نیافتم و از ابو عمر بن تخمیر رحمه الله تعالی پرسیدند که تصوف چیست گفت صبر نمودن

و الا ان لا یعبون که در رساله و الذاریع
 در یکی دوم بسیار است و بعضی وقت
 بنیاد است ۱۲ ترجمه و بنابر این در
 از آنکه کلمه است ۱۲ ترجمه و بنابر این در
 ذل مدعی خداوند است بند که خود را
 حضرت خداوند است بند که خود را
 نهایت بندگی ۱۲ ترجمه و بنابر این در
 عجز و نیستی و همستی و عز و کبریای و
 مستغنی از بندگی و اندر یا اثبات عز و
 کارست خداوندی کاراوست هر چند
 بیشتر و رعنایات و الطاف خداوندی
 از عبادت چاره ندارد و هیچ کدام
 بعضی از اهل سکر بر خلاف آن حکم
 معدن و ذوق کمال است که مرانبیا را
 البرکات و احکام بندگی و لوازم
 دانست که عقول ناقصه مایبست که
 تعالی نه چنین بود پس بندگی همان
 دخل نباشد ریاضات شاقه که نه بر
 در آن تسلط هست شریعت است که
 و چون نیک تامل نماید چیزی از
 و هیچ ریاضت از اتیان سنت زیاده
 بسطامی قدس سره فرموده است سی
 علم نیافتم و از ابو عمر بن تخمیر
 در کار و باریع و در وصول است

حق البقین مشهور مستقل نیست
 و با حکم آقا صاحب معارف
 و مقابل علم دارد
 و با تعلیم کتب فقه
 دارد لیکن تالیف
 در امری العجزین و
 و با تعلیم کتب فقه
 و با تعلیم کتب فقه

امر و پنی بد آنکه بهترین عبادات و نخستین طاعات یاد خالق کائنات است و یاد حق سبحانه
 راسته درجه است و درجه اولی یاد اوست بکلماتی که شرح بدان دارد است مثل کلمات
 تسبیح و تحمید و تهلیل و تکبیر و تمجید و استغفار و جز آن از مناجات و غیره هر کدام را فضل
 بیشمار است لیکن اکثر اهل تسبیح بیشتر تحریر بکلمات تهلیل که لا اله الا الله محمد رسول الله است
 منوره اند که نفع آن بسیار دیده اند و تاثیر آن در طهارت باطن بسیار فهمیده اند که
 این کلمه مبارک طالب کشتان کشتان از ما سوا به مطلوب برود و بعضی از دولتمندان
 از هر بار گفتن آن فنای خاص در خود می فهمند و در هر نفس چندین بار می نهند
 و می صد بار در یاد تو می رم به بدین بیاطاعتی نام تو گیرم به در حدیث آمده است
 أَفْضَلُ الذِّكْرِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَنِزْوَةٌ مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِذَا قَالَ الْعَبْدُ لَا إِلَهَ
 إِلَّا اللَّهُ خَرَقَتْ السَّمَوَاتِ حَتَّى تَقِفَ بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ فَيَقُولُ اسْكُنْ قَقْوَلُ
 كَيْفَ اسْكُنُ وَكَمْ تَغْفِرُ لِقَائِي فَيَقُولُ مَا أَجْرِيكَ عَلَى لِسَانِي أَوْ قَدْ غَفَرْتُ
 لَهُ رَوَاهُ النَّبِيُّ فِي رَجْعِهِ دَوْمِ از ذکر یاد اوست سجانه تعالی بخواندن کلام
 درین مصاحبت تمام است یاد سجانه کلام صفت حقیقی ازلی اوست تعالی که از کمال عنایت
 بے غایت خویش درین عالم آن را جلوه گر ساخته است و ظاهر است که صفت بوی صوت
 خود کمال قرب است پس باید اندیشید که تلبس باین صفت منتهی کدام قرب خواهد بود
 اندر سخن دوست نهان خواهم گشتن به تا بر لب او بوسه زخم چو تشن بخواند به
 در حدیث آمده است الْأَمِنْ أَشْتَأَقُ إِلَى اللَّهِ فَلْيَسْمَعْ كَلَامَ اللَّهِ وَنِزْوَةٌ مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ
 أَفْضَلُ الذِّكْرِ تِلَاوَةُ الْقُرْآنِ بآید دانست که ذکر را درین حدیث بمعنی عام اگر بگیرم که
 طرد غفلت بود و لفظ ذکر که در حدیث فضیلت کلمه طیبه مذکور معنی خاص متعارف
 بگیرم که ذکر بکلمات مخصوص باشد رفع تدافع که بظاہر بین حدیثین می آید می شود
 و اگر افضل باعتبار رفع بگیریم نسبت به بعضی اشخاص نیز رفع تدافع نیست و چه بعضی

قرآن افضل از ذکر بعضی محققین
 وجه افضلیت تسبیح بسیار از ذکر خداوند
 بیان کرده اند که او صاحب استخوان است
 من از تسبیح الهی که در آن باطن از او صفت
 دارد و در پاک کردن باطن بسیار کار دارد
 مذکور است تهلیل تا نام تو را بر زبان دراز
 نغز می آید و در از زبان دراز می آید
 ثابت می آید و در از زبان دراز می آید
 باطن قلب خود می کند و در از زبان دراز
 می کند و در جوارح متعلق می کند و در از زبان
 کلمات که از این ماده در از زبان دراز
 حاصل می شود و در از زبان دراز
 از خود تکیه گویند و در از زبان دراز
 این کلمه بسیار

در حدیث آمده است
 بایست پس می خواند
 گویند که در حال نماز
 با تحقیق از زبان گویند
 آگاه باش که در حال نماز
 خدا را شانه پس باید که
 در حدیث آمده است
 در حدیث آمده است
 در حدیث آمده است

قرآن افضل از ذکر بعضی محققین
 قرآن افضل از ذکر بعضی محققین
 قرآن افضل از ذکر بعضی محققین
 قرآن افضل از ذکر بعضی محققین
 قرآن افضل از ذکر بعضی محققین
 قرآن افضل از ذکر بعضی محققین
 قرآن افضل از ذکر بعضی محققین
 قرآن افضل از ذکر بعضی محققین
 قرآن افضل از ذکر بعضی محققین
 قرآن افضل از ذکر بعضی محققین
 قرآن افضل از ذکر بعضی محققین

تکرار کلمه طیبه نافعت و بعضی تلاوت چنانکه پیشتر آید و رجه سوم جامع این هر دو در یک
یا دوست تعالی با دایمی نماز چه نماز متضمن تلاوت قرآن مجید است و متضمن اذکار دیگر نیز مثل
تکبیرات و تسبیحات و شهادتین و تهلیل و تہلیل و درود بر سید انام علی آله الصلوات و التسلیما
و نیز متضمن دعاست که از اعظم عبادات است و خشوع و آداب و اظهار لوازم بندگی که مقصود
از خلقت آدمی است علاوه است بر آن و نیز متضمن سجده است که عظم موطن قربت گماورد
اَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ وَنِزْوَانُ سَجْدَةٍ سَجْدَةٍ وَارْتِدَاءُ
السَّاجِدِ كَيْسَجِدُ عَلَى قَدَمِي اللَّهِ فَلْيَرْغَبْ وَلْيَسْأَلْ وَنِزْوَانُ سَجْدَةٍ إِذَا سَجَدَ
الْعَبْدُ ظَهَرَ سَجْدَةٌ مَا تَحْتَ جَبْهَتِهِ إِلَى سَبْعِ أَرْضِينَ وَنِزْوَانُ سَجْدَةٍ تَوَجُّهُ
مَصْلِي سَتِ كَبِيْرَةٌ مَعْظَمَةٌ كَمَا مَوْطِنُ ظُهُورِ أَصْلِي سَتِ وَنِزْوَانُ سَجْدَةٍ لَمْ يَكُنْ سَجْدَةٌ
الصَّلَاةُ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَنِزْوَانُ سَجْدَةٍ بِرَأْسِكَ مِنْ مَفْطَرَاتِ تَلَاوُثِ وَنِزْوَانُ سَجْدَةٍ
اجتماع مسلمانان است لله تعالی که منتهی بر کانت يدُ الله على الجماعة و نیز موجب منتهی
الی بیت الله تعالی و نیز موجب طهارت از اسخاس و احداث قرآن اینجاست و دیگر
دارد و اذکار این موطن نتیجه دیگر و دعا این محل اسرع باجاست و خشوع و آداب این
مجموعه اقرب به هدایت قیام و وقوع و این مقام منتهی بر کانت و قربت رکوع و سجود
مع که به از مشاهده و شهود بالجملة اعمال کثیره متبرکه که راجع نموده یک عمل کرده اند و حجت
بعینه را معجون کرده بیک حسنه نامیده اند و از جهت همین جامعیت آنرا افضل اعمال فرموده
اند این ذره حقیر را چه یار که از برکات نماز بیان نماید اینقدر میدانند که قریب که درین
ادای آنت بیرون آن نادرست که رود و نماز است که نشانی از آن بے نشان دارد
مصلی کامل در حین ادای آن گو یا از نشأ و نیوی که مورد ظهورات طلبیه است می آید
و بنشأ اخروی که موطن ظهور اصلی است می در آید حظی از آن معامله فرامیگیرد و لهذا از معراج
مومن فرموده علیه الصلوة والسلام چه در شب معراج آن سرور علیه الصلوة والسلام از دنیا
گسته با خرت پیوسته بودند و قریب که مناسب قریب آخرت باشد حال نموده و نشان
آن قرب درین نشأ در نماز نشان داد و متولیان بوادی حیرت در حیران با این فواید

عاشق اینک از دین
بیشتر بند بجا است که در حال
سجده ۱۲ طه قوله السلام
الف سجده کننده سجده سینه
بر دو قدم خدا بس سجده سینه
کند و سوال نماید با درایت
و تکیه سجده کند بنده ظاهر
میشود سجده کند بنده ظاهر
او از بیفت طبق زمین
طه ان الصلوة الخ ان
که میم در سوره علقوت
اول سپاره است
واقع است در حیرت
بتحقیق نماز بسیار دراز
کار بجای و فعل پسندید
فتح الرحمن
تنفی عن الفتور الخ
بر قدر زمانه که در نماز صرف
بشود و بدان زمان از گناه باز
بماند و سبب است که سبب نماز
آینده هم از گناه محفوظ
ماند که یاد خدا را از فری است
نوی ۱۲ موفع القرآن
از وقت برودت
باز نشن باز در گوش
خدا بخیر

فرج بخش تسکین آرام بخشید تا بحقیقت آن پویند و مطلوب از اینجا جویند لهذا فرموده علیه و علی آله
 الصلوة والسلام ارحم الخ یا بلال و نیز فرموده قُرْآنٌ صَبِيحِي فِي الصَّلَاةِ بِرُكُودِهَا مِنْ رُكُوعِهَا
 ثَلَاثٌ ذَكَرَ فِيهَا كَلِمَاتٌ مِائَةٌ وَمِائَةٌ وَتِسْعُونَ وَتِسْعُونَ وَتِسْعُونَ وَتِسْعُونَ وَتِسْعُونَ وَتِسْعُونَ وَتِسْعُونَ وَتِسْعُونَ وَتِسْعُونَ وَتِسْعُونَ
 سالک تا در صد و قطع مدارج قربت کلمه طیب بحال او است و بعد از وصول تلاوت قرآن مجید
 و نماز علی تفاوت الاوقات در ابتدا بعد از الفرض و سُنَنِ مَوْكُودَةٍ از غیر ذکر یکبار از پیر کامل
 مکمل اخذ کرده است هیچ مجوز نیست و در توسط حال عبادات دیگر هم در بعض اوقات مجوز است
 لیکن بیشتر اهتمام باید که بکلمه طیبه داشته باشد و منتهی محکوم وقت نیست بلکه حاکم است هر وقت
 معامله او جد است پس باید که اوقات را بگذرد مستغرق دارد ذکر قلبی بود یا لسانی ذکر قلبی
 هر چند دوام پذیرد و بلکه شود ذکر لسانی را از دست نهد و ظاهر با باطن جمع سازد و در خلوت
 تکرار کلمه طیب ^{توالت را سخن در قلب} لا اله الا الله با حضور دل اوقات بسر برد و حضرت قبله گاهی قطب المحققین
 وارث المرسلین حضرت ایشان با قد سنا است که بسره بعضی از دوستان تا پنجاه روز در شبانه
 تکرار این کلمه مبارک امر بیفرمودند مخر گوید معمول غانقاہ شمشیه نظریه همچنین یافته حرر سها
 الله تعالی و مَرَّةً بَعْدَ اُولَى وَ كَرَّةً بَعْدَ اُخْرَى از زبان مبارک حضرت ایشان نیز
 همچنین شنیده و در طریق کیفیت علامت شیخ کامل و مکمل و معرفت اهل دل
 حضرت مولانا مولوی شمس الدین سی در کشیه رساله حضرت شاه ولی الله صاحب کسبی
 است بالمقاله الرضیة فی النصیحة والوصیة می نویسند که طالب باید که همیشه در طلب علم کسبی
 و تلاش نسبت صوفیه که غنیمت کبری است باشد و در تحسین اهل دل و تخصص شیخ کامل که اهل دل
 پس اگر عزیزی را در یاد که صحبت و مفاح نسبت جذبی باشد و تاثیر صحبت او در مردمان دیگر
 با وی صحبت دارد و تا حالت مطلوبه یعنی یاد داشت و دوام حضور و آگاهی بلکه گردد لیکن چون
 علم لدنی امری است مخفی و حق با باطل اشتباه دارد و جایکه امید نفع عظیم است آنجا اندیشه فر
 هم عظیم و هر جا که گنج است احتمال دارد و در دویم است پس در سعیت کردن و دست در دست کسی
 دادن واجب است که عملت را کار نفراید با دست او در دست شیطان افتد و ایمان با از دست او
 و این نصیحت مخصوص با اهل این زمانه نیست بلکه کابر سلف هم این چنین فرموده اند ای بسا

راحت ده را
 ای بلال یعنی
 از آن گوید که
 بیاز سر وقت
 شماره ۱۲

عبادت از آن علامت که برود در هر وقت

ابلیس آدم روی هست پس بر دوستی نشاید داد دست و نیز شیخ سعدی میفرماید
نگهدار آن مرد در کیسه در که داند همه خلق را کیسه بر به و طریق در یافتن شیخ کامل
کامل منحصر در آن نیست که در روی ظهور خوارق عادات و اشتراط بر خواطر باشد یا وجود
و شوق یافته شود زیرا که در بعضی ازین چیزها جوگیه و فلاسفه و بجا همه هم شرکت دارند
پس این امور دلیل سعادت نیست بلکه دلیل صحیح و علامت شناختن شیخ کامل مکمل است
بدان اسعدک الله تعالی که اول باید شیخ را بر ظاهر شرع مستقیم و بر کتاب و سنت عمل
بیند تا اطلاق متقی بر او ممکن باشد که حق تعالی ولایت را در تقوی حصر فرموده و گفته
ان اولیایه الا المتقون اگر کسی گوید که بعضی اولیاء الله روش ملامت اختیار
کرده بودند و در ظاهر از آنها آثار تقوی بنظر نمی آید و بعضی کسان فیوض باطن از آنها
رسیده گفته شود که نادرست و اعتبار غالب است و نیز عقل و شرع حاکم است که دفع
ضرر از جلب منفعت اهم است و مقصود تر باید دلت پس جائیکه احتمال ضرر باشد از آنجا باید
گر بخت و شخصیکه در ظاهر متقی در یافته شود با وی صحبت و دشمنی و دوست در دست او
دادن قباحتی ندارد که احتمال ضرر آنجا مفقود است فائده از وی سدایه پس اگر صحبتش
تاثیر کند که نزد علمای ظاهر و باطن معتبر باشد صحبت این چنین مرد را کبریت حمرواند و غنیمت
کبری شمار دو اگر صحبتش تاثیر ندارد یا آن تاثیر نزد اکابر معتبر نباشد حسن ظن بان شخص
دشمنه صحبت او را ترک دهد و در جائیکه رشد خود بنیاد استیجاب رجوع نماید که مقصود حق است
نه آن مرد به با هر که شستی و نشد جمع دلت به و زرتوزر میباید صحبت آب و گلت به
زنها از صحبتش گریزان می باش به ورنه نکند روح عزیزان بجلت و اگر کسی گوید
تاثیر بیکه اکابر آن معتبر دشمنه اند واضح تر باید گفت گفته شود آن تاثیر است که در
صحبتش حالتی پیدا شود که دل از دنیا سرد شود و صحبت خدا و رسول و دوستان خدا و اعمال
صالحه و توفیق حسنات و اجتناب بیزارسی از سیئات دست دهد و از صحبتش بمقتضای
اذار و اذکر الله خدا یاد آید و دوام حضور حاصل که دو و از یاد الهی اطمینان
و جمعیت میسر شود و هر قدر که اعمال صالحه کند نسبتی و حالتی که از آن کس بوی رسیده

در بیان معنی از احوال اخوت
مجلسه حال معنی که از حق
بول بنده بوند چون یاد
برود و جیب آن شکران کرد چون
کشف الحجاب آن شکران نمود
عقله آن اولیایه آه این
ایت کینه در دوره
انفال روح
بجای هم بسیار به نهم در
ترجمه سلسله خوار و شیخ
نگهدار آن مرد در کیسه در
ار حین شیخ روش است
انچه داننا از فقر و کسالت
سنانند ۱۲ هجری
کواکب و در گذر خوار
سور ۱۲ هجری
بچه صحبت خدا و اولیایان
در اینجا کلمه آیه
۱۲

دوران قوت باید و هر قدر که از وی محصیت پدید آید تنگی بی آرامی او را در گیرد و نسبتی و
 حالتی که از آن بزرگ او را رسیده بود نقصان پذیرد قال علیه الصلوة والسلام اذا
 استترتك حسنتك و استاءتك سيئتك فانت مؤمن بما كفايت از همین اطمینان
 و تنگی است اینچنین مرد را که صحبتش این تاثیر دارد کامل مکتب باید دانست و این صفت که در صحبتش
 حاصل شود آن را کمال باید شمرد که ملازمست شریعت قطعیه را و مفیدست دوام آگاهی مقربست
 بطاعات و مبعدهست از معاصی منزهست از ذل اخلاق را از کبر و عجب و ریاضت و حقد و
 حب جاه و مال و مانند آن و مفیدست اخلاق حمیده و اوصاف حمیده را از حقد و بغض
 بائنه و خلاص صبر و شکر و رضا و زهد از دنیا و مانند آن پس اینچنین مرد کامل اگر باقیه شود
 صحبتش غنیمت باید دانست و خود را کاملت بین یکی الغسال در دست تصرف او
 باید داد و احوال و واردات آنچه وارد شود آنرا بجز آن شرع باید سجید اگر آنرا قبول کند قبول
 و اگر رد کند رد باید نمود و وجد و شوق و ذوق و مواجید و مانند آن آنچه بی اختیار پیش آید
 در آن معذورست و بقصد اختیار هیچ حرکتی از این حرکات که آنرا عقل شرعی پسند نکند که
 برگزاکا بر آن بقصد و اختیار نگردد اند و اهل باطل را اعتبار نیست و کدام نیت نیک و مصلحت
 صواب در آن خواهد بود که حرکت دیوانگان را بر خود روا دارند آنچه بعضی اکار گفته که روم
 صوفیه هیچ نماند در همین معنی داذ اهو و حضرت مجدد رضی الله تعالی عنه در مکتوبی
 میفرمایند مرد رشید و طالب مستعد هر ساعت در سلوک طریق خوارق و کرامات پیرایه
 سینااید و در محال غیبی هر زمان از وی بگذری خواهد دید و بیاید و ظهور خوارق نسبت دیگران
 در کار نیست اما نسبت میدان کرامات در کرامات و خوارق در خوارق است چگونه مردی
 خوارق نکند که پیر دل مرده مرید را زنده گردانیده است و بمکاشفه و مشاهده رسانیده نزد عوام
 احیای جدی عظیم الشان است و نزد خواص احیای قلبی و روحی بران رفیع الشان است خواص
 محمد پارسا قدس سره در رساله قدسیه میفرمایند که احیای جدی پیش اکثر عوام چون اعتبار
 دشت اهل الله از آن احیای اعراض نموده باحیای روحی پرداختند و متوجه احیای دل مرده
 طالبانند و الحق که احیای جدی نسبت احیای قلبی و روحی گمانطور منی لطرفیست

وقت کمالیست
 اگر در آنرا
 بجز در آنرا
 بی کار نیست
 نسیب
 بی

ز

و نظر بان داخل بعثت چه این حیاسب حیات چند روزه و آن احیا وسیله حیات دائمی است
 بلکه گویم که فی الحقیقت وجود اهل اللہ کرامتی است از کرامات و دعوت ایشان مرخلاق بحق
 جل سلطانہ رحمتی است از رحمتها الہی جل سلطانہ احیای قلوب اموات آیتی است از آیتهای
 عظیم ایشان امان اہل ارض اند و غنیمت روزگار اند بہم ^{و یلم} یطرون و بہم یزفون
 کلام ایشان دوست و نظرشان تفاهم جلساء اللہ و ہم قوم کالیستی جلسہم
 و لا یخیب انیسہم علامتی کہ محق این طائفہ از مبطل آنها بان جدا شود آنت کہ اگر
 شخصی باشد کہ ہتفاست بر شریعت و شہتہ باشد و در مجلس اول ^{و یلم} بحضرت حق سبحانہ و تعالی
 سید و توجہی پیدا میکرد و بروتی از ماسوی مفهوم میشود آن شخص محقق و در عدد اولیاست
 عالی تفاوت الدرجات این ہم نظر بار باب مناسبت است و بی مناسبت محض محروم مطلق
 است بہت ہر کہ اوروی بہ بیبودند شہت و دیدن رکوعی سودند شہت ہدانتی و حضرت
 ایشان نیز در مکتوبی میفرمایند ہر مریضی کہ طالب صحت کاملہ یعنی نسبت محمدیہ باشد باید
 کہ اتباع سنت نبویہ را بہتر از جمیع ریاضات مجاہدات شناسد و الوار و بر کاتی کہ بر آن
 مترتب گردد و افضل از ہمہ فیوضات داند و ہمہ مواجید و اذواق متعارفہ را در جنب جمعیت
 باطن و دوام حضور اعتباری نهند و در صحبت عزیزیکہ ازین امور اثری در یابد اورا نائب
 رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم دانستہ خدمتش لازم گیرد و بجز و موز این راہ فریقہ نشود اگر چه
 لذیذ باشد و السلام ذکر طریق کیفیت مرید گردن و لوطہ دادن ہر گاہ شخصی
 بخدمت شریف حضرت ایشان صنی اللہ تعالی عنہ فیضیاب و شرف اندوز گردیدہ خطا
 طلب حق میشود معمول چنین بود کہ اول از برای امتحان صدق طلب کشف صحت اعتقاد او
 عذر میجوہتند و عجز و انکسار ظاہر مینمودند کہ در رہلی مشایخ نامور بسیار اند بخدمت ایشان
 رجوع نمایند ہر جا کہ اعتقاد درست آید قبلہ توجہ خود را باورست نمایند و دست ببعثت
 سپارید و این خانقاہ محض بے آب دانه است و از رسوم و عادات متصوفین بیگانہ زیرا کہ
 بنای این طریق بر اتباع سنت سنیہ و اعتنائ ببدعت نامرضیہ است اینطور شیخی مقبول و
 منظور خلاقی نیست با آنکہ نظر بطریق دیگر این نسبت اصیل است و بعد از قرون شائع گشتہ

ایشان ایشان است

سبب اولیاد
 اللہ رضی اللہ
 تعالی عنہم
 باران میبارند
 در ذوق میبارند
 علی
 ایشان جلس
 پروردگارند
 ایشان
 سر و جان
 رفتنی نبود
 نمیشد ایشان
 و نام از نشود
 دوست ایشان
 و آن کشند
 ایشان

اگر قطره است نمایش این از آن چشمه پر آب است و اگر دره است تابش این از آن آفتاب است
 ایناری روزگار بسبب بعد زمان نبوت و شیوع بدعت خریداری در بازار اتباع سنت و اقتدا
 اعمال صحابه کرام و تابعین و پیروی سلف صالحین کم می نمایند و از فیض صحبت این بزرگواران
 محروم میمانند پس با وجود این تکرار هر که در صدق طلب و صحت اعتقاد راسخ و صادق می افتد
 او را امر باستخاره میفرمودند تا بهفت روز رخصت میدادند هر گاه که اراده او متیقن میشد
 ارشاد تلقین نموده میفرمودند که اقبال در ویش گاه کم از استخاره نیست اما اعتماد برین نباید بود
 تا ترک استخاره که طریق مستنون است لازم نیاید و نیز میفرمودند که چندان ابا و انکار هم نباید کرد
 که درین آوان سمیت طالبان بسیار قاصر است مبادا از مرور ایام ضعیف در طلب پدید آید و
 مقصود بالذات بازماند بعد از آن میفرمودند که دو رکعت نماز به نیت توبه و انابت بگذارد
 تا درین راه قدم گذاشتن سوومند و مبارک باشد بعد از آن او را میگردانند و توبه میدادند
 و طریقش آن بود که اول او را متوجه بقبه برابر زانوی خود می نشاندند و می پرسیدند که کدام
 طریقه از طرق مشایخ رضوان اللہ علیہم سبیل و آری پس هر که از آن طرق اختیار میکرد
 فاتحه بار و اح طیبات حضرات آن طریقه میخواندند بعد از آن دست گرفته توبه میدادند و
 میگفتند که بگو استغفر الله ربی من کل ذنب و التوب الیه و او نیز میگفت تا مبارک
 با هم تکرار این کلمات مینمودند و معنی آن نیز به نسبت بعضی تلقین مینمودند بعد از آن مینمودند
 که بگو اشهد ان لا اله الا الله و حده لا شریک له و اشهد ان محمدا عبده و رسوله و او نیز میگفت بعد از آن میفرمودند که بگو بیعت کردم پیغمبر خدا صلوات
 الله علیه و سلم را بواسطه حضرات علیه طریقه فلان بر اینکه ارکان جمعه اسلام را که عبارت از
 مضمون کلمه طیبیه و از صوم و صلوة و حج و زکوة است بجا خواهم آورد بشرط استطاعت و نصاب
 و از شرک با الله و سرقه و زنا و خون ناحق و افتراد بهتان و از قتل اولاد و تقصیر معروف
 دور خواهم ماند فی الجمله آنچه شریعت برائیان آن ناطق است از اتیان آن عهد و بر ترک
 آن که حاکم است از ترک آن و توفیق بگیرد و اکتفا بر توبه اجمالی نماید و تفصیل را بر مرور ایام حاله
 فرماید چنانکه معمول این طریقه است بعد از آن او را متوجه لقلب صنوبری نموده میفرمودند

سخن اگر قطره است از آن چشمه پر آب است و اگر دره است تابش این از آن آفتاب است

بجای آنکه در کتب
 واقع است
 شرح
 در این باب
 از احادیث
 المومنان
 یا بخیل علی
 ان لا یشرک
 بالله شیخ
 و لا یقرن
 الاله بغيره
 ص ۱۴

که چشم بر بند زبان بکام چنان و خاطر خود را از جمیع خطرات پاک گردان دل را متوجه مبدأ
 فیاض که عبارت از ذات جامع جمیع صفات کمال است کن و انتظار فیض بر لطیفه قلب
 بکش به نهجیکه آن فیض از مبدأ فیاض از راه لطیفه قلب شیخ بقلب من میرسد یعنی ذکر اسم
 ذات که عبارت از گو یا شدن قلب است بلفظ الله بر قلب من جاری میشود بعد از آن
 اورا توجه میدادند کیفیت که لطیفه قلب خود را مقابل لطیفه قلب طالب مینمودند و تصور
 میکردند که ذکر و جذبه که در لطیفه قلب من مستقر است در لطیفه قلب این شخص میرود و در
 باطن او سرایت میکنند پس آن مقدار او را توجه میدادند که دو صد نفس در حساب آید بعد از آن
 بقدر گنجایش وقت و وسعت زمان متوجه باطنی نشستند باز فاسخه دعا برای ضرورت برکت
 میخواندند بعد از آن بتدریج بقدر حوصله و استعداد از آداب طریقت و التزام صحبت
 و وصایا دیگر از اخلاط نا جنس و غیره تعلیم می نمودند بعد از آن برای محافظت از کفایت
 که در قلب او حاصل شده مبالغه تمام میفرمودند که در آن ذممه و فتور راه نیاید چه در وقت
 خوردن و آشامیدن و چه در هنگام گفتن و خفتن و نشستن و برخاستن که آمدن در وقت
 تا وقتیکه شعور باقی باشد در نگاهداشت آن گوشه تا ذکر ملکه او گردد و بان انس پیدا شود
 بعد از آن بتدریج بمراتب توبه و تصحیح عقیده و دلالت مینمودند و به تحصیل اعمال صالحه و ادب
 دارد و بطور کتاب و سنت اعلام میفرمودند و بر اجتناب از کمالات از مملکات اند متنبه
 و خبردار میساختند بعضی گفته اند که هر چه وعید در آن واقع است آن کبیره است و الاغصیر
 پس شرک بالله از اعظم کبائر است که گریه این القوم کظلمه عظیمه بر وعید آن
 تاطق است و سب خدا و رسول و صحابه و ملائکه امانت اسلام و انکار فریض نیز از کبائر است
 و عفرق والدین و فرار از زحمت نیز همچنین باید دانست که شرک و تقسیم جلی و خفی جلی
 نیز دو قسم است یکی شرک بذات و صفات او تعالی و دوم شرک در عبادت و استعانت در
 امور بغیر او جل و علا و شرک خفی عبارتست از هر چه مقصود است بغیر او سبحانه و در
 شرک خفی هم کفر است چنانکه شرک جلی پس سالک را از هر دو اقسام شرک توبه ضرورت شیخ
 ابو طالب یکی میفرماید که جمع کردن احادیث ما و اوده را درین باب پس هفده یا تم چهار در

دانشنامه
 نسخ سیم
 باز در سیم
 بت و سیم
 مقابله
 کفار و جنگ
 از مسلمانان
 ۱۲

الشرك بالله ونيت اصرار بر عصيت والتمس من رحمة الله والامن من كرامته و چهار
 در لسان شهادة الزور و قذت المؤمن و بين الغموس و السحر و سحر و زربطن بشرت الحمد و اكل
 مال اليتيم و اكل الزبوا و اثنان و فوج الزبوا و اللواطه و اثنان و دريد القتل بقهر الحق
 و السرقة و واحد في الرجل و الفرار عن الزحف و واحد شامل است در تمام بدن حقوق الوالدان
 اعاذنا الله من جميعها و بعضه اكابر كبار رراتا هفت صد شمرده اند حضرت خواجہ باقی
 بالله قدس سره در رقعات نوشته اند كه توبه را در درجات درجه اول توبه از كفر است بعد
 از ان از ايمان تقليدي بعد از ان از صفاتي كه تخم اين معاصي اند چون شره طعام و شره
 سخن و دوستي مال و جاه و حد و كبر و ربا و امثال اين ملكات بعد از ان وساوس و حديث
 نفس و اندیشهای ناکردنی بعده غفلت از ذکر حق اگر چه ساعتی باشد چون درجات
 ذکر را كه عبارت از حضور و آهستي نهائيتي توبه را نیز نهائيتي نخواهد بود چه توبه از هر چه
 ناقص است واجب لازم است در قدم اول پشیمان شدن از هر چه گذشت و عزم بر آنکه در آینده
 بحسب قدرت گردان نگرود كه از لوازم طهارت است انتهى بعد از ان سه توبه بلطفه قلب میدادند
 بعده بروج بعده بسره و خفي و اخفي همچنين بعد از ان بلطفه نفس كه محل آن دماغ است بعده
 بعناصر اربع بعد از ان مجموع لطافت عشره از عالم خلق و امر كه آنرا سلطان الما ذكرا سگویند
 سه سه توجه میدادند بعد از ان همیشه بتعمیر قلبی پرداختند تا وقتیکه بدولت فنا و بقا و
 مشرف شود و ذکر طریق کیفیت بیعت زنان بیعت زنان بموجب مکتوب حضرت
 مجدد رضى الله تعالى عنه میگرددند چنانچه بعینه نوشته می آید قال الله تبارك
 و تعالى يا ايها النبي اذا جاءك المؤمنات يبائينك على ان لا يشركن
 بالله شيئا ولا يسرقن ولا يزنين ولا يقتلن اولادهن ولا ياتين
 بيضان يفتريته بين ايديهن و ارجلهن ولا يعصينك في معروف
 فبايعهن و استعفرن الله ان الله غفور رحيم اين كرميه در روز
 فتح مکه نازل شده است و آن سرور عليه على آله الصلوة والسلام چون از بیعت مجال
 فارغ گشت شروع در بیعت نساء فرمود و بیعت آن حضرت عليه و آله الصلوة و

عنه سورة المستغفرة
 از ركوع الناس من الخوف
 انما من العشر من ۱۲
 عله قوله يا ايها النبي
 الخواصى بنجا مبرور
 بايند ز توبه زنان
 سمان كه بيعت كنند
 با توبه بن شره كه شريك
 تفرس كنند با خدا خيرا
 و در روز حاكم كنند
 و زنا كنند و
 اولاد خود را
 و پيش يار زن سخن
 دروغ كه راست باشند
 از ادرميان پايه
 خويش و يفرمانى كنند
 ز ادر كايدي پس
 بيعت قبول كن از زنان
 و طلب آموزش كن از زنان
 اينان را اينه خدا
 از كارم بانست
 فتح الرحمن

السلام مجرد قول بوده است هرگز دست آنحضرت علیه علی آله الصلوة والسلام بدست نسا برآنها
 نرسیده و چون در نام و اخلاق ردیه در نساء بنسبت رجال بسیار بوده است بنا بر آن وقت
 بیعت نساء شرط زانکه بر بیعت رجال در میان آورده است و از جهت اقتال امر خداوند
 جل سلطان نسا را در آن وقت نهی از و نام فرموده است شرط اول آنکه هیچ چیز را با و تعالی
 شریک نباید ساخت چه در وجوب وجود و چه در استحقاق عبادت کسی که اعمال او از شائبه یا
 و سمعه پاک نباشد و از مظنه طلب اجراء غیر او تعالی و لو بالقول و ذکر الجمیل میسر نبود آن کس
 از دایره شرک بیرون نباشد و موصوفه مخلص نبود قال علیه و علی الیه الصلوة و
 السلام لا تقوا للشرک الا صغرا قالوا اما الشرک الا صغرا قال علیه و علی
 الیه الصلوة و السلام الیه الیه و تقظیم مراسم شرک و موسوم کفر همه را قدم راسخ است در
 شرک مصدق و متبیین آن از اهل شرک است و متبیین بجمیع احکام اسلام و کفر شرک تبری از
 کفر شرط اسلام است و بیزارى از شائبه شرک شرط توحید و استمداد از اصنام و طاعت و دفع
 امراض و اسقام که در جمله اهل اسلام شائع گشته است عین شرک و ضلالت است طلب علاج
 از سنگهای تراشیده و ناتراشیده نفس کفر و انکار از واجب الوجود تعالی و تقدس قال
 الله تبارک و تعالی شکایه عن حال بعض اهل الضلال یُریدون ان
 یجئاکموا الی الطاعوت و قد امر و ان یکفروا یه و یرید الشیطان ان
 یضلکم ضلالا بعیدا اکثر زنان بواسطه کمال جهل که دارند باین استمداد و ممنوع مبلای
 اند و طلب دفع بلیه ازین اسمای بجمعی مینمایند و با دای مراسم شرک و اهل شرک گرفتارند
 علی الخصوص اسمعیلی از نیک بد ایشان در وقت عروص مرض جد ری که در زبان هند می
 معروفست مشهور و محسوس است کم زنی باشد که از دقاتق این شرک کفالی بود و بر سیمی از روح
 آن اقدام تمام الا من عصمها الله تعالی و تقظیم نمودن ایام معظمه سنو در او بجا آوردن
 در آن ایام رسوم متعارفه بود در این مسئله شرک و مستوجب کفرست چنانچه در ایام دیوالی
 قمار جکه اهل اسلام علی الخصوص زنان ایشان رسوم اهل کفر را بجامی آورند و عبید خود بیازند
 و در ایام شبیه به ایام کفر بجا نهای دختران و خواهران در رنگ اهل شرک میفرستند

از مردان هند است
 اسم علیه و السلام از کفر
 از شرک صغرا من کفر
 عبادت رسمی اسم تعالی
 غنم بیعت شرک صغرا
 فرمود آن سرور علیه
 الصلوة و السلام که شرک
 از مردان است
 شکایت از حال بعض
 کفر شرک تبری از
 بسیار که
 از اهل شرک است
 کفر شرک تبری از
 مال آنکه با خود داشته اند
 اینکار و از شرک
 داراوه میکنند شیطان
 از راه ساز و انبیا
 گمراه بید از حق
 ۱۱۱۱

از احوال جمعی موزون میسر است

و نظرهای خود را در رنگ کفار در آن موسم رنگ میکنند و از برخی سرخ آنها را پر کرده و میخورند
و آن موسم را اعتنا و اعتبار میدهند همه شرک و کفر است بدین سلام قال الله تبارک و تعالی
وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ و حیوانات را نذر شاخ میکنند و بر سر قبرهای ایشان رفته آن حیوانات را فرج مینمایند و آیات فقہ این عمل
را داخل شرک ختم و درین باب مبالغه نموده این فرج را از جنت فرج جن انگاشته که ممنوع
شرعی است و داخل دائره شرک ازین عمل نیز احتیاط باید نمود و جوه نذر بسیارست چه در کار
که نذر فرج حیوانی کنند و از تکاب فرج آن نمایند و نذر شاخ جن بلخی سازند و تشبیه بچیده
جن پیدا کنند و ازین عالم است صیام نساء که به نیت پیران و بیبیان نگاه دارند و اکثر آنها
ایشان را از نزد خود ترشیده روزهای خود را بنام آنها نیت کنند و در وقت افطار از برای
هر روزه طعام خاص بوضع مخصوص تعیین مینمایند و تعیین ایام نیز از برای صیام میکنند و مطلقاً
و مقاصد خود را باین روز نامر لوط میسازند و بتوسل این روزها از آنها حاجت خود میخواهند
و در واهی حاجات خود را از آنها میدانند این شرک در عبادت و بتوسل عبادت غیره
حاجات خود را از آن غیر خوشتر است شاعت این فعل را نیک باید در یافت و حال آنکه
در حدیث قدسی آمده است که او تعالی فرموده الصَّوْمُ لِي وَأَنَا أَجْرِي بِهِ یعنی صوم
مخصوص از برای من است و غیر مراد در عبادت صوم شرکتی نیست هر چند در هیچ عبادت شرکت
باو تعالی جائز نیست اما تخصیص صوم از برای بتنام این عبادتست و بتاکید نفی شرک در آن عبادت
کردنت و حیلست آنچه بعضی از زنان در وقت افطار شاعت این فعل گویند که ما این
روزها را برای خدا نگاه میداریم تا اسبابان به پیران میبخشیم اگر درین امر صادق میباشند
تعیین ایام از برای صیام چه در کارست و تخصیص طعام و تعیین اوضاع شنیعه مختلفه در افطار
از برای چسبیدن لباس است که در وقت افطار از تکاب محرمات نمایند و افطار با حرام کنند و
فی حاجت سوال و گدائی کنند و آن افطار نمایند و قضای حوائج خود را مخصوص باز تکاب
این محرم دانند این خود عین ضلالت و تسویل شیطان لعین است و الله سبحانه العاصم و مظهر
و هم که در وقت محبت نسا در میان آوردند نمی از سر قمر بوده است که از کبابه میثابت است

فمود الله عز و جل
در سوره بقره سوره
نشان باینکه در آن
نذر جن و شیطان
ایشان بخدا نذر میکنند
نذر کرده یعنی با وجود
تقریب آوردن موسم
ایشان نذر میکنند
شرک است که از نذر افطار
و از بودن ایام
نقطه از زبان میگوید
و در آن را شرک
و موقوفه کردن
مسئله قول این است
ست و از این عبادت
که برادران تهراند
قواب او خود میباشند
نشده و در آن نذر افطار
فصل است
خمس

و چون این ذمیه در اکثر افراد زنان متحققست و کم زنی باشد که از وقایع این ذمیه خالی باشد
 نهی این ذمیه شرط بیعت شان آمده زانی که در اموال شوهران بجه اذن شان متصرف شوند
 و بجه تخاشی تلف و خرج آن نمایند داخل سارقان گردند و بکبیره سرقه متحقق باشد این معنی
 در عموم نسائون گفت که ثابت باشد و این خیانت در جمیع افرادشان نزدیک است که متحقق
 شود **لَا مَن عَصَمَهَا اللَّهُ تَعَالَى سُبْحَانَهُ وَ كَأَنَّ السَّمَانَةَ رَاتِيَةً تَمْرَةً وَ بَدَقُورًا نَمَائِدِيمِ** استحلال
 نسبت باین سینه در حق شان **عالم است** و خوف کفر از راه این استحلال در باب ایشان بیشتر
 حکیم مطلق جل شانہ بعد از نهی شرک زنان را نهی از سرقه فرموده که این ذمیه در حق شان بواسطه
 شیوع استحلال آن از ایشان قدمی راسخ در کفر دارد و از سایر کبائر سیئات در حق ایشان
 منکر ترست و چون زنان را بواسطه تکرار اخذ اموال شوهران بلکه خیانت پیدا میشود و قبح
 تصرف در اموال غیر از نظر شان زائل میگردد و در نبود که در املاک غیر شوهران نیز بتجددی
 تصرف نمایند و بی تخاشی در اموال دیگران خیانت و سرقه کنند نزدیک است که این معنی
 باندک تامل واضح و لایح گردد پس متحقق شد که نهی سرقه در حق زنان از اهم مهمام اسلام آمده
 بعد از شرک نسبت بایشان تبع آن متعین گشت **تذکیر** رسول خدا حضرت پیغمبر علیه و آله
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ از اصحاب خود پرسیدند که میدانید که اسرق السارقین کسیت یعنی بدترین
 و زردان کدامست عرض کردند منید اینیم فرمایند آنحضرت فرمودند که اسرق السارقین کسی است
 که از نماز خود بدزد و وارکان نماز را تمام و کمال ادا نماید ازین سرقه نیز اجتناب ضروری آمد
 تا از بدترین و زردان نباشد بصورت دل نیت نماز باید کرد که بی حصول نیت عمل صحیح نبود و
 قرارت را درست باید خواند و رکوع و سجود را باطمینان میباید سجا آورد و قومه و حلیه نیز
 باطمینان باید ادا کرد یعنی بعد از رکوع درست باید ایستاد و بمقدار یک تسبیح در ایستادن
 در رنگ باید کرد و در میان دو سجده درست باید نشست و بمقدار یک تسبیح در نشست بکشد باید
 نمود تا در قومه و جلوسه اطمینان میسر شود و هر که چنین نکند خود را در قطار سارقان داخل سازد
 و مورد وعید گرداند شرط ثالث که در بیعت زنان مخصوصست نهی از زناست تخصیص
 بیعت نسایان شرط بواسطه آنست که حصول زنا در اغلب بتوسط حصول رضاست از زنان

که حلال نیست
 حرام است
 تعدی تجاوز
 کردن از حد
 خود و مجاز
 ظلم
 حکم
 نه اناج و از
 دین کردن
 در اصطلاح
 بنجا آوردن
 جو عقب
 که شامل
 جلوسه
 باشد
 یکسب

باین عمل و عرض کردن اینست نفوس خود را بر مردان پس زنان درین عمل سابق باشند
 و رضای آنها در حصول این عمل معتبر باشد پس نهی ازین عمل در حق زنان آنکه باشند
 و مردان درین عمل تابع زنان باشند ازین است که حضرت حق تعالی در کتاب مجید خود
 زن زانیه را نیز بر مرد زانی تقدیم فرمود **الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ
 مِّنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ** این دسیسه خسارت بخش دنیا و آخرت است و در جمیع ادیان
 مستقیم و منکرست ابو حذیفه رضی الله تعالی عنه از حضرت پیغمبر خدا روایت کند که فرمود
 علیه و علی آله الصلوٰة والسلام ای گروه آدمیان از زنان پرهیز نمایید که در روی شش
 خصلت است سه در دنیا و سه در آخرت اما سه خصلت که در دنیا است یکی آنست که
 بهای و نورانیت و صفا از زنا کنند زائل میگردد و اندک دوم آنکه زنا مورث فقر است
 سوم آنکه نقصان در عمر می آرد و آن سه خصلت که زنا را در آخرت است یکی سخط
 و غضب خداست جل سلطانة دوم سو حجاب سوم عذاب نار بدانند که در حدیث
 نبوی آمده است **صلى الله عليه وآله وسلم** زنا می چشمان نظر بسوی محرمات است و زنا می دست
 گرفتن محرمات است و زنا می پایا رفتن بسوی محرمات است **قال الله تبارك و تعالی**
قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ أَزْكَى
لَهُمْ وَقَالَ اللهُ تَعَالَى وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ
فُرُوجَهُنَّ بگو ای محمد مومنان را که بپوشند چشمان خود را از محارم خدا و نگاهدارند
 فرجهای خود را از محرمات این پاکیزه ترست و بگو مردمان مومنات که چشمهای خود را
 بپوشند از محرمات و محافظت کنند فرجهای خود را از محرمات باید دانست که دل تابع چشم است
 تا زمانی که چشم از محرمات پوشیده نشود محافظت دل مشکل است و چون دل گرفتار شود
 محافظت فرج مستعسر ترست پوشیدن چشم از محرمات ضروری آمد تا محافظت فرج میسر آید
 و سخاوت دینی و دنیوی نرساند و در قرآن مجید نهی فرموده است از آنکه زنان با مردان
 بیگانه کلام نرم و ملائم گویند و در رنگ نان بدکار برنجیکه مردان بدکار را درو هم سود
 اندازند و طمع بد در دل آنها افتد و بگویند زنان با مردان قول بمرودن و حسن را که

در سوره نور کلام
 نفی بسیار مجید
 علی زن و مرد
 زنا کنند چون
 غیر حسن باشد
 پند زنی را
 از ان مرد
 صد تا زبانه
 در سوره
 اخاب کرم
 اول بسیار
 بت دوم بقوله
 عن قال فلا
 تظنن بالقول
 فیلمه النس
 فی قلبه افضل
 دستن قولا
 سوره
 ۱۲ ۱۲ ۱۲
 ۱۲ ۱۲ ۱۲
 ۱۲ ۱۲ ۱۲

في السورة الموصوفة والروم الموصوفه

ازین وهم و طمع بود و نیز بنی آمده است از آنکه زنان اظهار زینت و محاسن خود را
 در پیش مردان نمایند و مردان را در خواستش بیندازند و ایضا بنی آمده از آنکه پاسی
 خود را بر زمین زنند تا معلوم شود زینت پوشیده ایشان چنانچه خلخال و مثال آن
 در حرکت آید و آواز نماید که آن مستلزم میل و جلال است به نساء با جمله هر چه منجر بفتق است
 منعی و مستقبح است احتیاط باید نمود که ارتکاب مقدمات و مبادی محرمات نموده شود
 تا سلامتی از نفس محرمات سیر آید و الله سبحانه العاصم و ما توفیقی الا بالله
 علیه توکلت و الیه اونیب پوشیده نماید که زن اجنبیه در رنگ مرد اجنبی است در
 حق نظر و مس شهوت روانیت که زن خود را برای غیر شوهر خود بیاراید و خود را زینت
 دهد و مرتب سازد و غیر شوهر مرد باشد یا زن چنانچه مردان را نظر شهوت امروان
 حرام است و مساس امروان نیز ایشان را شهوت محرم زنان با نیز نظر شهوت بزنان
 محرم است و مساس شهوت ایشان را حرام نیک این دقیقه را رعایت باید کرد که شامراه
 بخسارت دنیا و آخرت است وصول مرد بزنان بواسطه تیان صنفین تعمیر دارد و موانع
 در میان است بخلات وصول زن بزنان بواسطه استحا و صنف در کمال سیر و آسانی است
 احتیاط اینجا بیشتر مری باید داشت و در منع نظر و مساس نساء به نساء از نظر مرد بزنان نظر
 زن مرد اندازد بلیغ و ابلاغ متین باید نمود و شرط چهارم که در بیعت نساء
 فرموده است نهی از قتل اولاد است که زنان ایشان دختران خود را می کشند از جهت
 ترس فقر این عمل شنیع است چنانچه متضمن قتل نفس بغير حق است متضمن قطع رحم است نیز که از
 کبار سیمات است و شرط پنجم که در بیعت نساء فرموده است نهی از بهتان و افتراء است
 و چون این صفت در نساء بیشتر بوده است تخصیص نهی با ایشان فرموده است این صفت
 از اشد ذمات صفت است و از اذول ذمات اخلاق که متضمن کذب است که در جمیع ادیان
 حرام و مستنکر است و نیز متضمن اذای مؤمنان است که نسبت با و بهتان و افتراء نموده و آید
 مومن حرام است و نیز مستلزم فساد فی الارض است که بمنص قرآنی ممنوع و مخلوط و محرم
 و مستنکر است شرط ششم نهی از معصیت و نافرمانی پیغمبر است علیه علی له الصلوة و

در سوره انفجار
 اول سیاره است دوم
 بقوله تعالى ولا یزین نساء
 الحائضه الا ولکن علی الظهار
 کثیره انما الظهار عقل که در
 رعایت است بین بود که در
 بچهارده میا بود در
 در سوره انفجار
 در سیاره بیستم بقوله
 من قائل ولا یفرق بین
 یسلم یا یخصین من زینت
 الاسلام که بیان
 زینت و زینت
 حق تعالی بر او عطا کردیم
 و بیوی او را جویم سیم
 علی اقباس است بایه
 کعبه و آیه سوره انفجار
 رکوع پنجم سیاره و زینت
 آیه اول نافرمانی
 پیغمبر بقوله ولا یفرق
 بین زینت و زینت

در بیان بهتان و افتراء

والسلام در هر امری که فراید این شرط متضمن امتثال جمیع اوامر و انتہای جمیع نواهی
 شرعیست چه صلوة و چه زکوٰۃ و چه صوم و چه حج که بنائے اسلام بعد از ایمان است
 و بما جایز من عنده بالضرورة برین چهار رکن است نماز پنجگانه را بی کس و بی فتور سجد
 و بجد او اباید نمود و زکوٰۃ مال بر غنبت و سنت بصارت زکوٰۃ او اباید کرد و صوم
 رمضان که مکفر سیمات سالیانه است نگاه باید داشت و حج بیت الله که در شان آن
 محضر صادق فرموده است علیه و علی آله الصلوة و السلام الحج یجب ما کان رفقہ نراوا
 باید نمود تا اسلام را بر پاداشته آید همچنین از ورع و تقوی چاره نبود که حضرت
 پیغمبر فرموده است علیه و علی آله الصلوة و السلام بلاک و نیکم و الروع یعنی بر پاداشته
 دین شما و عست و آن عبارت از ترک منہیات شرعیست که داخل لهو و لعبت که
 حرامست و آمده است که الغناء و رقیۃ الرزنا یعنی غنا افون ناست و از غنبت
 گفتن و سخن چینی نمودن نیز جناب لازمست که ممنوع شرعیست و نیز سخریه و آید
 مومن نباحی بروجو که باشد منہی عنه است اجتناب از آن هم ضروریست و شگون بدرا
 اعتبار نکند و آنرا تاثیر ندانند و نیز مرض یکے بدیگری ندانند که سجاد کند و از مرضی
 بصحیحی بد که محضر صادق علیه و علی آله الصلوة و السلام ازین مردد منع فرموده است
 لا طیرة ولا عدوی یعنی شگون بدرا اصل تا بیت و مرض یکے بدیگری رسیدن
 متحقق نشود و سخن کاخن و منجم را اعتبار نکند و امور غیبیه ازینها استفسار ننمایند و اینها را عالم
 بامور غیبیه ندانند که در شریعت مبالغه منع آن آمده است و سحر نکند و ساحر را کار نگیرد
 که حرام قطعیست و قدم راسخ در کفر دارد و هیچ کبیره از سحر و ساحری نزدیکر کفر نیست
 احتیاط باید کرد که دقیقه از دقائق آن بفعل نیاید که آمده است که مسلم تازمانیکه اسلام دارد
 سحر از وی در وجود نیاید و چون ایمان از وی جدا گردد اعدا الله سبحانه آن زمان سحر
 از وی متحقق شود پس گو یا سحر و ایمان نقیض یکدیگر اند اگر سحر است ایمان نیست نیک است
 این دقیقه باید کرد تا خلطی در کارخانه ایمان نیفتد و بشوای عمل اسلام از دست نرود

قوله اوله صلوات الله وسلامه
 و بر سوره لقمان رکوع دوم سیاره
 است و کلمه بقره و فطر و
 من التیبر علی لغوی و از روایت
 سبیل السبیل که می شازد بخوبی
 کسی است تا اگر آن در
 بر ایزی است تا اگر آن در
 راز راه خدا غیر علم است
 قوله القمار ایضا
 قال رسول الله صلی الله علیه و سلم
 التخی حرام و التلذذ باهت
 و الجلس علی ما تنقی
 معنی قول القمار یعنی
 معنی قول التلذذ باهت یعنی
 معنی قول الجلس علی ما تنقی یعنی
 معنی قول التخی حرام یعنی

این جمله در روایت اوله
 است و کلمه بقره و فطر و
 من التیبر علی لغوی و از روایت
 سبیل السبیل که می شازد بخوبی
 کسی است تا اگر آن در
 بر ایزی است تا اگر آن در
 راز راه خدا غیر علم است
 قوله القمار ایضا
 قال رسول الله صلی الله علیه و سلم
 التخی حرام و التلذذ باهت
 و الجلس علی ما تنقی
 معنی قول القمار یعنی
 معنی قول التلذذ باهت یعنی
 معنی قول الجلس علی ما تنقی یعنی
 معنی قول التخی حرام یعنی

بالحمد آنچه محضر صادق فرمودست علیه و علی آله الصلوٰة والسلام و علما و کتب شرعیہ این را بیان فرموده
اند بجان و دل در افتاد آن باید کوشید و خلافت آنرا اسم قاتل باید اندیشید که بموت بدی
رساند و بعد از ابایی گو ناگون مبتلا گرداند و چون نساء بانگات این شر الظار قبول نمودند
آن سرور علیه و علی آله الصلوٰة والسلام بجز و قول بائینا بیعت فرمود و بامر حق جل و علا ایشان
طلب مغفرت نمود و استغفار یکبار از آن سرور علیه و علی آله الصلوٰة والسلام بامر حق جل و علا
در حق جماعه بوقوع آید امید واری تمام است که با جابت رسد و آن جماعه مغفور گردند سینه
زوج ابی سفیان نیز داخل این بیعت بوده است بلکه سرگروه آنها او بود و از زبان آنها سخن
میکرد و ازین بیعت و ازین استغفار در حق او امید واری عظیم است پس از زنان هر که باین
شرائط اعتراف نماید و بمقتضای آنها عمل کند حکما درین بیعت داخل شود و امید واری برکات
استغفار گردد و قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِكُمْ إِنَّ شُكْرَكُمْ
وَإِيمَانَكُمْ فِي كَارِ وَارِدِ خَدَابِ شَمَا أَكْرَ شَمَا شُكْرًا وَبِإِيمَانِكُمْ دَرَسْتُ كُنْتُمْ شُكْرًا وَبِإِيمَانِكُمْ
عبارت از قبول احکام شرعیہ است و بمقتضای آن عمل نمودن است طریق نجات و راه
رتنگاری همین متابعت صاحب شریعت است علیه و علی آله الصلوٰة والسلام در عقاد و عمل
اوستاد و پیران برای آن غرض میگردد که دلالت بشریعت نمایند و برکت ایشان بسبب سهولت
در اعتقاد و عمل شریعت پیدا شود نه آنکه مردمان هر چه دانند کنند و هر چه خواهند خورد و پس از این
گردند و از عذاب نگاهدارند که این معنی متمنای محض است استجابی اذن کسی شفاعت نتوان کرد
نامرضی نبود شفاعت او نکند مرضی وقتی شود که بمقتضای شریعت عامل باشد و بموجب شریعت
زلتی اگر از وی واقع شود شفاعت تدارک آن ممکن بود سوال مذنب را بکدام اعتبار
مرضی توان گفت جواب چون حضرت حق سبحانه و تعالی مغفرت او میخواهد و وسیله برکت
عفو او در میان می آرد آن شخص در الحقیقت مرضی است اگر چه بظلم نذرست و الله
سُبْحٰنَهُ الْمُؤْتِقِ رَبَّنَا إِنَّمَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةٌ وَهَيْئَتِي لِنَا مِنْ أَقْرَبِ رَشْدًا
و السلام و ذکر طریق کیفیت سلوک مقامات عشره بدانند که مقام اول از مقامات
عشره که حضرات صوفیه علیه بنای سلوک بر آن گذشته اند مقام توبه است و آخر آن رضا

سوره النساء
التاسین
بجز این
این که
کیفیت
سپید
باید
خود
و بسیار
از کار
کفایت
سختی
صواب
فرق
اینست
کیفیت
بزرگ
بگردد
دو اوقات
که استوار
قرار گیرد
گویند
بگفته
تیر خیزت
نعل

اینکه در این کتاب از حکایت زبان آئینه و کمال توکل است که در خطبه صحبت از تلب کند روزی

و در میان این هر دو مرتبه مراتب ثمانیه است که آن زهد و توکل و قناعت و عزالت و ملازمت
 ذکر و توجه و صبر و مراقبه باشد و این را اصول عشره نیز نامند اما قطع این مراتب در طریقه کسانی که
 بسیر سلوکی تزکیه عالم خلق مقدم میدارند یا لذات میکنند و در طریقه کسانی که سیر جذبیه مقدم
 میدارند در ضمن تصفیه عالم امر حاصل است پس در قطع دائره امکان قطع این مراتب هم دست
 میدهند چنانکه حضرت فجد و رضی اللہ تعالی عنہ در رساله مبداء و معاد اشارت باین معنی فرمایند
 چون طالبی پیش شیخه بیاید باید که شیخ او را اول استخاره فرماید از سه استخاره تا به هفت تکرار
 نماید بعد استخاره را اگر تذبذب در طالب پیدا نشد شروع در کار او کند اول او را طریق توبه
 تعلیم دهد و دو رکعت نماز به گزاردن فرماید که بی حصول توبه درین راه قدم ناندن سودمند
 نیست اما باید که در حصول به بقدر اجمال اکتفا نماید و تفصیل آنرا بعد از اتمام حواله کند که هم درین
 آوان بسیار قاصر اند اگر اول تکلیف تحصیل تفصیل توبه کرده شود ناچار حصول آن چه طلبید
 و شاید درین فتوری در طلب او رود و از مطلب باز ماند و توبه را هم سرانجام ندهد بعد از آن
 طریقی که مناسب تعداد طالب است تعلیم نماید و ذکر یک ملائم قابلیت است و تلقین فرماید و توجیه
 بکار او دارد و التفات بجمال او مرعی نماید و آداب شرائط راه را با و بیان سازد و در متابعت
 کتاب سنت و آثار سلف صالحین ترغیب فرماید و وصول مطلوب بی متابعت مجال و انانند
 و اعلام نماید که کثوف و قانع که سرسوی مخالفت بکتاب سنت داشته باشد اعتبار نکند
 بلکه متنفر باشد و تصحیح عقائد بمقتضای آرای فرقه ناجیه اهل سنت و جماعت نصیحت نماید و
 بتعلیم احکام فقه ضروریه و عمل بموجب آن علم تاکید فرماید که طیران درین طایفه بی حصول این
 دو جناح اعتقادی و عملی میسر نیست و تاکید نماید که در فقه محرم و مستحب احتیاط را نیک مرعی
 دارد هر چه یابد نخورد و از هر جا که یابد تناول ننماید تا فتوی شریعت غرادران باب درست
 نکند بالجمله در جمیع امور که بمیه و ما انکم الرسول فخذوه و ما نهکم عنه فانتصوا
 را نصب العین خود سازد و حال طالبان از دو امر خالی نیست یا از اهل گفت و معرفت انداز
 از باب جهل و حیرت آنا بعد از طی منازل و رفع حجب هر دو طائفه و اصل اند و نفس وصول مرتبه
 نیست یکی را بردگیری چنانچه دو شخص بعد از طی منازل عبیده بکعبه میسرند یکی منازل راه را

ع
 اینجانب
 تمام اینجانب
 بجز این
 و این
 کند
 از آن
 بازماند
 در

تماشاکرده رفت و تفصیل هر کدام از منازل بقدر استعداد خود دسته و دیگر بی تماشای راه
 و بی دریافت تفصیل هر کدام از منازل کعبه رسید هر دو شخص در رسیدن کعبه مساوی اند هیچ کدام
 زیادتی نیست درین وصول بر دیگر اگر چه در معرفت منازل راه متفاوت افتاده اند بعد از
 رسیدن مطلوب هر دو را جهل لازم است **لَا تَعْرِفُ فِي ذَاتِ اللَّهِ جَهْلٌ وَعَجْرٌ عَنِ
 الْمَعْرِفَةِ** باید دانست که قطع منازل ساوک عبارت از طی مقامات عشره است و طی مقامات
 عشره منوط باین تجلیات ثلثه است تجلی افعال و تجلی صفات و تجلی ذات و از این مقامات
 غیر مقام رضا همه وابسته به تجلی افعال و تجلی صفات است و مقام رضا منوط به تجلی ذات است
 تعالی و تقدس و محبت ذاتیه که مستلزم مساوات ایلام محبوس است بانعام او نسبت به محبت پس لاجرم
 رضا تحقق شود و کرامت بر خیزد همچنان بلوغ این جمیع مقامات بحد کمال در وقت حصول تجلی
 ذاتی که فناء اتم وابسته بآنست حصول نفس مقامات تسعة در تجلی افعال و تجلی صفات است
 مثلا هر گاه قدرت کامله او را سبحانه بر خود بر جمیع اشیا مشاهده نماید بی اختیار بتوبه و انابت
 رجوع کند و خائف و ترسان باشد و ورع شیوه خود سازد بر تقدیرات او صبر پیش گیرد
 و بی طاعتی بگذارد چون مولای نیم او را اندو اعطا و منع از و شناسد سجانه ناچار در مقام
 شکر و آید و در توکل قدم راسخ بندد چون عطا و منف و مهربانی متجلی شود در مقام رجا و آید
 و چون عظمت و کبر پائی او مشاهده نماید دنیا بی بینی در نظر او خوار و بی اعتبار در آید تا جای
 بی رغبتی در دنیا پیدا شود و فقر اختیار کند و زهد دیدن خود گیرد اما باید دانست که
 حصول این مقامات تفصیل و ترتیب مخصوص ^{عادت و خو} بساکن مجذوب است و مجذوب ساکن راطی
 این مقامات بر سهیل اجمال است چه او را عنایت ازلی گرفتار محبت ساخته است که به تفصیل
 آشنائی تواند پرداخت در ضمن آن محبت زبده این مقامات و خلاصه این منازل بر وجه
 اتم او را حاصل است که صاحب تفصیل را میسر نشده است و نیز در این ساله میفرمایند تمامی این
 طریق و وصول به نهایت نهایت مربوط بطی مقامات عشره مشهوره است که اولش توبه است
 و آخرش رضا هیچ مقامی در مراتب کمال فوق مقام رضا متصور نیست حتی که رویت اخروی
 نیز حقیقت مقانها ^{چنانچه} کما یبغی در آخرت ظهور خواهد یافت و حصول مقامات دیگر در آخرت

در ذات خدا
 در مقام
 در وقت
 در آن

مقصود نیست تو به آنجا معنی ندارد و زهد گنجایش ندارد و تو کل صورت زهد و صبر احتمال ندارد
 اگر هر چند در آنجا مستحق است اما آن شکر از اشعاب صفاست نه امر متباین از رضا
 اگر پرسند که در کامل مکمل گاه است که رغبت در دنیا مفهوم میگردد و گراست که ضد
 رضاست یافته میشود و وجه آن چه باشد در جواب گویم که حصول این مقامات مخصوص قلب
 و روح است و نسبت باخص خواص این مقامات در مطمین نیز حصول مییابد اما قالب این سخن
 خالی و بی نصیبت هر چند از سورت و شدت باز میماند شخصی از شبلی پرسید که تو دعوی
 محبت میکنی و این فریبی تو منافی محبت است در جواب او این شعر خواند **لشعر حب قلبه**
و ما ذری بکذبی + و کو ذری ما قام فی السمن پس منافی این مقامات اگر در قالب
 کاملی ظهور کند ضرر ندارد و در حصول این مقامات نسبت باطن آن بزرگ و در غیر کامل نقای
 آن مقامات در کلیه ظهور میکند باطن و ظاهرا غیب نیامیگردد و منافی توکل صورت حقیقت
 او را شامل میشود و قلبی و قالبی و باطنی و اضطرار می نماید و بروج و بدن کراستیت ظاهر
 میگردد و همین چیزهاست که حضرت حق سبحانه و تعالی قیاب اولیای خود ساخته و اکثر مردم
 را از کمالات این بزرگواران محروم داشته و در ابقای این چیزها در اولیا حکمت است
 غامض و آن عدم امتیاز حق است از باطل که از لوازم این دارست که محل امتیازت حکمت
 دیگر در ابقای این شایا اگر از اولیا بالکل مرفوع شود راه ترقی مسدود میگردد و در رگ
 مجوس میماند ذکر طریق کیفیت رجوع نمودن به پیر ثانی با وجود حیات
 پیر اول است و در رضا و تقاضا در مکتوبه میفرمایند که پرسیده بودند با وجود حیات پیر اگر
 طالبی پیش شیخ دیگر برود و طلب حق جل و علا نماید مجوز است یا نه بدانند که مقصود حق
 سبحانه و پیر رسیده است یو حصول جناب قدس حق تعالی اگر طالب شد خود را پیش شیخ دیگر
 به بیند و دل خود را در صحبت او با حق سبحانه تعالی جمع یابد و است که در حیات پیر بگذران پیر
 طالب پیش آن شیخ برود و طلب رشد از او نماید اما باید که از پیر اول انکار نکند و جزیه نیکی یاد
 نماید علی الخصوص پیر و مریدی این وقت که پیش از رسم و عادت نمائند است اکثر پیران
 این وقت از خود خبر ندارند و ایمان را از کفر جدا نمائند که او از حق جل شانہ چه خبر خوانند

سبب تصفیه قلب
 مقصود قلب
 خلوص و شوق و از
 شدت باز میماند
 علم دوستی
 کرد دل من زنده
 فحیدر بن
 و اگر نه فحیدر
 بدن فرقیست
 علم لے از
 بزرگان این
 باین امور ظاهر
 کلمات و
 محرم از نه ۱۲

داشت و مرید را کدام راه حق خواهند نمود سه آگه از خویشین چونیت چنین ^{چونیت} چه خبر دارد
 از چنان و چنین ^{و چنین} و ای پیر پیر که برین طور پیر اعتقاد کرده بشیند و دیگر رجوع نکند و
 راه خدای جل شانہ معلوم نسازد و خطرات شیطانی است که از راه حیات پیر ناقص آمده
 طالب از حق سبحانہ باز میدارد و هر جا رشد و جمعیت دل یافته شود بے توقف رجوع باید کرد
 از وسواس شیطانی پناه باید جست و نیز در مکتوب بے نقلا از حضرت خواجہ احرار قدس سرہ
 میفرمایند که طریقه خواجگان این سلسلہ علیہ قدس اللہ تعالیٰ اسرار ہم بهر زرقانی و رقاصی نسبت
 ندارد کارخانه ایشان بلندست و درین طریق پیرے و مریدی بتعلیم و تعلم طریق است
 بکلاه و شجره که در اکثر طرق مشایخ رسم شده است حتی که متاخران ایشان پیری و مریدی را
 بر کلاه و شجره ساخته اند از نجاست که تعدد پیر تجویز نمی نمایند و معلم طریقت را مژغنی بمانند
 و پیر نمی دانند و رعایت آداب پیری را در حق او بجای نمی آرند این از کمال جهالت و نارسائی
 ایشان است میدانند که مشایخ ایشان پیر تعلیم و صحبت را نیز پیر گفته اند و تعدد پیر تجویز فرموده
 اند بلکه در حین حیات پیر اول اگر طالبی شد خود را در جای دیگر بنید بے انکار پیر اول حایز است
 که پیر ثانی اختیار کند حضرت خواجہ لقتین قدس سرہ در باب تجویز این معنی از علمای سنجار
 فتویٰ درست کرده بودند آری اگر از پیری خرقة ارادت گرفته باشد از دیگر خرقة ارادت
 بگیرد اگر گیرد خرقة تبرک گیرد از اینجا لازم نمی آید که پیر دیگر اصلا بگیرد بلکه رو است که خرقة
 ارادت از یکے گیرد و تعلیم طریقت از دیگرے و صحبت با ثالث دارد و اگر این هر سه دولت از
 یکے میسر گردد چه تعقیب است و حایز است که تعلیم و صحبت از مشایخ متعدد استفاده نماید باید
 و البته که پیر آنست که مرید خود را بحق سبحانہ رهنمای فرماید این معنی در تعلیم طریقت بیشتر
 ملحوظ است و واضح ترست که پیر تعلیم هم اوستاد و شریعت است و هم رهنمای طریقت است
 پیر خرقة پس رعایت آداب پیر تعلیم بیشتر سجا باید آورد و با اسم پیرے او اعی باشد انتی و نیز
 بشنوند که حضرت ایشان میفرمودند که فقیر در اثنای کسب سلوک آنقدر اعتقاد قوی و صحبت
 عظیم با مشایخ خود میدشت که اگر حضرت امام مهدی موعود ظهور نمایند از اتباع مشایخ خود
 در گذرم و بلند بختی نیز آن قدر بود که بدل مصمم میشدست که انشاء اللہ تعالیٰ در سلوک

از سید الطائفة جنید بغدادی که راس رئیس صوفیه اند اگر سبقت نخواهم نمود خود را ضائع و تلفت
 خواهم ساخت پس هر که شیخ کامل و کمال همچو مشایخ ما دارد و میباید که بشیخ دیگر رجوع نماید مگر از پیر
 ناقص رجوع خود ضرورتیست که او قابل آن نیست که با او صحبت داشته شود بلکه صحبت با او
 و اشتغال استعداد خود را ضائع ساختن است و هر طریق کیفیت نصیحت عقائد بدیهه که بنده
 را بر این نجات کافیست ایمان اجمالی است و آن توحید باری و تصدیق نبوت و محبت
 آل و اصحاب و صلی الله علیه و سلم علی حسب الاعتدال و التساوی از نجات است که حضرت ایشان
 میفرمودند که یکبار فقیر را بر جمعی از مرثیه خوانان شیعی اتفاق گذر افتاد ناگاه یکی از
 آنان زبان بجا آوردی در جناب حضرت عمر رضی الله تعالی عنه گفتو فقیر را چون تاب تحمل
 و طاقت ضبط آن نماند زمام اختیار از دست رفت از جای که نشسته بود در جنت و رسید
 اول نشسته حرته کتار بر گلوش گذارسته خوست که کارش تمام سازد و وسطه حضرت نام سخن
 در میان آورد و گفته که بصدقه امام از من در گذرید و تقصیر عفو کنید بجز دشمنیدن نام
 حضرت امام بر آن بجا آمد و از خون او در گذشت پس از آن روز فقیر خود را از آن
 دانستم که بر عقیده حقه اهل سنت و جماعت چنانکه از استماع سب حضرت عمر بر دل خوار
 و غضب استولی شده بود همچنان از نام حضرت امام شفقت و رحمت بردل غالب آمد پس
 کمال عقیده اهل سنت و جماعت اینست که هر دو پاره میزان محبت با آل و اصحاب برابرند
 و یکی را بر دیگری اصلا ترجیح و غلبه نباشد و نیز میفرمودند که دو فرقه را درین زمانه
 ایمان محفوظ و مسلمت یکی آنکه بر تفصیل عقائد اهل سنت و جماعت بر طبق کتاب و سنت
 کماهی واقف و آگاه بود و بر تنبیط قوانین استخراج آن مسائل از راه اجتهاد و قیاس چنانکه
 وجود شریف پادشاه ولی الله صاحب اصحاب اجمالی ایشان رحمة الله علیه و هم چنین وجود
 این فقیر با یاران و اتباع دوم آنکه از تفصیل این مقدمات عاری و غافل باشد
 مثل عوام الناس از محترقه و غیره که بوقت پگاه میخیزند و میگویند که خدا یکی است و
 محمد رسول الله صلی الله علیه و سلم بر حق و چهار یار یعنی آل و اصحاب بشکند پس این نقد
 ایمان اجمالی برای نجات ایشان کافیست و فرقه ثالث بین بین این هر دو فرقه

در تردد و تذبذب اندک الی هوکاء و لا الی هوکاء مذبذبین بین
 ذلک و خسر الدنیا و الآخرة اشارت بحال ایشان است که نیم ملاحظه این
 و نیز میفرمودند که یکبار جمع از دانشمندان شیعی در ذکر حدیث ^{تکلیف} ^{گفتند} ^{که در} ^{گفته اند} ^{که در}
 شان حضرت امیر المؤمنین علی بن ابیطالب کرم الله وجهه وارد است میگویند که در باب
 افضلیت حضرت امیر رضی الله تعالی عنه همین حدیث کافی است و این را که در شان
 از صحابه کبار رضوان الله تعالی علیهم اجمعین حدیث وارد شده است ناگاه غیر
 بالیده گفت که مناقب فضائل جناب حضرت امیر المؤمنین علی کرم الله وجهه در کتب
 احادیث لاتعد و لا تحصى است و بیان بزرگی آنجناب از حوصله فهم ما و شما ارتفع و علی
 اما ازین حدیث که مذکور میکنید افضلیت ایشان چندان ثابت نمیشود زیرا که معنی
 حدیث از دو حال غالی نیست یا آنکه محمول بر معنی حقیقی است ازین صورت عقد مناکحت
 علی المرتضی با حضرت فاطمه الزهراء رضی الله عنهما صحیح نبود زیرا که عینیت حقیقی در میان وجود
 صلی الله علیه و سلم و وجود حضرت علی منافی این معنی است و اگر محمول بر معنی مجازی است
 پس افضلیت ایشان درین حدیث که مقصود شهادت حاصل نمیشود زیرا که این چنین احادیث
 که محمول بر معنی مجازی باشد مثل الا نصادق منی در شان اکثر از صحابه رضی الله تعالی عنهم
 نازل است پس تخصیص افضلیت حضرت امیر ازین حدیث محض دعوی است بلکه حدیث
 که اخذ رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم بیدیه الیمنی یداه الیسری
 فقال هذان ید عثمان که در بیعت الرضوان واروشده دلالت میکند بر افضلیت
 ایشان از سایر صحابه رضوان الله تعالی علیهم اجمعین و برای همین سبب هرگاه حضرت عثمان
 رضی الله تعالی عنه شنیدند که حضرت پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم دست مبارک خود را
 تعبیر از دست چپ کرده از آن روز که کتف از دست معهود خود نمودند و تا دم آخر آن دست
 خود را آلوده بقدره و نجاست نکردند و پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم با وجود اطلاع و آگاهی
 ازین عمل غیر مستنون مانع نشدند پس سکوت نبی صلی الله علیه و سلم تقریب است برای تجویز
 عینیت آن جزو بیعت و این معنی از عقد مناکحت ذمی النورین مانع نمیکند پس

در وقت رسول خدا صلی الله علیه و سلم بیعت است با او در روز غدیر خم و این بیعت است که در آن روز حضرت علی بن ابیطالب را بر سر کتف پیغمبر نهادند و این بیعت است که در آن روز حضرت علی بن ابیطالب را بر سر کتف پیغمبر نهادند و این بیعت است که در آن روز حضرت علی بن ابیطالب را بر سر کتف پیغمبر نهادند

این افضلیت خاص که عبارت از اتحاد جزئین است یعنی ^{در بیان} ^{بسیار} یکی از صحابه واقع نشده که
 در شان حضرت عثمان ^{رضی الله تعالی عنه} واقع است و در آن وقت از فضل الهی کسی مجال
 رد جواب آن نشد و حضرت ایشان را در باب تصحیح عقیده مکتوبی است بغایت مبین در اینجا
 ایراد مینماید ^{مصدقا} و ^{مصدقین} نوشته بودند که از اختلاف شیعی و سنی در شان صحابه اهل بیت
 رضوان الله علیهم اجمعین خاطر جمع نمیشود چرا که بنای اعتقاد اهل بیت بر اخبار است و خبر
 محتمل بصدق و کذب است مگر متواترات که افاده یقین نمایند و این قسم اخبار در بنیاب کسبت
 پس علاج تحصیل اطمینان چیست محذوم این مسئله از ضروریات دین و ارکان ایمان نیست ^{تجدید}
 باری و تصدیق نبوت بالا جمال بر آن نجات کافیت و ایمان محمل منجی و مضمون کلمه طیبه که
 بتصدیق و اقرار آن آدمی مسلمان میشود همین بس است و در شان صحابه اهل بیت نیز حسن
 ظن محمل و محبت بر عایت شرف صحبت و حسن خدمت های آنها و قرب قرابت آنها با اخبار است
 تا ب علیه الصلوات و التحیات بس است و مطالعه تفصیل احوال آن بزرگان از کتب تاریخ
 موجب ^{شیخ} ^{است} است چرا که منصب عصمت بزرگ اهل سنت و جماعت مخصوص مسلم صحابه
 حضرات انبیاست علیهم التحیته و التنا و ممنوع است از غیر اینها اگر چه از صدیقین اولیا باشند
 گاهی از ایشان در معاملات ظهور بعضی مخالفت اتفاق می افتد و آن هم فیما بین خود مقرر
 بعفو میگردد و از غایت صفائی باطن بتصفیه اخبار و اشکار باب نفوس همیشه قیاس
 بر خود کرده اثبات کینه و عداوت بالاستمرار در میان آن اکار میکنند و بران تفرقا کرده
 نقطه را دایره می نمایند از اعتبار ساقط است و بداند که انکار آن طبقه مستلزم انکار تاثیر
 وجود مبارک آن حضرت و مستوجب نفی فائده بعثت است معینا فقیر رور درین مسئله متال بودم
 و از سبب فیاض سنت طریق نجات از همگه این شکوک می نمودم این عبارت بر باطن
 فقیر وارد شد ^{قل} ^{امنت} ^{بالله} ^{کما هو عند نفسه} ^{و برسول الله} ^{کما هو عند}
^{ربه} ^{و یایله} ^{واصحابه} ^{کما هم عند ربهم} ^{و بدی است} که این مطالب علیا فوق
 مراتب جمیع اختلافات است و تفویض امر بعلم الهی است که مرتبه نفس الامر است و هیچ فرقه را
 درین مقام مجال دمزدن نیست فان محمد علی نواله و الصلوة والسلام علی رسول محمد و صحبه

ع
 در بیان
 بسیار
 یکی
 از صحابه
 واقع
 نشده
 که
 در شان
 حضرت
 عثمان
 رضی
 الله
 تعالی
 عنه
 واقع
 است
 و در آن
 وقت
 از فضل
 الهی
 کسی
 مجال
 رد جواب
 آن نشد
 و حضرت
 ایشان
 را در باب
 تصحیح
 عقیده
 مکتوبی
 است
 بغایت
 مبین
 در اینجا
 ایراد
 مینماید
 مصدقا
 و
 مصدقین
 نوشته
 بودند
 که از
 اختلاف
 شیعی
 و سنی
 در شان
 صحابه
 اهل
 بیت
 رضوان
 الله
 علیهم
 اجمعین
 خاطر
 جمع
 نمیشود
 چرا که
 بنای
 اعتقاد
 اهل
 بیت
 بر اخبار
 است و خبر
 محتمل
 بصدق
 و کذب
 است مگر
 متواترات
 که افاده
 یقین
 نمایند
 و این
 قسم
 اخبار
 در بنیاب
 کسبت
 پس
 علاج
 تحصیل
 اطمینان
 چیست
 محذوم
 این
 مسئله
 از ضروریات
 دین
 و ارکان
 ایمان
 نیست
 تجدید
 باری
 و تصدیق
 نبوت
 بالا
 جمال
 بر آن
 نجات
 کافیت
 و ایمان
 محمل
 منجی
 و مضمون
 کلمه
 طیبه
 که
 بتصدیق
 و اقرار
 آن
 آدمی
 مسلمان
 میشود
 همین
 بس است
 و در شان
 صحابه
 اهل
 بیت
 نیز حسن
 ظن
 محمل
 و محبت
 بر عایت
 شرف
 صحبت
 و حسن
 خدمت
 های
 آنها
 و قرب
 قرابت
 آنها
 با اخبار
 است
 تا ب
 علیه
 الصلوات
 و التحیات
 بس است
 و مطالعه
 تفصیل
 احوال
 آن
 بزرگان
 از کتب
 تاریخ
 موجب
 شیخ
 است
 است
 چرا که
 منصب
 عصمت
 بزرگ
 اهل
 سنت
 و جماعت
 مخصوص
 مسلم
 صحابه
 حضرات
 انبیاست
 علیهم
 التحیته
 و التنا
 و ممنوع
 است
 از غیر
 اینها
 اگر چه
 از صدیقین
 اولیا
 باشند
 گاهی
 از ایشان
 در معاملات
 ظهور
 بعضی
 مخالفت
 اتفاق
 می
 افتد
 و آن
 هم
 فیما
 بین
 خود
 مقرر
 بعفو
 میگردد
 و از غایت
 صفائی
 باطن
 بتصفیه
 اخبار
 و اشکار
 باب
 نفوس
 همیشه
 قیاس
 بر خود
 کرده
 اثبات
 کینه
 و عداوت
 بالاستمرار
 در میان
 آن
 اکار
 میکنند
 و بران
 تفرقا
 کرده
 نقطه
 را دایره
 می
 نمایند
 از اعتبار
 ساقط
 است
 و بداند
 که
 انکار
 آن
 طبقه
 مستلزم
 انکار
 تاثیر
 وجود
 مبارک
 آن
 حضرت
 و مستوجب
 نفی
 فائده
 بعثت
 است
 معینا
 فقیر
 رور
 درین
 مسئله
 متال
 بودم
 و از سبب
 فیاض
 سنت
 طریق
 نجات
 از همگه
 این
 شکوک
 می
 نمودم
 این
 عبارت
 بر باطن
 فقیر
 وارد
 شد
 قل
 امنت
 بالله
 کما
 هو
 عند
 نفسه
 و برسول
 الله
 کما
 هو
 عند
 ربه
 و یایله
 و اصحابه
 کما
 هم
 عند
 ربهم
 و بدی
 است
 که
 این
 مطالب
 علیا
 فوق
 مراتب
 جمیع
 اختلافات
 است
 و تفویض
 امر
 بعلم
 الهی
 است
 که
 مرتبه
 نفس
 الامر
 است
 و هیچ
 فرقه
 را
 درین
 مقام
 مجال
 دمزدن
 نیست
 فان
 محمد
 علی
 نواله
 و الصلوة
 والسلام
 علی
 رسول
 محمد
 و صحبه

و نیز در مکتوبی میفرمایند که فرقه شیعه چون از مسلک اعتدال انحراف ورزیده اند و اعتماد
 بر اخباری بی اصل کرده و آن نفوس زکیه را بر نفوس جبیشه خود قیاس نمودند رفته رفته
 تکفیر اصحاب کرام که مبدأ تواتر خبر نبوت و ناقلان کتاب سنت بودند مبتلا گردیدند
 و تفهیمند که پیغمبری که حق تعالی نبوت بر او ختم کرده بکافه انام مبعوث ساخته وین
 از باسخ او یان و باقی تا القراض زمان است **وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً**
لِّلْعَالَمِينَ در شان او و جماعه که در طول عهد نبوت صحبت با او داشته باشند و دقیقه
 از بدل ارواح و اموال در خدمت او تادیت حیات او در تزویج شریعت بعد مهلت
 او فرو گذاشته بدستگیری او از و رطه کفر بهم نرسند و بسال نجات نه پیوستند طریقه حسن
 ظنی بخدا و رسول دارند خدا خواسته اگر حقیقت اینچنین باشد که ما از عموافیشان
 السابقین پس لاحقین را از چنین خدا چه امید رحمت باشد و از چنان پیغمبری چه
 توقع شفاعت احوال پیغمبران سابق و امم ایشان پوشیده نیست و واقعات اولیا
 این است نیز پنهان نه هرگز دیده و شنیده که بعد از تحال یکی از بزرگان همه مخلصان
 مرتد و منکر گردیده و با آل و اولاد او عداوت ورزیده پسند درین صورت رعیت پیغمبر که
 مقصود از آن اصلاح امت است کدام فائده مترتب میشود و نیز باین حساب خیر القرون
 شر القرون میگردد و خیر الامم شر الامم میشود و خدا انصاف نصیب کند و السلام و کر
 طریق کیفیت شناختن حقوق پیر و آداب مریدانند که حضرت مجدد رضی الله
 تعالی عنه در رساله مبدأ و معاد میفرمایند که حقوق پیر فوق سائر اباب حقوق
 است بلکه نسبت ندارد و حقوق پیر بحقوق دیگران بعد از انعامات حضرت سبحانه و احسانات
 رسول او علیه و علی آله الصلوات و التسلیمات بلکه پیر حقیقی همه رسول است صلی الله علیه
 آله و ولادت صوری هر چند از والدین است اما ولادت معنوی متعلق به پیرست ولادت
 صوری راحیات چند روزه است و ولادت معنوی مداحیات ابدی است نجاسات
 معنوی مرید را پیرست که لقلب و روح خود کناسی مینماید و تطهیرش کنسه او میفرماید و روجت
 نسبت به بعضی معترضین آن واقع میشود و محسوس میگردد که در تطهیر نجاسات باطنه ایشان

این است که در سوره انبیا کرم
 یا نعمت بسیار است
 در دست
 که در حدیث آمده است
 خیر القرون قریه
 و در سوره انبیا کرم
 خیر الامم چنانچه
 از آیت کبری که
 سوره انبیا
 در سوره انبیا کرم
 خیر القرون قریه
 و در سوره انبیا کرم
 خیر الامم چنانچه
 از آیت کبری که
 سوره انبیا
 در سوره انبیا کرم
 خیر القرون قریه
 و در سوره انبیا کرم
 خیر الامم چنانچه
 از آیت کبری که
 سوره انبیا

تنگوئی بصاحب توجه نیز میدود و تا زمانی که در میدان رو پیرست که بوسیله توسل او سجد امیر سینه عزوجل
 که فوق جمیع سعادت و منیوی و احسن روی است ... پیرست که بوسیله او آماره که بالذات
 جنبش است مرکز و مظهر میگردد و از آثارگی باطمینان میرسد و از کفر جعلی باسلام حقیقی می آید
 مصرح گر گویم شرح آن بجد بود پس سعادت خود را در قبول پیر با بدوالت و شقاوت
 خود را در رد او لغو و با الله سبحانه من ذلک رضای حق سبحانه را در پس پرده پیر مانده
 تا مرید در مرضی پیر خود را کم نسا زد و بر ضیاء حق سبحانه نرسد آفت مرید در آزار پیرست
 هرگز گتے که بعد از آن باشد تدارک آن ممکن است اما آزار پیر را هیچ چیز تدارک نتوان نمود
 آزار پیر بیخ شقاوت است مرید را عیاذا بالله سبحانه من ذلک خللی در معتقدت
 اسلامیة و فتوری در آیتیان احکام شرعیة از نتایج و ثمرات آنست از احوال و مواجبه پیران
 تعلق دارد خود چه گوید و اثری از احوال اگر با وجود آزار پیر باقی ماند از استدراج باید شمرد
 که آخر بخرابی خواهد کشید و غیر از ضرر نتیجه نخواهد داد البته و از نجاست که حضرت ایشان
 میفرمودند که فقیر از زلیت یاران نا امید نمی شوم مگر از دو چیز یکی از اختلاط دنیا داران
 دوم از سوء اعتقاد با پیران که این هر دو از امراض مهلکه است و بی دو حضرت ابو جعفر امیر
 بهر آنچه در رساله المطلوب فی عشق المحبوب میفرمایند ای عزیز اگر عیاذا بالله سالک اعراض
 از دل کند و تاب محنت این طریق نیارد و بدینیا مشغول شود یا بدل زینت بهشت بیاید
 و رغبت در آن کند او را نسبت بعشق نیست در کارش لغزش افتاده است و لغزش این
 راه هفت قسم است اعراض و آن از شدت بلا و محنت است و حجاب آن از اشتغال دنیا
 و عقبی است و تفضل و آن از لذات طبائع سفلی است و سلب مزید و آن از اشتغال غیر حق
 است و سلب قدیم و آن از سستی دل تواند بود که عبادت نکند و تسلی و آن غفلت است
 و عداوت و آن صفت دل را تابع بصفه نفس کردن پس چون دل بصفت نفس نشد و نفس
 عدوانت است عداوت حاصل آید تمثیل این اقسام بایضاح باید شنید مثال اعراض چنانکه
 در میان عاشق و معشوق اگر حرکتی ناپسندیده از عاشق سرزند معشوق از وی اعراض کند
 یعنی روسی بگرداند پس عاشق را واجب است که در حال مشغول باستغفار و معذرت شود تا دوست
 از وی راضی شده رو توجه بسوی او کند و اگر آن دوست همبران خطا بماند و عذر آن نخواهد

این از است
 بیخ شقاوت
 از رضیات
 حق تعالی است
 عین اشتغال
 بجای است
 حجاب

ان اعراض بحجاب کشید پس محبت واجبست که در اعتذار گوشه گزاید اگر در آن باب تقصیر
 کند آن حجاب بتفاهل کشد پس اول از اعراض پیش نبود چون عذر نخوست حجاب شد
 چون همبزمین خطا بماند تفاهل شد پس اگر آن دوست بر آن مضمحل شد سبب مزید شود و مزید
 آنرا گویند که ذوق و طاعت و عبادت از وی بازستاند که لکل شیء عقوبة و عقوبة
 المحب انقطاعه عن ذکره پس اگر هم عذر آن نخواهد آن سبب قدیم شود طاعتیکه پیش از
 مزید داشته است آنرا هم بستاند پس در آنجا هم اگر در توبه و عذر تقصیر نکند تسلی شود یعنی بر
 جدائی او دل بیارند پس اگر هم در انابت اقبال رود عداوت پیدا شود لغو با الله منسأ
 پس دوای آن دشواریست چنانکه از خواججه جنید بغدادی که مقتدای اهل طریقت و سنیعت
 بوده است پرسیدند که دوای آن چیست جواب داد که عالمی مقهور آن حالست که من به
 غمخس عبته عن الله طرفه عین لم یهد ابدا انتهى و نیز باید دهنست که حضرت
 مجدد رضی الله عنه در رساله مبداء و معاد میفرماید که اعتقاد مرید با فضیلت و مکملیت پیر از
 ثمرات محبت است و از نتایج مناسبت که سبب افاده و استفاده است اما باید که پیر برابر عجت
 که افضلیت آنها در شرع مقررست فضل ندهد که موجب افراط است در محبت و آن مذموم است
 شنبه را خرابی از افراط محبت اهل بیت آمده و نصاری که از فرط محبت حضرت عیسی علیه
 نبینا و علیه الصلوة و السلام ابن الله خوانده اند و در خسارت ابدی مانده لیکن اگر بر ماسوا
 اینها فضل بدید مجوزست بلکه در طریقت واجب این فضل دادن نه با اختیار مریدست بلکه اگر
 مستعدست بی اختیار در و این اعتقاد پیدا میگرد و بوسیله آن کمالات پیر الکتاب میفرماید
 و اگر این فضل دادن او با اختیار باشد و نه تکلف پیدا کند مجوز نباشد و نتیجه نه بخشد و نیز
 در آنجا میفرماید حفظ و آفر از طریق صوفیه بلکه از ملت اسلام کسی است که فطرت تقلید
 جلالت متابعت در وی بیشترست مدار کار اینجا بر تقلیدست و مناظر امر درین موطن متابعت
 و تقلید انبیاست علیهم الصلوة و السلام که بدرجات علیا میسراند و متابعت اهل حق با معارج
 می بر و ابو بکر صدیق رضی الله تعالی عنه چون فطرت بیشتر دهنست بی توقف بسعاد و تصدیق
 نبوت مساعت فرمود و رئیس صدیقان آمد و ابو جهمل امین چون استدعا و تقلید و تبعیت

ع
 عزت و کبر
 محبت از ذکر
 بوجوب
 مع
 که یکی
 بخوابند
 نظر از آنست
 قانع یک
 نهایت او
 گل

تقلید انبیا و صحیف

کمزورت آن سعادت مستعد گشت و پیشوای العوان شد مرید هر کامی که در می یابد از
 تقلید پیرو خود میاید خطای پیر بهتر از صواب مرید است از نیجاست که ابو بکر صدیق رضی الله عنهما
 صلی الله علیه وسلم را آرزو مینماید یلیتی سَهُوٌ مُحَمَّدٌ و حضرت پیغمبر در شان بلال
 فرمود که سین بلال عند الله شین است که بلال عجمی بود و در آذان اشهد میگفت بسین جمله
 و زود خدای عزا و جل اشهد او اشهد است پس خطای بلال بهتر از صواب دیگران باشد
 مخرج بر اشهد تو خنده زند اشهد بلال از عزیز شنیده ام که میگفت بعضی از اعمیه
 که از مشایخ منقول است و اتفاقاً آن مشایخ در بعضی از ادعیه خطا کرده اند و مخرف
 خوانده اگر متابعان ایشان آن ادعیه را بهمان صرافت که مشایخ خوانده اند بخوانند تا
 به بخشد و اگر درست کرده بخوانند از تاثیر خالی می یابند ثبتنا الله سبحانه علی تقلید
 انبیاءه و متابعه اولیایه بحرمة حنیبه علیه و علی جمیع الانبیاء
 و المرسلین و علی متابعیه الصلوات و التسلیمات و کسب
 کیفیت آداب طریقت بدانند که حضرت مجدد رضی الله تعالی عنه را مکتوبی است
 درین باب بغایت مفید بعینه ایراد مینماید بسم الله الرحمن الرحیم الحمد لله الذی هدانا
 لهذا الذی کنا
 یا داب النبویه و هدانا باخلاق المصطفویه علیه و علی اله و
 اصحابه الصلوات و التسلیمات انما واکملها بدانکه سالکان این راه از و
 حال خالی نیستند مریدانند یا مراد اند طوبی لهم براه انجذاب محبت ایشان با کسان کثرت
 خواهند برد و بمطلب اعلی خواهند رسانید و هر آدب که در کار شود توسط یابی توسط تعلیم
 خواهند کرد اگر زلتی واقع شود زود متنبه خواهند فرمود و آن مواخذه خواهند کرد و اگر
 به پیر ظاهراً احتیاج داشته باشند بی سعی ایشان باین دولت دلالت خواهند فرمود
 با لجه عنایت از لی جل سلطانه متکفل حال این بزرگواران است بسبب یابی سبب
 ایشان کفایت خواهند کرد و الله یجتبی الیه من یشاء و اگر مریدانند کار بی تو
 پیر کامل و مکمل دشوار است پیری باید که بدولت جذب و سلوک مشرف باشد و سعادت فنا
 و بقا مستعد گشته و بسیر الی الله و سیر فی الله و سیر علی الله را با انصرام رسانیده و اگر

عده چندی از پیغمبر صلی الله
 علیه و آله و سلم را در تمام است
 از شان و بر تمام است
 در تمام ثابت دارد و در تمام
 خود و پیرو عجمی در ستران
 خود و جمیع دوست خود
 را و بر سایر انبیاء و پیغمبران
 و تابعان آنان در تمام
 و سلاما باد
 این آیت در سوره شوری
 سوره
 است و در وقت
 عده نماز عبارت از تسبیح
 یعنی سطلوبت بر عادت
 که عادت اوصاف و اخلاق
 خود را بر تو اوصاف و
 اخلاق سطلوبت یا به
 که پیغمبر را درست و اله بان
 فطرس نماید و خود را از
 تنگی یابد
 حضرت محمد مصوم
 حاصل سیر است
 آن شد که سالک تبدیل
 تمامه

جذبہ او بر سلوک او مقدم است و تبرہ بیت مراد آن مرئی شد کبریت احمر است کلام او در او
 و نظر او شفا احیا و لہای مردہ بتوجہ شریف او منوط و تازگی جاہک فسرده بالتفات لطیف
 او مربوط و اگر اینطور صاحب دولت پیدائش و سببک مجذوب ہم معتمد است و تزیینت
 نیز از وی می آید بتوسط او بدولت فنا و بقا میرسد آسمان نسبت بعرض آمد فرود بہ
 ورنہ بس عالی ست پیش خاک بودہ و اگر بغایت خداوند جل سلطانہ طالبی را باین طور پیر کمال
 و کمل دلالت فرمود باید کہ وجود شریف او را معتمد دانزد و خود را تمام با و سپارد و دست
 خود را در مرضیات او داند و شقاوت خود را در خلاف مرضیات او شناسد بالجملہ ہوا
 خود را تابع رضای او سازد در خبر نبوی است علیہ علی آ لہ الصلوٰت و التسلیمات انہا و کلہا
 لکن یؤمن احدکم حثی یکون ہوہ تبعاً لما جئت بہ و بدانند کہ رعایات
 آداب صحبت و مراعات شرائط از ضروریات این راہ است تا راہ افادہ و استفادہ مفتوح
 گردد و بدو نہا لانتیجۃ للتحبۃ و لا ثمرۃ للجلس بعضی از آداب شرائط
 ضروریہ در معرض بیان آورده میشود بگوش ہوش باید شنید بدانکہ طالب باید کہ رو
 دل خود را از جمیع جہات گردانیدہ متوجہ بہ پیر خود سازد و با وجود پیر بی اذن و بنحوال
 و اذکار نپردازد و در حضور او بغیر او التفات ننماید و بکلیہ خود متوجہ با و بنشیند حتی کہ
 بد کہ ہم مشغول نشود مگر آنکہ او امر کند و غیر نماز فرض دست در حضور او ادا نکند نقل
 کردہ انداز سلطان این وقت کہ وزیرش پیش او ستادہ بود اتفاقاً درین اثنا آن وزیر
 التفاتے بجانب جامہ خود کردہ بند آنرا بدست خود رست میکرد و درینحال نظر سلطان
 بر آن وزیر افتاد دید کہ بغیر او متوجہ بہت بزبان عتاب گفت کہ این را ہضم نمی توانم کرد کہ
 وزیر من باشی و در حضور من بہ بند جامہ التفات نمائی باید اندیشید کہ ہر گاہ وسائل و مایا
 دنیا را آداب دقیقہ در کارست و مسائل وصول الی اللہ را برو جہاتم و اکمل رعایت این
 آداب لازم خواهد بود ہما کن در جانہ اینست کہ سایہ او بر جامہ او و بر سایہ او افتد و بر صلا
 او پای ننهد و در متوضای او طہارت نکند و بطرف خاص استعمال نکند و در حضور
 او آب نخورد و طعام تناول ننماید و بہ کسی سخن نکند بلکہ متوجہ احدی نکرده و در غنبت

احوال و تفریق اطلاق خود را در
 عالم مثال شاید ہاید چون
 سائل احوال و اطوار و اشغال
 خود را در آن عالم ازین بیخبر
 است بجز گویا پیر در آن داد
 تمامی این پیر کہ بافاق منسوب
 تمامی پیر لے اللہ قرار دادہ اند
 بعد ازین پیر کہ واقع شود پیر
 انقضی نمایند و آن را پیر اللہ
 گوید و درین مقام حصول غیب
 بعد سول پیدا شد و این پیر
 پیر اللہ بان اعتبار
 گفته اند کہ سائل
 درین پیر متحقق باخلاق
 میکرد و از خلق متعلق انتقال
 میکند بعد از آن اگر سیرت او
 نزد ایشان سیرت جویست کہ
 بہت بسیار است از آنجا
 پنجین پیر الی اللہ
 الا شایا با لہ گفتہ اند
 بنزد لعلق مار دو این دو
 پیر را تکمیل و ارتقا قرار
 دادہ اند و چنانچہ آن پیر را
 حصول نفس ثابت است
 بہر حصول نفس و دوم
 مختصر از کتب جہل و موم
 جلد ثانی حضرت امام
 علیہ السلام

نقشہ

ہرگز ایمان کامل شمار انصب نخواہد شد مگر وقتیکہ خواہش شما تابع شود با چیزی کہ آورده ام آنرا ۱۲ سالہ بدون آن نیست

پیر در جائیکه اوست پادراز نکند و بزاق و دهن بآن جانب نیندازد و هر چه از پیر صواب شود از
صواب داند اگر چه بظاهراً صواب نماید او هر چه میکند از الهام میکند و باذن کار میکند برین تقدیر
اعتراض را گنجایش نباشد و اگر در بعضی صوراً باهاست خطا راه یابد چه خطای الهامی در رنگ
خطای اجتهادی است لامت و اعتراض بران مجوز نیست و آیتنا چون این را محبت
به پیر شده در نظر محبت هر چه از محبوب صواب شود محبوب نماید پس اعتراض را مجال نباشد و در امور
کلی و جزئی اقتدایه پیر کند چه در خوردن و نوشیدن و چه در خفتن و طاعت کردن نماز را
بطرز او ادا باید کرد و وفقه را از عمل او اخذ باید نمود **سپس** آنرا که در سهرنگاریست فارغ
ست از باغ و بوستان و تماشای لاله زار و هیچ اعتراض را در حرکات و سکنات
او مجال ندید اگر چه آن اعتراض مقدار چه خود له باشد زیرا که در اعتراض غیر از حرمان نتیجه
نیست و بی سعادت ترین جمیع خلایق عیب بکین این طائفه علیه است **نَحْنُ سَأَلْنَا اللَّهَ سَخِينًا**
عَنْ هَذَا الْبَلَاءِ الْعَظِيمِ و طلب خوارق و کرامات از پیر خود نکند اگر چه آن طلب بطریق
خوارق و وسوس باشد **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** که مومنی از پیغمبری معجزه طلب کرده باشد معجزه طلبان کفار
اند و اهل انکار نظم معجزات از بهر قهر و شمنت و بوی حیثیت بی دل بردنست و بموجب
ایمان نباشد معجزات و بوی حیثیت کند جذب صفات و اگر شبهه پیدا شود در خاطر آنرا
بی توقف عرض نماید اگر حل نشود تقصیر بر خود نهند هیچ منقصدت را بجانب پیر عائد نسازد و در
که رود پیر از پیر پنهان ندارد و تعبیر و قانع از و طلب کند تعبیر بیکه بر مطالب مشکفت شود نیز
عرض نماید و صواب و خطا از وجود و برکشوف خود اعتماد نهند که حق با باطل مترج است
صواب با خطا محتلط و بی ضرورت و بی اذن او از وجدانشود که غیر او را بر و گزیدن سنا
ارادت است و آواز خود بر آواز پیر بلند نکند و سخن بلند با او نگوید که سوز او است و هر فیضی
و فتوحی که برسد آنرا بتوسط پیر تصور نماید و اگر در واقع بید که فیضی از مشایخ دیگر رسیده است
آنرا نیز از پیر داند و بداند که چون پیر جامع کمالات و فیوض است فیض خاص از پیر مناسب است
خاص هر یک بلام کمال شیخ از شیوخ که صورت افانده از وی ظاهر شده است برید رسیده است
و لطیفه از لطائف پیر که مناسبت بآن فیض دارد و بصورت آن شیخ ظاهر شده است بواسطه

در جواب در باره تقیه و از وقت غفلت

ابتلا مرید آن لطیفه را شیخ دیگر خیال کرده است و فیض را از آن بسته و این مغلطه عظیم است
حق سبحانه تعالی از زلت قدم نگاه دارد و بر اعتقاد و محبت پیر سلیم دارد و بجز میده بشیر علیه
علی آله الصلوات و التسلیمات بالجمله الطریق کلیه ادب مثل مشهور است بیچ فی ادب بخدا
نرسد و در رعایت بعضی از ادب خود را مقصر بدانند و در ادبی ماینبغ نرسد و اگر بعضی هم
نخواهند از عهده برآید معفوس است اما از اعتراف تقصیر ناچار است و اگر عیاذ ابا الله سبحانه
رعایت ادب نکند و خود را مقصر هم نداند از برکات این بزرگواران محروم است هر که
او روی به پیوند داشت + دیدن روی نبی سود داشت + آری مرید که برکت
توجه پیر بر تبه فنا و بقا برسد و راه الهام و طریق فرست بر وی ظاهر شود پیر آنرا سلم
دارد و کمال او گواهی دید آن مرید را میرسد که در بعضی امور الهامی به پیر خلافت کند
و مقتضای الهام خود عمل نماید اگر چه نزد پیر خلافت آن مستحق بود چه آن مرید درین وقت از
رقبه تقلید برآمده است و تقلید در حق وی خطاست منی بینی که اصحاب پیغمبر صلی الله علیه
و علیهم در امور اجتهادیه و در احکام غیر منکره بان سرور صلی الله علیه و سلم خلافت کرده اند و
بعضی اوقات صواب بجانب اصحاب ظاهر شده است کما لا یخفی علی العالم پس معلوم شد که
خلافت با پیر مرید را بعد از رسیدن بمرتبه کمال مجوز است و از سورا ادب میر است بلکه اینجا
همین ادب است و اگر نه اصحاب پیغمبر علیه و علیهم الصلوات و التسلیمات که کمال ادب مؤدب
بوده اند غیر از تقلید امر دیگر نمیکرد ^{ابن یوسف را بعد از رسیدن بمرتبه اجتهاد و تقلید بنی حنیفه}
م قول مشهور است از امام ابی یوسف که ^{که باز عت ابا حنیفه فی مسئله خلق القرآن است}
اشهر شنیده باشی که تکمیل صناعت تبحر حق افکار است اگر بر یک فکر ماندی زیادتی پیدا نکرد
مخو که در زمان سیویه بوده امور باختلاف آرا و تلاحق انظار در چند زیادتی و کمال
پیدا کرده است اما چون بنا او نهاده فضل او است ^{الفضل للمتقدمین} لیکن کمال
اینها را مثل ^{امتی} کمثل مطر لا یداری اولهم خیر ام اخرهم خبر نبوی است
علیه و علی آله الصلوة و السلام تذنیب رفع شبهه بعض المریدین بدانکه گفته اند ^{النجیة}
یحیی و میث احیا و امانت از لوازم مقام شیخی است مراد از احیا احیا روحی است نه حسی

مثل است من مثل
اب باران است
دریافت و معلوم
نمی شود اول این
است زیادت
نیکویی دارد دیا
۱۹۶۱ این است
یعنی از شدت
مشابست در
کلمات درین
ادب و آخرین
انتظار فرموده
نموند
عقود تزیین
و نیال کردن
نقد و گردانیدن
فیزت تاج
خیز جطلما
۱۱۱۱

خطاست و صورت البت را کی خورست در اسباب حنیفه

همچنین مراد از امانت امانت روحی است نه حسی و مراد از حیات و موت فنا و بقا است
 که بمقام کمال و ولایت میرساند و شیخ مقتدا باذن اللہ سجانہ تکفیل این دو امر است
 پس شیخ را ازین احیاء و امانت چاره نباشد معنی بحی و میت یقینی و یقینی احیاء و امانت
 حسی را بمصیبت شیخ کاری نیست و شیخ مقتدا حکم کمر با دارد که هر کس با او مناسبت
 در نگاه حس و خاشاک و عقاب میرود و نصیب خود را از وی استفاده میکنند خوارق و
 کرامات از برای جذب مریدان نیست مریدان بمناسبت معنویہ منجذب میگرددند و
 آنکه باین بزرگواران مناسبت ندارد و دولت کمالات ایشان محرومست اگر چه هزار
 معجزه و خوارق و کرامات بیند البوجهل و البولس شاید این معنی باید گرفت قار الله تعا
 و سبخته فی حق الکفار و ان یسروا کل ایه لا یؤمنوا به حتی اذا جاءوك
 یجادونک یقول الذین کفروا ان هذا الاساطیر الاولین والسلام انتہ
 هکذا وجدت هذه الآداب المذكورة فی الخانقاه الشمسیة المظہریة
 علی هذا النمط بعینها و سمعت مراراً بعد مرار من لسانهم المبارکة ایضاً
 هکذا ذکر طریق کیفیت کلمات مصطوح حضرت علیہ طریقہ نقشند رضوان اللہ
 تعالی علیهم جمعین بدانند که حضرت مولانا شاکر اللہ یانی پتی در بخش کتاب النجات
 عن طریق القوت شرح این کلمات که یازده است و بنامی طریقہ برآنت به بط تمام
 نوشته اند فقیر بلخص آرا ورنجا ایرادینماید و آن کلمات اینست و قوت قلبی و قوت
 زمانی و قوت عدوی و قوتش در دم نظر بر قدم سفر در وطن خلوت در سخن یاد کرد
 بازگشت نگاہ پشت یاد دشت و قوت قلبی عبارت از آنست که در حین ذکر ارتطاب
 و آگاهی بگرد دست دهد و این راسته و وصول و وجود نیز نامند حاصل آنکه دل واقف
 آگاه باشد بحق سبحانه و معنی دیگر آنست که ذاکر در اثنای ذکر متوجه قلب صنوبری باشد
 محل حقیقت جامع قلبت تا این قلب از مفهوم ذکر غافل نباشد حضرت خواجہ بزرگ در
 رعایت و قوت قلبی بهر دو معنی اهتمام زیاده از رعایت عدد فرموده اند و این هر دو
 مستفادست از عبارت رشحات و غیر یاد دشت و حضرت عروة الوثقی معنی و قوت قلبی
 چنانکه قوت قلبی معنی سوم از قوت یاد دشتست و ذکرش می آید

له
 در کتب التاسع من
 الخیر الساجد
 و اگر بیدار
 ایمان خواستند
 برین نشانی تا آنکه
 و تکیه بر این جادو
 میکنند با تو بگویند
 که از ان نیستین
 قرآن گزینت
 چنین است
 این آداب بزرگوار
 در خانقاه
 منظر بر مدین
 بعینه و تفصیل
 که تا از زبان
 مبارک حضرت
 ایشان است
 چنین

نوشته اند که نگران باشد بر دل تا تفرقه و نقوش اسوای راه نیاید بزرگان گفته اند سه مانند
 مرعی باش مان بر بویه دل پاسبان به ذکر بیضه دل زایدت مستی و شور و قهقهه به و از حضرت
 مجدد رضی الله تعالی عنه روایت است که هرگز از ذکر قلبی درگیر و دیر از ذکر باز داشته بجز قیوف
 قلبی امر باید کرد و توجهات باید نمود تا ذکر درگیر داشته این معنی سوم از فروع یاد داشت
 تواند شد و آنچه حضرت خواجه احوار نوشته اند که وقوف قلبی عبارت از آگاه بودن دل
 جناب حق سبحانه بوجهیکه هیچ بایستی غیر حق نباشد پس حالیت و تعلق بندگی در ذوات اجزا
 فانی نفس است و الی الوقوف القلبی بایستی معنی کان اشاره فی قوله تعالی یا ایها الذین
 امنوا اذکروا الله ذکر اکثر افان ذکر اللسان قلیل باعتبار المورد فانه
 اللسان محب و الذکر اکثر مورد اللسان و القلب و سایر البدن
 عند سلطان الذکر و باعتبار الزمان لا بد فی ذکر اللسان من الفتره
 کان رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم دایم الذکر ای باعتبار القلب
 وقوف عدوی عبارت از ذکر نفسی و اثبات با رعایت طایفه نفس فرموده اند
 که ثابت و یک عدد با رعایت آداب و شرائط منتهی است حضرت ملاوالدین عطار
 فرموده اند که بسیار گفتن شرط نیست هر چه گوید از سر وقوف گوید چون عدد از دست و یک
 بگذرد اثری از آثار جذبات الهی مطالعه افتد آنچه خواجه بزرگ فرموده اند که وقوف عدد
 اول علم لدنی است ناظر بهمین است که در حق مبتدی دست میدهد چه معامله منتی ازین بالاتر
 بسکاشفه و مشاهده انجامیده این در حق او علم لدنی نمیتواند شد آری معنی کلمه طینه دریا
 است بیکران بعضی از اسرار آن هدایت علم لدنی است وقوف زمانی بدو معنی است
 آنکه سالک واقف نفس باشد و در هر ساعت پاس نفسها المحوظ دارد که بجنور میگردد و بفضیلت
 و دم آنکه بنده واقف احوال خود باشد در هر وقت که بطاعت است پس شکر کند بمعصیت
 پس عذر خواهد و کذلک در قبض و بسط استغفار و شکر باید صوفیه این را میسببه گویند حضرت
 مجدد رضی الله تعالی عنه میفرماید صد بار تسبیح و تحمید و تکبیر قبل نوم کار محاسبه نماید شکر
 کلمه تسبیح اعتدال از سیئات و آنچه از از تکاب تقصیرات جناب قدس عاقد شده از آن تقدیر

در سوره احزاب
 هر کس سوم بیان
 است در دو مصلحت
 ذکر معنی طایفه غفلت
 دان تعلق زدن دارد
 مقصود اینک حق تعالی
 از ذکر اکثر بجهت
 ذکر فی مستوعب
 اوقات بیشتر است
 از ذکر لسان فی شهر
 این ذکر باطنی بود
 که زبان فقط
 قلبی است
 در ذکر شکر
 در وقت تمام وقت
 سلطان الذکر و با
 زمان نیز برسان
 تعلیل و مقام
 زبان و ذکر
 می تواند از این
 کاتب از امور
 نبوی و سخن
 هم فرمود
 است

خالد

جمیعت سے مع ذلک اگر ظاہر با باطن جمع کند اولیٰ باشد و لیکن بعضی اوقات غفلت محسوس است یعنی از علم و
 رَبِّكَ وَتَسْتَلِ إِلَيْهِ تَبَتُّبًا لِّیَکُنْ دَر بَعْضِ اَوْقَاتِ غَفْلَتِ مَحْسُوسَةٍ یَعْنِیْ اَزْ عِلْمِ
 جهت حقوق عباد و در باطن تفرقه اصلاً محسوس نیست و اشارت بحال اینها رجال و کسب
 تَلَهِّیْهِمْ تِجَارَةً اِلَیْهِ بَزرگان گفته اند که در تفرقه جمیعت بیشتر است که در خلوت کمتر
 است و در شهرت آفت حواجی اولیای کبیر گفته اند که خلوت در سخن آنست که استغراق
 و زکراً اگر در بازار رود آواز کسی نشنود و حضرت حواجی احرار قدس سره فرموده اند که شغف
 مذکور بجهت و اہتمام بلیغ در مدت پنج شش روز بیشتر این دولت است مشائخ با بجای جلدی
 ہمین خلوت فتناعت میکنند چه حال آن درین داخلست و از آفات بسیار دور یابند
 کہ و عبارتت از طرد غفلت مذکور زبانی یا قلبی و این طرورتا آنکہ بتعمیل تکلفت یاد کرد
 و چون از کلفت بر آید او شست شود و ذکر اطلاق کرده میشود و تلاوت قرآن و برنام
 انکار و آرزو لیکن در اصطلاح صوفیہ مطلق ذکر بر کلمہ توحید اطلاق کرده میشود و در زبان مشائخ ما
 اطلاق ذکر ہم بر کلمہ توحید و ہم بر اسم ذات یعنی اللہ می آید و ذکر اسم ذات عبارتست
 از آنکہ قلب صوبی گوید یا اللہ یا اللہ یا اللہ بر وصفی کہ در خواب و بیداری و در حرکت
 و سکنت در آن فترت نشود و این امر بدون تلقین و توجہ پیر کامل مکمل نیست و مقصود
 نیست لهذا اول طریق مریدگرفتن و آداب مرید بیان میکنند باز گشت آنست کہ ہر بار
 ذاکر کلمہ طیبہ را بوضع معہود بدل گوید عقب آن ہم بزبان دل گوید کہ خداوند مقصود
 من تویی و رضای تو و الحال معمول بزرگان ما آنست کہ در ضمن تلفظ کلمہ لا اِلهَ
 اِلَّا اللّٰهُ لَمْ يَمَقْصُودٌ ملاحظہ نماید کہ ہر چه معبودتست مقصودتست کہ ہمہ آفرین آیت من
 اَتَّخَذَ الْاِلٰهَةَ هَوَیِّهِ نَظَرًا لِّیَکُنْ عِبَارَتِ اَزْ مَحَافِظَتِ اُنْ کِیْفِیَّتِ اِگاہیست کہ مذکور
 حاصل شدہ بود کہ از غیر حق سجانہ بلکہ از اسما و صفات ہم غافل شدہ احدیت مجردہ و راہ الوردی
 منظور دشتت باشد و بعضی گویند کہ در وقت شغف کلمہ طیبہ از خطور خاطر محافظت نماید
 حضرت حواجی احرار گفته کہ بلکہ نگاہ داشت بان در چہ رسیدہ کہ از وقت طلوع فجر تا چاشت
 بند دل را از خطور اغیار نگاہ میتواند داشت و غزل قوت متخند از کار خود اگر چہ نیم ساعت

فصلی در بیان
 احوال و مشایخ
 و کسب
 و در بیان کلام
 قطعی است
 بوی او قطعاً
 کہ موجب صفت
 نشود اسلماً واقعه
 الحادی عشرین
 من الجوز الثانی
 عشر اسلماً
 سورة فاتیمة و کرم
 فی ذکر شیخ
 بآداب بوی
 گرفتہ است معبود خود را
 خواستہ نفس خود را
 کہ بپیش او بین نشود
 حکوم او فریب
 خودست و پس و محکوم پیش حواجی خودست و محکوم پیش حواجی خودست و محکوم پیش حواجی خودست

خودست و پس و محکوم پیش حواجی خودست و محکوم پیش حواجی خودست و محکوم پیش حواجی خودست

باشد نزد محققان پس عظیم است و کمال را اجابت و دست میدهد برای دفع خطرات کلمه طیبه با حبس
نفس مفیدست یا و دشت عبارت از رسوخ است در نگاهدشت و این یاد دشت بد که تعلق
دارد و آنچه خواجه خواجها نوشته یاد دشت عبارتست از دوام آگاهی بحق که زوال نمی پذیرد
و بعضی حضور به غیبت تعبیر کنند و بعضی باستیلای شهود حق بر دل بتوسط حرب فانی تعبیر
مینمایند و این را مشاهده نمایند بدانکه دوام آگاهی اگر چنان مستولی است که کثرت کونی فرام
آن نشود بلکه شعور بوجود خود هم نماید آنرا فنا نامند اگر شعور باین شعوری دارد و اگر شعور
بی شعوری هم نماید آنرا فنا نامند و این را جمع الجمع و عین الیقین نیز گویند فنا عبارت
از ذوق مطلق است یا به تعبیر حق سبحانه و کر طریق کیفیت سلوک طریقه مجددیم
و بیان لطائف عشره حضرت شیخ عبدالاحد دلیل الله الصمد راضی الله عنه در کتاب
مکتوبی است بگایت متین و مسمی است بحل الجواهر بعینه ایراد میباشد بسم الله الرحمن الرحیم الحمد لله
و سلاماً علی عباده الذین اصطفی اما بعد چون ساکن از حجاب هستی و خویشین پرستی
بیرون آید و دیده باطنش بحل الجواهر معرفت مکتول گردد و لامحاله آیاتی و کراماتی که در نفس
بحکم کریمه و فی آنفسیکم افلا تبصرون ای فی انفسکم آیات عظیمه یا افلا تبصرون که
موضوع است به بصیرت مشاهده نماید بعد از آن مقتضای من عرف نفسه فقد
عرف ربه بار و در بارگاه قدس باید برخی از حقائق و آیات که در قالب انسانی تعبیه نموده اند
ذکور میگردد و بگوش همیش اصحان نمایند با پید و التست که انسان که عالم صغیر عبارت از
مرکب از اجزای عشره است که اصول آنها در عالم کبیر است و عالم کبیر عبارت از مجموعه کائنات
ست چه خلق و چه امری از آن از عالم امر که قلب و روح و سر و خفی و اخفی باشد و پنج از آن
از عالم خلق که نفس و عناصر اربعه باشد پس آنچه اصول عناصر در عالم خلق موجود اند همچنین
اصول لطائف حشره مذکوره در عالم امر عبارت از فوق العرش است و بلاسکانت مستحق
و فوق عرش مجید و تحت اصول دیگر اصل قلب است و لهذا قلب برزخ و میان م خلق و امر
فرموده اند چه منتهای عالم خلق عرش مجید است و باین وجه که عرش منتهای عالم خلق است و
بامروار دو بر این نیز برزخ گفته اند و فوق اصل قلب اصل روح است و فوق آن اصل سر و فوق آن

این عبارت را
در بعضی از کتب
تفسیر قرآن
در تفسیر این آیه
و در بعضی از کتب
تفسیر قرآن
در تفسیر این آیه
و در بعضی از کتب
تفسیر قرآن
در تفسیر این آیه
و در بعضی از کتب
تفسیر قرآن
در تفسیر این آیه

خود را در دنیا شناختن

اصل حقی و فوق آن اصل اخفی است چون حق جل و علا خوست که انسان با مقتضای حکمت
 بالغه باین نوع ترکیب و بعد از تسویه قالب هر یک از این لطافت حمسه را تعقیب و تعشق
 باین عنصر جسمانی داده از فوق العرش فرود آورده بمقام خاص که هر یک باین مقام مناسبت
 بود متمکن ساخت لطیفه قلب درین مضغه که در ته پستان چسبیت و قلب صنوبر پیش
 خوانند جاداده اند و صنوبر لقبش بر آن گویند که مانند ثمر صنوبر منقلوب است و اصل الاصل
 این لطیفه صفت اصنافیه حق است که عبارت از فعل و تکوین است کمال این لطیفه نسبت
 که در فعل حق جل و علا فانی و مستهک که در وهمان فعل بقا باید و این زبان سالک خود را
 مسلوب الفعل خواهد یافت و افعال خود را منسوب بحق جل و علا خواهد ساخت فنمای قلب
 و تجلی فعلی کنایت از همین مقام است و نشان آن است که تعلق علمی و حقی بغير حق نماید
 تا قلب با نسوی را مطلقا فراموش سازد سجدیکه اگر سالها تکلف نماید یک لحظه یاد ما نسوی
 نتواند کرد درین هنگام چنانکه علم شیا از وی زایل شده محبت اشیا بطریق اولی اذیت
 بر بسته باشد چون سالک بفنای قلب مشرب شد داخل جماعه اولیا گشت و این مقام
 قلبی قطع تمام دائره امکان که عبارت از مرکز فرش تا عرضش و از عرضش تا تمامی عالم امر
 باشد و بی قطع مراتب عشره که صوفیه علیه بیان فرموده اند صورت نه بندد و نور قلب
 نور زرد است و ولایت این لطیفه زیر قدم حضرت آدم است علی نبینا و علیه الصلوٰة والسلام
 و هر که آدمی المشرب است وصول او بجناب قدس از همین لطیفه خواهد بود مگر لقبش و کشتن
 کامل و صاحب این مشرب است استعداد حصول بکدرجه از درجات ولایت همچنانکه خواهد بود
 مگر لقبش قاسم و لطیفه روح را چون الطف است از قلب مناسبت بر پستان بخ داده بود و بنابر
 و بر این جانب است از سینه در ته پستان جاداده اند و اصل الاصل این لطیفه صفات
 نبوتیه حقیقت و یک گام محضرت ذات نزدیکتر است سالک بعد از حصول فنمای این لطیفه
 که مربوط است بتجلی صفاتی صفات خود را از خود مسلوب خواهد یافت بلکه مشوب بجناب قدس
 خواهد داشت و نور این لطیفه را نور سرخ فرموده اند و ولایت این لطیفه زیر قدم حضرت
 ابراهیم است علی نبینا و علیه الصلوٰة والسلام و هر که ابراهیمی المشرب است بر وصول او بجناب

این لطیفه از نظر
 آن صفت است
 که آن صفت
 بر آفتابین آدم
 علی نبینا و علیه
 الصلوٰة والسلام
 است
 چون صفات
 نفیگانه از حیات
 و علم و قدرت
 و بصیرت
 اراده و شیت

قدس از راه همین لطیفه خواهد بود و بعد قطع مراتب قلب صاحب این مشرب استعداد و درجه از درجا
 ولایت پنجگانه است الا بقدر قاسم و لطیفه سر از روح الطفت ویر از نزدیک وسط سینه جان قلب
 جا داده اند و اصل الاصل وی شیوانات ذاتیه اند که گامی از صفات بحضرت ذات نزدیکترند
 و حصول فنای این لطیفه بتجلی شیوانات ذاتیه خواهد بود و نور این لطیفه را نور سفید نشان نموده
 ولایت این لطیفه زیر قدم حضرت موسی ^ع است ^{صد صفات} بنیما و علیه الصلوة والسلام هر که موسوی
 المشرب است و وصول او بجناب قدس از راه همین لطیفه خواهد بود اما بعد قطع لطافت سابقه
 و صاحب این مشرب استعداد سه مرتبه از مراتب پنجگانه ولایت است الا بقدر من القاسم
 و لطیفه خفی را که از سر الطفت است باین روح و وسط سینه جا داده از واصل الاصل این لطیفه
 صفات سلبيه تشریه است که فوق شیوانات ذاتیه اند و حصول فنای این لطیفه و وصول به
 تشریه همان صفت است و نور این لطیفه را نور سیاه تعیین نموده اند و ولایت این لطیفه زیر
 قدم حضرت عیسی ^ع است ^{صد صفات} علی نبینا و علیه الصلوة والسلام و هر که عیوی المشرب است و وصول او بجناب
 قدس از راه همین لطیفه خواهد بود و بعد قطع لطافت سابقه الا بقدر من القاسم و صاحب این
 مشرب استعداد حصول چهار مرتبه است از مراتب پنجگانه ولایت لطیفه اخفی که الطفت
 احسن و اجمل لطافت عالم امر است و اقر است بحضرت اطلاق ویرا در وسط سینه که مرکز
 و مناسبت تام بحضرت جمال دارد و جا داده اند و اصل الاصل این لطیفه مرتبه است که کابرخ
 است در میان مرتبه تشریه و احدیت مجروره و فنای این لطیفه هم مربوط بتجلی همان مرتبه
 مقدسه است و نور این لطیفه تفسیر نور سبز بیان فرموده اند و ولایت این لطیفه زیر قدم
 حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم است و صاحب این مشرب عالی را بذات استعداد
 حصول تمام مراتب پنجگانه ولایت از زبان الهام ترجمان حضرت قطب الاقطاب شنیده
 ام که حضرت مجدد الف ثانی رضی الله تعالی عنه روز سه چنین گوهر افشانند که ادای
 صلوة در غلغله شمر فنای اخفی است باید دانست که عروج لطافت خمس عالم امر تا دایره
 اولی ولایت کبری که متضمن سه دایره یک قوس است خواهد بود چون از آن دایره معالیه
 بالا رود و دایره اصل الاصل سیر افتد معالیه بالنفس خواهد افتاد و نفس ببنای تم و تقیاً

تا آرد ناه مین آید کلام حضرت شیخ عبدالاحد قدس سره و حضرت مولوی غلام محیی صلی
 الله علیه که از خلفای حضرت ایشانند در آخرین مکتوب این فایده نوشته اند که این آثار
 فنای قلب بقطع دائره امکان و دخول دائره ظلال صفات واجبه در خانقاه شمس حضرت
 ماسمه الله تعالی چنانچه فقیر مشاهده کرده البته دست میدهد چنانچه بر ملازمان صحبت بارت این
 ظاهرت لیکن بسبب آنکه الحال سیر تفصیلی بسبب است حوصلگی طالبان مسدود است مسدود
 نیست بگر سیر اجالی که در عرصه هفت هشت ماه دائره امکان قطع میشود و ظهور آن آثار بوجه
 ضعف است اما متفاوت بحسب تعداد طالبان آنکه چون بنیایات یزیدی موفق میگشایم
 عالی شود و قدر معتد به ملازمت صحبت نصیب گردد بعد از آن عمر عزیز و فاکر دو اهتمام ایشان
 این طریقه و توغل بحیرت که حضرات این سلسله بان نشان داده اند تا آخر عمر روزی گردید این
 آثار میرتبه قوت می پذیرد که باید و شاید چنانچه فقیر و همچنین هر که او را چشم بصیرت داده اند
 در جناب عالی سلمه الله تعالی مشاهده مینماید رزقنا الله حاکم او مقامه و همچنین آثار فنا می روح
 و سر و خفی و اخفی نیز درین خانقاه البته ظهور میکند همچنین آثار فنا می نفس و تزکیه آن که عبارت
 از فنا می اتم و بقای اکمل و اطمینان و شرح صدر و اسلام حقیقی و ارتقا بمقام رضایمه آثار
 در خود معاینه میکند اگر اندک قوت کشفی داشته باشد البته در یابد و بعد فرصت بقوت ظهور
 نماید و هر طریق کیفیت مراقبه حضرت ایشان محمد معصوم رضی الله تعالی عنه در مکتوب
 میفرماید که مراقبه با خودت از رقابت بمعنی محافظت یا رقابت بمعنی انتظار در سلسله
 عالییه نقشبندیه مجددیه حرثها الله سبحانه اینست که چشم بند کرده اولاً متوجه بسوی لطیفه از
 لطافت عشره باید بود و انتظار ورود فیض از مبدأ فیاض که ملحوظ است بوجهی از وجه و صفت
 از صفات خود بر آن لطیفه باید کشید و درین انتظار خود را مستغرق باید ساخت در اثنا
 این عمل خطرناک است اگر دخل کند آثر دفع باید نمود و آن لطیفه که بر آن انتظار ورود فیض
 باید کشید در دائره امکان و ولایت صغری لطیفه قلب است و آن نوزی بحر است که تعلق
 باین مریضه گوشت که قلب صنوبری نامیده میشود و از دو برزخ است از قلب که از عالم
 و فوق عرش مجید است لیکن باید دانست که در وقت لحاظ بسوی قلب شکل درون نوزی است

قلب صلا ملحوظ نباید داشت بلکه صرف توجه باطنی بسوی او در رنگی که بسوی مبداء فیض
 که ازین صفات منزله و مبراست باید داشت و آن وجه و صفت که در شروع مراقبه مبداء
 قیاض را بان ملحوظ باید کرد و در دایره امکان جامعیت اوست جمیع صفات کمالات او در
 ولایت صغری معیت او با ما که مستفادست از آیت ^{له} وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَمَا كُنْتُمْ وَدُرُودُ
 کبری تا آخر قوس آن لطیفه مذکور لطیفه نفس است که موضعش و مانع است آن وجه مذکور
 دایره اولی اقربیت اوست تعالی شانه با ما که مفهوم است از کریمه ^{عه} وَخُنَّ أَقْرَبُ إِلَيْهِ
 مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ و در باقی دوائر و همچنین در قوس و همچنین در ولایت علیا علاقه محبت
 میان ما و او سبحانه است که آیه کریمه ^{عه} وَيُجِيبُ دَعْوَةَ الْمُشْرِكِ إِذَا دَعَا إِلَى اللَّهِ وَالْيَوْمِ
 لَطِيفَةٌ مذکور عناصر ثلثه است یعنی آب و هوا و آتش و در کمالات نبوت لطیفه خاک و در مقامات
 مافوق آن سهیبت و جدانی اجزای عشره و از کمالات نبوت تا آخر سلوک مبداء فیض در وقت
 مراقبه بصفتی از صفات ملاحظه نباید کرد بلکه توجه بسوی ذات سجت باید داشت و از وانتظار
 فیض باید کشید همچنین معمول در خانقاه شمسیه حرثها اللہ تعالی یافته و بزبان شریف ایشان نیز
 بکرات و مرآت سماع نموده و اللہ اعلم بالصواب و الیه المرجع و المآب حضرت خواجہ علاء
 الدین عطار میفرماید که طریقه مراقبه از طریق نفی و اثبات اعلی است و اقرب است بجد باز
 طریق مراقبه بمرتبه وزارت و تصرف در ملک و ملکوت میتوان رسید و اشته او بر نحو طریقه
 بنظر موسبت کردن و باطن را منور گردانیدن از دوام مراقبه است از ملکه مراقبه دوام
 خاطر و دوام قبول دلها حاصل و این معنی را جمع و قبول می نامند حضرت سعد الدین کاشغری
 قدس الله سره فرموده اند که سید الطائفة جنید بغدادی قدس الله روحه گفته که استاد من
 در مراقبه گریه بود که وقتی گریه بر ایدم بر سوراخ موشی نشسته و چنان ممتوجه وی گشته
 که موی بر اعضایی و حرکت نمیکرد به تعجب در وی نگریستم ناگاه بسرم نداد دادند که ای
 دون بهمت من در مقصود تو کمتر از موشی نیستم تو در طلب من کمتر از گریه مباش از آن باز
 در مراقبه افتادم منم فردانی که مرا یار چه گفت است امروزه جز ما یکس در منکر دیدید
 دل آرامی که داری دل درو بند + دگر چشم از همه عالم فرو بند + و هم شخصی گوید

دارده سوره هود
 رکوع بیست و نهم
 بیت و بیستم
 ص ۱۲
 با شایسته است
 با شایسته است
 ص ۱۲
 دارده سوره هود
 رکوع ۱۶
 سیاره ۲۶
 ص ۱۲
 من آ ذات حق
 تعالی اقرب است
 بسوی او میرسد
 عبد از گریه
 که تعلق از قلب دارد
 واقعه
 ص ۱۲
 سوره مائده رکوع
 دو از درم سیاره
 ششم ۱۲
 محبت بسیار و اللہ
 تعالی انکه آن محبت
 بسیار از زبان ایشان
 باقی تعلق
 است

اشرف بفا و بکبر واقف شدن چیزه را و از بالا تا کر لیتن چیزه را ۱۲

ه هیر آن کو غافل از حق بگزبان است + در آن دم کافرست اما نهان است + و نیز حضرت
 ایشان در دیوان خود اشاره باین معنی میفرمایند که نشستم عاقبت چون قناری
 بر زه گریهها بسپه کردم بانکه چشم پوشی روی دنیا را + یعنی مراقبه و خواجہ ابوالعباس
 نهادند می نیگوید آن تا که خداوندان بهمت انداگردست چپ ایشان را مشغول دارد دست
 رست دست چپ بر بند حضرت خواجہ خرد فرزند رشید حضرت خواجہ باقی بالله قدس
 سرهما در فواح میفرمایند المراقبة هي الخروج عن الحول والقوة والأعراض
 عن جميع الأحوال والأوصاف منتظراً للقاءه ومشتاقاً إلى جسماله
 ومستغرقاً إلى هوائه ومحبتيه قال إمامنا وقبلتنا الشيخ بهاء الدين
 المعروف بنقشبند المراقبة أقرب الطرق وكرطون كيفية ذكر نفى و
 اثبات حضرت مولانا شایر اللہ پانی پتی در لخص کتاب النجاة عن طريق الخواجة میفرمایند
 که ذکر دیگر درین طریقه سنیه ذکر نفی و اثبات است طریقتش آنست که با وضو و لقبه
 یا دوزانو نشیند و دستها بر روی رانها بندد و متوجه قلب صنوبری شده حواس را جمع و چشم بریم
 نموده نفس را زیر ناف بند کند و کار از ناف بطرف بالا کشد تا دماغ چنانچه متوسم شود که
 از دماغ گبالا پرید و الاله بطرف دست رست برابر کتف فرود آرد و لا اله الا الله سخت
 دل صنوبری زند سجد که حرارت او همه اعضا برسد بر عایت طاق تا هر کجا تواند رساند لیکن
 آواز نکند و در اخفا کوشد تا آنکه شخصی که نزد او باشد معلوم نکند که در کدام چیز مشغول
 و در ادای نفی جمیع محرمات بنظر فنا و ناخوستن و در اثبات وجود حق را سجانہ بنظر بقا و
 و مقصودیت ملاحظه کند تا آنکه تکرار این کلمه توحید در دل گیرد و ذکر صفت لازم آورد
 زیرا که کمال مراتب ذکر آنست که مذکور بر دل مستولی گردد و نام معشوق هم فراموش کند
 چون در یکدم عدد ذکر بیست و یک عدد درسد آنقدر بکند که بکسر از ضرب بحساب آید حضرت
 خواجہ علاء الدین عطار فرموده اند که بسیار گفتن شرط نیست هر چه گوید بس و قوت گوید چو
 عدد از بیست و یک بگذرد و اثر ظاهری نشود و دلیل بجا صلی است و اثر ذکر آنست که در زبان
 و جوهر بیست منتفی گردد و در اثبات اثری از آثار جذبات الهی مطالعه افتد و این طور

نماز و نیت
 نماز عروق
 غیاث
 المراقبة في اللغة
 والحركات في الاصطلاح
 الخ الخ الخ
 مراقبه برین وقت در
 از تو انانی وقت در
 کرد انبیا است از جمیع
 احوال و اوصاف
 انتظار در دیار اوت
 و اشتیاق جمال او
 چشمه افروز
 در وقت پیشانی
 مشهور به نقشبندی
 از دیگرین باطن
 برای شدن و نیت
 زمان شدن تقریر
 میان صورت و نیت
 حق را در درون
 نمود ۱۲ کشف
 مطالعه

نفس را باطنی و نفس را باطنی

ذکر بر آنست که قلب عالم امرست اورا تعلق و تعلق بعالم خلق داده در وضعه و رعیت
 نموده تعلق خاص بطرف چپ باو بخشیده اند و روح را که الطفتست از قلب بطرف راست
 جای داده اند لطافت ثلثه که بشرت خیر الامم و اوسطها مشرف شده اند هر چند لطافت
 بیشتر توسط مناسب تر لهذا خفی را در وسط حقیقی و ستر متصل قلب خفی را متصل روح جا
 داده اند و نفس که بمثابة حواسست تعلق بدماغ دارد پس اشتغال باین پنج بر آنست که
 حرارت و فیض ذکر جمیع لطافت رسد و مراد از عروج قالب طهارت بر عنصرت از نور
 او نار از تکمیل و ترفع و ارض از ذنابت و ضمت این هر دو افراط و تفریط است عروج
 آنست که سجد اعتدال آید و تواضع مستحی شوند علی هذا القیاس مستحی شدن عناصر بصفا
 حمیده و سنور شدن شکل و قیام در مقام بندگیست پس منقطع شد آنچه گویند که عروج و
 نزول در عالم امر متصورست اما حصول این معنی در عالم خلق که اربعه عناصر و نفسست
 متصورست که عروج کند حضرت مجدد رضی الله تعالی عنه در رساله مبدا و معاد میفرمایند
 اگر کلمه طیبیه لا اله الا الله منی بود در راه جناب قدس خداوندی جل سلطانیه که می نمود
 و نقاب از چهره توحید که میکشود و فتح ابواب جنات که میفرمود و کوه صفات بشرت با
 کلند این لاکنده میشود و عالم عالم تعلقات برکت تکرار این نفی منتفی میگردد و نفی آن
 الهیه باطله را منتفی یسازد و اثبات این معبود حق را جلشانه مثبت سالک در خارج مکانی
 را بحد و اوقطع بنیاید و عارف بمعارج خوبی برکت این را تقا میفرماید اوست که از تجلیات
 ظلال تجلیات صفات و از تجلیات صفا تجلیات ذات میرساند و نیز از حضرت مجدد در
 الله تعالی عنه منقولست که همه عالم در جنب این کلام معظم کاش حکم قطره میدشت نسبت
 بدریای سحیط این کلمه طیبیه جامع کمالات ولایت و نبوتست مردم تعجب زدند که بر یک
 گفتن این کلمه چگونه دخول جنت میشود و محسوس و مشهود این فقیر شده اگر تمام عالم را بیک
 این کلمه بخشند و بهیشت برند گنجائی دارد و اگر برکات این کلمه را قسمت کنند تمام عالم هم
 ابد الآباد معمور و سیراب گردند و نیز میفرمودند حصول برکت و ظهور عظمت این کلمه باعتبار
 درجات قابل آنست هر چند گویند عظیم تر ظهور برکت آن بیشتر و این شعر بزرگان
 ابو نواس بن مانی

بزرگترین امور دنیا
 آنست که در یک محیط در یک زمان
 تمام زمین با احاطه کرده
 است از غم
 همه ابد الآباد معمور و سیراب
 گردند و نیز میفرمودند حصول
 برکت و ظهور عظمت این کلمه
 باعتبار درجات قابل آنست
 هر چند گویند عظیم تر
 ظهور برکت آن بیشتر و این
 شعر بزرگان ابو نواس بن
 مانی

الا الله غالب یذکران خود ۱۱

رانند شمع زیدک وجهه حسنا + اذا ما زدتها نظرا به نیز فرموده اند
 آرزوی دنیا معلوم نیست که برابر آن باشد که کسی در گوشه خزیده تکرار این کلمه طیبه
 و مخطوط بود اما چه توان کرد جمیع آرزو نامیسر نیست ذکر طریق کیفیت ذکر رابطه
 حضرت مخدومی مولانا عبدالرحمن جامی قدس الله سره در رساله سرشته دولت میفرمایند
 سوم طریقه ذکر رابطه به پیری که بمقام شاه پید باشد و تجلیات ذاتیه تحقق گشته دیدار
 مقتضای هم الذین اذا رءوا ذکر الله فاده ذکر و صحبت وی بموجب
 جلساء الله نتیجه صحبت مذکور و سپس چون دولت دیدار و صحبت چنین عزیز است
 و اثر آن آسجود و بیاید چندانکه تواند نگاه دارد و اگر در آن معنی فتوری واقع شود باز
 بصحبت و مراجعت نماید تا برکت وی اینمعنی بر تواند آرد و همچنین مره بعد آخری تا آن
 زمان که آن کیفیت ملکه وی گردد و اگر چنانچه آن عزیز غائب باشد صورت وی را
 در خیال گرفته بجمیع قوای ظاهری و باطنی متوجه قلب صنوبری گردد و هر خاطری در آید
 نفی کند تا کیفیت غیبت و بخودی روی نماید و تکرار این معامله ملکه گردد و هیچ طریق
 ازین اقرب نیست بسیار باشد که مرید را قابلیت آن باشد که پیر از رو تصرف در اول
 صحبت و پیر امر تبه مشاهده رساند و چون دریافت صحبت چنین عزیز درین روزگار
 اعظمین الکبریت الاحمرست می باید که بیکه از آن دو طریقه که پیشتر مذکور شد یعنی طریق
 مراقبه و طریق نفی و اثبات اشتغال دارد و از بیان این طرق ثلثه معلوم شد که توجه
 بقلب صنوبری که در عرف این طائفه آنرا وقوف قلبی خوانند در جمیع اوقات حضور
 است و حضرت خواجه احقر قدس الله سره از لوازم میشمرده اند انتهی لیکن معمول خانقاچه
 چنین بود که در صورت غیبت آن عزیز صورت نمایش برادر محاذی خود تصور نموده
 منتظر آن کیفیت معهوده که در حضور وی حاصل میشد باشد چون آن کیفیت که در حضور
 وی دست میداد دست دهد خود را در آن بدوز و هرگاه در آن فترت واقع شود همچنان
 بجمل آرد تا آن کیفیت ملکه گردد و ملک او شود و الله اعلم بالصواب ذکر طریق
 کیفیت توجه دادن و القای ذکر نمودن در باطن مرید میفرمودند که اگر

در صورت غیبت آن عزیز در آن فترت واقع شود همچنان
 بجمل آرد تا آن کیفیت ملکه گردد و ملک او شود و الله اعلم بالصواب
 ذکر طریق کیفیت توجه دادن و القای ذکر نمودن در باطن مرید میفرمودند که اگر
 در صورت غیبت آن عزیز در آن فترت واقع شود همچنان
 بجمل آرد تا آن کیفیت ملکه گردد و ملک او شود و الله اعلم بالصواب
 ذکر طریق کیفیت توجه دادن و القای ذکر نمودن در باطن مرید میفرمودند که اگر

رابطه
 طریق

خواهد که مرید را توجه دهد باید که او را با صورت مثالیش را پیش رو بنشانند و لطیفه از لبت
 خود را با لطیفه مرید که توجه بان منظورست مقابل کند بعد از آن تصور نماید که کیفیت
 ذکر و جذب که این لطیفه بان تکلیفست با لطیفه مرید میرود و سرایت میکند بقدر
 صد نفس او را توجه دهد بعد از آن هر قدر که گنجایش کند متوجه بطرف او باشد چون
 بداند که لطیفه او را که شد و جذب در باطن او سرایت کرد فاشه باواز بلند بخواند
 تا متوجه الیه آگاه شود و شرط خدمت بجا آورد و در القای تنویر و ترقیات لطائف
 نیز طریق توجه ^{ببیند} پختنست و علامت شناختن اثر ذکر در لطیفه سالک آنست که حساب
 توجه بان لطیفه که در لطیفه سالک القای ذکر آن نموده است متوجه شود اگر غلبه ذکر
 و استیلاهای آن در همان لطیفه خود یابد و باید که ذکر این لطیفه در لطیفه سالک سرایت
 کرده و اثر نموده است و از جمله آداب توجه اینست که صاحب توجه در وقت توجه خود را
 در میان بنده بنده و پیش از واسطه تصور نکند و نیز در عین توجه متضرع و ^{ببیند} متجسس باشد
 فیاض گردد و گوید که خداوند ابریک در رقیه فیض سهریگر شریک گردان ازینجا
 که میفرمودند که فقیر در وقت توجه خود را از یاده از واسطه بنمیداند بلکه بیشتر در اوقات توجه
 باطن خود را خالی از نسبت میاید لیکن بجز مشغولی بان عجب کیفیت دست میدهد که
 کارخانه باطن از سر نو تازه و منور میگردد و انواع فیوض و برکات و اقسام ذوق و
 فتوحات زیاده از حوصله استعداد از سبب فیاض نازل میشود مثل ^{ببیند} ابرمطیر ^{ببیند} اختیار بر باطن
 این فقیر می بارد و بقدر قابلیت استعداد هر کس از آن فیض و برکات نصیب میسر
 چنانچه که باران برسفت بار و از راه میزان ^{ببیند} موافق ظرف هر کس که می باید می بارد
 پس هر که برین توجه فخر کند و داند که من کس را فیض میرسانم محض بجا است ^{ببیند} حقیقت
 حال را باب کمال در اوقات توجه و مشغولی با باران که گفتم درین باب از فوائد عظیم
 در باب ذکر طریق کیفیت سلب ^{ببیند} امراض ظاهری و باطنی حضرت ایشان
 رضی الله تعالی عنه در رقعہ که بحضرت میر مسلمان صاحب رحمة الله علیه نوشته اند
 میفرمایند که سلب امراض قلبی قالب ممول حضرت ماست رضی الله تعالی عنهم و عنکم

لذت
 ذوق طایب
 طاقت و لذت
 کرامت و رحمت
 انس و شرف
 محبوب
 سلب
 انفع بدون
 و نیت کردن
 اغیاب

لفظ لام و کسر نیز جسم و بدن ۱۲۶

آنجناب قوت و قدرت آن عطا فرموده است چرا از راه انکار خود را درین امر خیر معذور
 میدارند فیض الله خالص است پیش رو نشانیده بقدر پانصد نفس سلب مرض ایشان نمایند
 تا کید است و قاعده سلب است که تصور نمایند که بانفس که اندرون میرود عوارض جسمانی هر
 مقابل از قالب می برآید و کشته بانفس که بیرون می آید تصور نمایند که آن عوارض معهود بر
 روی زمین افتد و از اندرون سلب کند بیرون می آید تا صاحب سلب متاثر و متاثر می نگردد
 البته و تیز میفرمودند که تضرع و التماس جناب کبریا از اہم لوازم است و بعضی کابر نے سجارہ
 تجویز سلب نموده اند تا مرضی از غیر مرضی حق سبحانہ و تعالی معلوم گردد و در مواضع سلب مرض
 جسمانی طریق سلب امراض روحانی نیز مبین شد و طریق سلب نسبت و قبض و بسط نیز مبین
 تصور در سلب نسبت و بسط از نفسیکه بیرون می آید بر روی زمین انداختن لازم نیست که خود
 متاثری نخواهد شد و ذکر طریق کیفیت در یافتن احوال باطن ال نسبت و غیر
 هر که خواهد که کیفیت باطن شخص صالح یا طالح یا از احوال نسبت کیفیت ذکر آن در یاد باید که
 اول خود را از نسبت متکیفه که از لوازم باطن است خالی سازد بعد بصفت علمی او سبحانہ تعالی
 بتضرع تمام متوجه شود و التماس نماید کہ یا علیہ و یا خیر ما را از حال و کیفیت باطن این شخص
 مقابل مطلع و آگاه ساز و تکرار این هر دو اسم مبارک از زبان چنانکه گفته اند درین مجلس لقیہ
 لازم نیست بلکه توجہ بان صفت علمی کافیت بعد از آن هر چه از احوال و آثار در باطن خود
 منعکس گردد بداند کہ عکس این شخص مقابل است پس ظہر نور و سرور و شرح صدر اطمینان و جمعیت
 و انبساط از آثار نسبت و ذکر و علامت صلاح و تقوی است اما ضیق و ظلمت و القباض دلیل
 فسق و فجور چنانکہ در کثرت قبور واقع است ذکر طریق کیفیت در یافتن احوال نسبت
 میفرمودند اگر کسی خواهد کہ احوال نسبت در یاد باید کہ اول پشت بقبله مقابل سینه میت نزدیک
 قبر او بنشیند و در صورت عذر هر جا کہ خواهد بنشیند لیکن اتصال بہتر است بعد از آن فاتحہ بروح
 آن بخواند بعد از آن خود را از نسبت متکیفه خود خالی سازد و بصفت علمی او متوجه گردد
 چنانکہ در سابق گذشت بعد از آن هر چه از آثار سعادت و شقاوت ظاہر گردد بداند کہ عکس
 این صاحب مزار است نقل است کہ در سنہ ۱۰۰۰ از زمان معتقدات آن حضرت فوت کرده

بود حضرت بتقریب فاتحه بزارش رفتند چون در تعین قبر سهو واقع شد بر قبر دیگر نشستند
 هر گاه که فاتحه خوانند و متوجه حال او شدند آن قدر حرارت و گرمی از مزار او محسوس گردد
 که یاران همراهی طریقه کناره کشیده بجای دیگر رفتند لیکن چون حضرت ایشان را بر حال
 میست ترحم آمد تلخ بر رفع عذاب شدند فائده نه بخشید و متعجب بودند که یکبار بر قلم مبارک
 فیضان شد که باز فاتحه خوانند و یک ختم تبیل بر روح او بخشیدند بجز این عمل چنان معلوم
 گردید که یکبارگی فیضی مثل آب باران بر مزار او باریدن گرفت گوید ما نه شک را برو
 کشاده اند بعد از آن آننا فائدا آن گرمی و حرارت سخنی و برودت میدگشت و اثری
 از عقوبت نماند و آن بیچاره از گرفتاری عذاب نجات یافت و شکر این نعمت بجا
 آورد بعد از تحقیق معلوم شد که آن مزار از زنان فاحشه بود از برکت توجه مبارک و
 خوبی قسمت حق سبحانه و تلک نجات بخشید و از دریای رحمتی غایت و مغفرتی نهایت
 خویش سیراب گردانید و ذکر طریق کیفیت اشرف بر خواطر میفرمودند هر که خواهد
 که بر خاطر کسی مشرف شود طریق اشرف است که خاطر خود را از جمیع خطرات پاک سازد بعد از آن
 هر چه از خیر و شر در خاطر او افتد بداند که عکس آن شخص مقابل است و شرط عظم در اشرف
 خاطر نفی خواطر خود است هر که بر آن قادر است او را اشرف بر خاطر حاصل است همچنین در
 در اخبار مغیبه خاطر خود را از جمیع خطرات خالی ساخته بصفت علمی سبحانه و تلک تلخی گردد
 که یا علیم یا خبیر علم شافی مراد درینا عطا فرماتا وقتیکه آن امر واضح و مشکف گردد
 درین مناجات مشغول و متوجه ماند در یک جلسه خواه دو جلسه یا زیاده از آن البته معلوم
 ظاهر خواهد شد علامت صحت اینست که حضرت ایشان فرمودند که هر چه از گوهر و قانع ضمه
 و استقبال مانند قطرات بر صدف دل مترشح شود یا مثل خطوط کف دست مشاهده گردد
 بدانند که خبر صحیحست فقیر یا یکبار حضرت ایشان بر آدر یافت خبر عزیزه هم برین طریق
 تعلیم نموده در حجره نشانده بودند بفضل الهی در یک جلسه احوال او کشف گردید و مطابق
 واقع شد و ذکر طریق افاضت توبه و صلاح و تقوی میفرمودند که
 خواهد که کیفیت توبه یا صلاح و تقوی در باطن عزیزه افاضه فرماید یا یکبار و یا مجازی خود

افاضت
 اول فیض
 درون خبر
 بیک
 سنین
 انجیانت

نشانند و اگر غایت صورت مثالیش در نظر دار و تصور نماید آنچه از حالت توبه و انابت یا
از کیفیت تقوی و عبادت که باطن با آن متکیست در باطن آن شخص میرود و استقرار
میگیرد و صورت انعکاس پذیرد انشاء الله تعالی در چند صحبت در باطن او اثر ظاهر گردد و با عا
حده موثق شود اگر خواهد که زود تاثیر کند باید که هر وقت این تصور را با کیفیت مذکور پیش
خاطر خود دارد و بهتر آنست که اول اوصاف ذمیه زوی سلب کند بعد از آن برای تحصیل
امور مذکوره بر اهمیت گمارد این طریق بسیار سریع ^{و تاثیر} است و اگر طریق کیفیت
جلب منفعت و سلب مضرت هر که اجلب منفعت امری یا سلب مضرت آن منظورست
باید که آن را پیش خاطر خود دارد تا آنکه حصول منفعت یا رفع مضرت گردد فائده باید دست
که بطور تاثیرات امور مذکوره و نمود این تصرفات عجیب بدون حصول دولت فنا و بقا دست دهد
و ظهور این معاملات بنسبت متوسطان این راه بیشتر صورت میگیرد اما از منتیمان این طریقه
صدور اینچنین کیفیات بسیار کمتر واقع میشود بحجت عدم التفات ایشان با امور مذکوره کونیة
پس بیشتر مضر این حالات متوسطست و منتهی درین باب مثل مبتدی اما این قدر فرقی ^{نویسد}
که مبتدی اصلا قوت و قدرت برین امور ندارد و منتهی با وجود قوت و قدرت هر چه سبب
کمال قرب و آگاهی که با مبدأ دارد و باین چیز ناعنی حسیه سر فرو دمی آرد و التفات باین امور
کونیة نمی نماید بلکه توجه نسبت این امور تصنیع اوقات می شناسد و کاریکه او را منظوری باشد و
سجانه و تعالی التفات و توجه خاطر او سر انجام میدهد فقیر کاتب و قتیکه در راهی بخیرت تعالی
حضرت ایشان رضی الله تعالی عندهم در کتب سلوک این طریقه علییه مشغول بود بر امور کاری و
که همت می گماشت و توجه بران میکرد و بجز اول الله و قوته در طریقه العین چنانکه شاید و باید آن
کار صورت سر انجام می یافت و هر چه در خطر میگذاشت فی الفور بطور پیوست و حال این
امور خاطر فرو دمی آید و دل با آن متوجه نمیشود بلکه توجه باین امور از سوراخی و اندالامات
الله و نیز باید دانست که جمیع مکشوفات در ویش لازم نیست که صحیح و مطابق واقع باشد
زیرا که کثرت وقایع از امور ظنیست که احتمال خطایم دارد نگاه خلاف واقع ظاهر میشود پس
اظهار همچنین امور در حضور یار و اغیار منجمه فضولیست و دعوی لاجل ازینجاست که حضرت

انابت باز
گر درین کتب
خداوند
از کارهای
میرا
غیبت

ایشان میفرمودند که مشوفات و قانع از دو حال عالی نیست یا آنکه مطابق واقع است این معنی
 در کمالش نمی افزاید یا غیر واقع است درین صورت الزام نقد وقت است به تقدیر در
 اظهار این امور هیچ فائده مترتب نیست علامه آن این مقدمات از اسرار الهیه و معاللات باطنیه
 اندافتشای آن بر اختیار در طریقت حرام است آری برای تحصیل اطمینان و انبساط خاطر گاه
 از باب کمال نیز از تکاب باین امور کرده اند و یاظهار آن مامور شده درین صورت آن
 بزرگواران در اظهارش معذورانند اما وقتی که یقین و اعتماد کلی بران دارند و لهذا حضرت ایشانی
 با وجود کشف صریح و ذوق صحیح در اظهار این امور احتیاط بلیغ می نمودند اگر بضرورت
 ازین باب چیزی میفرمودند از صراحت اعراض نموده با شارت و کنایت اعلام مینمودند
 ذکر طریق کیفیت ختم حضرت خواجه گان رضی الله عنهم هر نیتیه و مقصدیه
 که خوانند باید که اول دست برد داشته سوره فاتحه یکبار بخواند و بعد از آن سوره فاتحه باین
 بفتادونه بار بعهده سوره اخلاص بایسم الله نهار و یکبار باز سوره فاتحه بایسم الله
 بار بعهده در و صد بار بعد از آن فاتحه خوانده ثواب این ختم بار و اح حضرت بزرگوار
 که این ختم بایشان منسوبت باید گذرانید زیرا که در تعیین اسامی این کار اختلاف است
 بعد از آن از جناب خدا عز و جل حصول مطالب بتوسل این بزرگواران بیاید خواست تا
 سر انجام مقصد او دست بایند و در آنه میسر لکل عسر یک کس تنها بخواند یا زیاده قدر
 که باستند بر سبیل تقییم امار عایت و تراولی است که الله و تر و حیبت الو تر و الله الناصر
 و المعین و در ختم معمولی خانقاه عالی جاه بعد فاتحه آخر دعا با و از بلند میخوانند که ثواب
 این کلمات که درین حلقه خوانده شد بار و اح طیبات حضرت علییه طریقه نقشبندیه
 در عنوان الله علیم گذرانیدیم و از حق سبحانه و تعالی امداد و اعانت بواسطه ایشان
 میخواستیم که ابواب فتوحات ظاهری و باطنی حضرت میرزا صاحب جمیع یاران ایشان
 مفتوح گرداند و در ختم حضرت مجدد رضی الله تکم عنه نیز همچنین در عاممول بود ذکر طریق
 کیفیت ختم حضرت مجدد رضی الله تکم عنه بر حصول جمیع مقاصد و حل مشکلات
 دینی و دنیوی بجز است اول در و صد بار بعد از آن کلمه لا حول و لا قوة الا بالله

سند به شکر و دران
 طاق و خلاق
 تیفی کلمات
 و در دست میارود
 طاق و خلاق
 ننده و در کتبه
 است از طاق
 بگشتن از کتبه
 بگشتن از کتبه
 بگشتن از کتبه
 بگشتن از کتبه
 بگشتن از کتبه

بخت بار بعد از آن در و صد بار بعد از آن

بسی زیادتى بر آن پانصد بار بعد از آن نیز در دو صد بار همیشه باید خواند تا مطلب حاصل شود
و حل مشکل گردد و نیز بعضی اکابر نوشته اند که سبب حصول ترقیات و مزید در جادویی و
دنیوی برین چند اسم از اسما حسنی که بمقصد مناسبت داشته باشند اوست باید نمود هر روز
صد بار یا فتاح و صد بار یا وهاب و صد بار یا ذاق و صد بار یا معین و صد بار یا رفیع
و صد بار یا سلام شب یا بر وز هر گاه میسر شود اما در وقت عذر و فتور نیفتد و الله التاخر
و المعین و مداومت دعا حزب البحر که از برای قاری هم سجای شمشیرت و هم سپر نیز از معمول است
خالق شمسیت حرسمها الله تعالی من جمیع البلیات و الآفات و سورة لایلاف
حصار و لكل بلائیر به نیت رفع شر یا زده بار و یا یکصد و یکبار در و اول و آخر پنج بار
هر روز بعد نماز فجر بخواند و هر طریق کیفیت فاتحه بار و اح مشایخ و عزیزان
معمول چنین بود که اول از یاران می پرسیدند که نزد کس ختم تمیل یا ختم قرآن است چون
اجابت می نمودند میفرمودند که ده بار قل هو الله یا اسم الله بخوانید بعد از آن میفرمودند که ده بار
و در و بخوانید بعد از آن میفرمودند که ده بار سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا الله
و الله اکبر و لا حول و لا قوة الا بالله بخوانید بعد از آن بر بعضی میت این کلمه نیز
میکردند که ده بار اللهم اغفره و از حقه یاران دست برداشته سورة فاتحه خوانده با و آن
بلند میگفتند که ثواب این کلمات طیبات که درین حلقه خوانده شد و ثواب ختم تمیل و ختم قرآن
مجید بر روح فلان بگذرانید یاران میگفتند که گذرانیدیم ربنا تقبل منا انک انت السميع
العظیم بعد از آن آهسته در حق او دعا مغفرت میخواستند اما در فاتحه میفرمودند اصلی الله علیه و سلم
باین عبارت میگفتند که ثواب این کلمات طیبات و ختمهای تمیل و کلام مجید و ثواب این نیاز
محقق بر روح مقدس مطهر نور حضرت رسول الله علیه و سلم گذرانیدم بعد از آن آهسته تکرار
این کلمات نمودند اللهم ارزقنا حبه و شفاعته و اتباعه و در فاتحه بعضی
طریقت و اکابر دین نیز بچنین این کلمات را تکرار مینمودند و نام ایشان تعظیم تمام می بردند
بعد از آن بر آدریانت آثار قبولیت آن نیاز زمانی مراقبه نموده فاتحه میخواندند و هر طریق
کیفیت تقوید برای هر مرضی و دردی که باشد معمول چنین بود هر گاه میخواستند

این کلمات را در وقت دعا بخواند
باین نیت که ثواب این کلمات
بر یاران خود و بر روح فلان
بگذرانید
و در وقت دعا بخواند
باین نیت که ثواب این کلمات
بر یاران خود و بر روح فلان
بگذرانید
و در وقت دعا بخواند
باین نیت که ثواب این کلمات
بر یاران خود و بر روح فلان
بگذرانید

که کسی را تعویذ و سید این کلمات را نوشته عنایت میفرمودند و میگفتند که در بازو و پاد در گلو
 بند و بسم الله الرحمن الرحيم اعوذ بکلمات الله التامات کلاً من شر ما خلق لبسم
 الله الذي لا يضر مع اسمه شئ في الارض ولا في السماء وهو السميع العليم
 ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم وصلى الله على خير خلقه محمد و
 آله واصحابه اجمعين يا حضرت محمد در صفتي الله تعالى عنك صاحب ابن حمر را در ضمن
 تو سپردیم تعویذ برای طفل لبسم الله الرحمن الرحيم اعوذ بکلمات الله التامات
 من كل عين لامة ومن شر كل شيطان وهامة تحصنت بحضرة الف لاف لاف
 ولا قوة الا بالله العلي العظيم وصلى الله على خير خلقه محمد وآله و
 اصحابه اجمعين تعویذ برای رفع تب لرزه لبسم الله الرحمن الرحيم
 يا نار كوني بردا وسلاما على ابراهيم و ااراد و ايه كيدا فجعلناهم الاخرين
 بالحق انزلناه وبالحق نزل وصلى الله على خير خلقه محمد وآله واصحابه
 ذكر طریقی تعویذات دیگر که فقیر را اجازت آنها رسیده بر دفع حمه یعنی سوز
 این دعا هفت بار بخواند و از سکن اشکارت کند لبسم الله الرحمن الرحيم اللهم
 صل على محمد وعلى آل محمد ببارك وسلم لبسم الله العظيم احليم الكريم
 الرحمن الرحيم رب العرش العظيم بعزته وقد رته وسلطانها ايتها الحرة
 جاء لك جنود من السماء وقال سليمان ايتها الريم اجيبي داعي الله
 ومن لم يجب داعي الله فماله من ملجأ وماله من ظهير لبسم الله الشاء
 الطيب على الله الله يكفيك من داع يؤذيك ومن كل افة تعثر بك لا
 حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم وصلى الله على خير خلقه محمد و
 آله واصحابه وسلم تسليما كثيرا برحمتك يا ارحم الراحمين برای دفع
 در چشم ده بار فکشفنا عنك غطاء لك فبصرتك اليوم حد يد بعد نماز
 مکتوبه بخوانده باشد برای دفع جذری یعنی چجک بر ریمان نیگون سوره الرحمن
 بخواند و چون قیامی آلاء ربکما تکذبان برسد بپوشد بر این کلمه بر آن ریمان عقده رند

بسم الله الرحمن الرحيم
 کلمه خدا از بدی چیزها
 که پیدا کرده شرور میکند
 ببرد تا خدا را بخواند
 بنام پاک او هر چه در
 زمین و آسمان است در
 شکر او داناست
 بخور این کلمه مخصوص است
 آن نفس نیکوست که
 مناسب تمام در انصال
 روح باشد و حضرت محمد
 بعد از شسته باشد
 یعنی در حق او از حق
 انبیا کرم
 نبی است
 کلمه از سوره
 انبیا کرم
 نبی است
 کلمه از سوره
 انبیا کرم
 نبی است
 کلمه از سوره
 انبیا کرم
 نبی است

قدس ب...
 نکلند چنانکه در...
 عالمگیری است و...
 بیکه لا بمبالغه...
 الاستغناء ککناف...
 اسراج الوماج...
 وکنذا المبالغه فی...
 المصنفة وانا...
 ۱۲ طبع قوه خوب...
 فساد روزه نماند...
 کسکه بحواله...
 اصناف از...
 فی الاستغناء...
 بلوغ الایمان...
 فی صور و...
 لا یغنی ال...
 از اکان...
 عالمگیری...
 سیماغ...
 وضو و...
 از عباد...
 بخوبی...
 شود...

هر دو را جمع نموده سه بار بشوید و همچنین بعد از استنجا و پیش از وضو لعل آرد بعد از آن کینه
 مخرج جانب راست سه بار از سه غزفه بشوید بعد از آن آب را بر تمام مخرج بریزد و سه بار
 بشوید و بمبالغه بمالد بعد از تری آب آرد دست یا از خرقة پاک کند گرد راه رمضان المبارک
 که بمبالغه در آن نکند از خوف احتمال سرایت آب در جوف چنانکه در مضمضه پس استنجا
 باید که درین ماه برای استنجا آب بزور کشاده نشیند و مخرج را بمبالغه نمالد تا رطوبت در
 جوف سرایت نکند و موجب فساد روزه نگردد بلکه صائم را درین ماه حوط آنت که عادت وضا
 حاجت بشب گیرد تا احتیاج استنجا آب در روز نیفتد و اگر ضرورت شود باید که در استنجا
 اکتفا بکلوخ نماید و استنجا آب بشب کند که معمول مشایخ ما همچنین بود و کسکه طریق
 کیفیت وضو معمول چنین بود که در طهارت آب استسباع وضو احتیاط بلیغ مینمودند
 که فوق آن متصور نیست در رعایت جمع ندایب در جمیع احکام صلوٰة و وضو آن قدر مر
 میداشتند که هیچ ادب از آداب در وقتی از اوقات اصلا فرو گذاشت نمیشد زیرا که میفرمودند
 هر چه در ندایب سنت یا ادب در و بگردید بایست بعینه همان فرض است یا واجب پس ساکت
 رعایت این همه ضرورت است از بیجا است که میفرمودند فقیر یا مورست با قامت امر امامت تا
 رعایت جمیع احکام مطابق همه ندایب کرده آید و آب در شستن ذراعین از جانب آبرنج
 میرنجتند و بطرف سر انگشتان فرو میکشیدند و میفرمودند که حضرت شاه ولی الله صاحب
 نیز درین معامله با فقیر مشارکت داشتند و در شستن هر دو پای بمبالغه تمام مینمودند و میفرمودند
 که خلقت رجل مثل خلقت اهل است یعنی بسیار کج و نارس است واقع شده که آب را با سانه
 بران جاری نمی توان کرد مگر شکفت و بمبالغه پس باین عبارت یاران نیز اشارت بمبالغه
 شستن این هر دو اعضا می نمودند و ویل للاعقاب من التار نیز اشارت باین معنی است
 و همیشه با وضوی بودند و اصحاب را نیز جداست آن تاکید بلیغ رفتی و میفرمودند دوم
 وضو از لوازم این طریقه است خاصه ذراوقات طعام و در اوقات منام ساکت وضو
 ضرورت و اگر شکسته شود زود وضو بکند و در صورت عذر تیمم نیز رواست همچنین در
 خالقاه مشایخ و زیارت پیران بوضو نباید رفت که از آداب طریقه است هرگز او فراموش نشود

بعد از آن کسکه چپ را با سه غزفه بشوید بعد از آن مخرج را همچنین سه بار از سه غزفه بشوید

بی وضو میدنستند بسیار عنفت و خشونت میکردند و میفرمودند که عجبست که یاران طریقه پیروز
از آداب نگاه خیر ندارند که بی وضو آیند و هر طریق کیفیت صلوة معمول چنین
که صلوة خمس در اوقات مخصوصه و سجده اولی نمودند و رعایت اعتدال رکوع و سجود و قیام
و قعود و قومه و جلوسه سجای آوردند و میفرمودند که شریعت عبارت از همین اعتدال و اقتصاد
و دست را برابر سینه می بستند و میفرمودند که این روایت ارجح است از روایت زیر
آگر کسی گوید که در این صورت خلاف حنفیه بلکه انتقال از مذہب بزمی لازم می آید گوئیم
موجب قول ابی حنیفه رضی الله تعالی عنه از اثبت الحدیث فهو مذہبی از انتقال مسئله
جزئی خلاف مذہب لازم نمی آید بلکه موافقت در موافقت است چنانکه حضرت ایشان
در بیاب مکتوبی است بغایت متین هرگز اریب شبهه باشد در آنجا رجوع نماید و نیز میفرمودند
که سکوت مقتدی در قرابت جهریه اولی است چنانکه اسرار فاستح در ستریه پس ازین راه
نیز امر امامت بنفس نفیس خود اقامت می نمودند تا بی ضرورت خلاف حنفیه لازم نیاید
و قرابت را بطور مسنون که عبارت از تجوید و ترتیل و تخفیف است میگذاردند و در سنت
دو گانه قل یا ایها الکفرون و قل هو الله احد و در چهار گانه هر چهار قل میخوانند و قنوت
ثلثه که در اخبار و آثار وارد است جمع می نمودند اول اللهم اناک تعینک آه دوم اللهم
اهدنی فیمن هدیت و عافنی فیمن عافیت و توکلنی فیمن توکلت و بارک لی فیما
اعطیت و قنی شر ما قضیت فانک تقضی و لا یقضی علیک ان لا یدل من لیت
و لا یعز من عاونت تبارکت ربنا و تعالیت سوم اللهم انی اعوذ برضاک من
سخطک و بمعافاتک من عقوبتک و اعوذ بک منک لا اخصی ثناء علیک انت
کما اتلنت علی لفتیک و بعد هر فریضه استغفر الله سه بار سبحان الله سه بار الحمد
سه و سه بار الله اکبر سی و چهار بار آیه الکرسی یکبار میخوانند و دیگر ادعیه ماثوره هم که
در و در احادیث وارد است نیز می خوانند هر کرا طلب صادق بود باید که از رساله
ادعیه ماثوره که علحه در بیاب ضبط نموده ایم یادگیرد و بعد صلوة الوتر و بار سبحان
انملیک القدر و سیه میگذرد و سوم بار با و از بلند بلفظ القدر و سیه میگذرد

صفت براسه
حکایت ششم
بعثت از شیخی
نمودن ۱۱
صفت قول اعتدال
رکوع آه ترتیل
ارکان عبارت
از دست ۱۲
صفت اقتصاد
سب از فتن
اصح

حضرت ایشان محمد مصوم رضی الله تعالی عنہ میفرمایند که سنت بامداد در در خانه گذارد
 و خانه بان منور کند و یعنی ادای سنت بامداد در حالیکه شسته است سه بار بگوید اللهم
 يا رَبِّ جَدِّيْكَ وَبِيَّتِكَ وَبِعَمَلِكَ مُحَمَّدِ بْنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اَعُوْذُ بِكَ
 مِنَ النَّارِ چُون بجانب سجد رو و با سکون و وقار رو و واضطراب نماید و در دل
 و پشت دشته باشد که در حضور قهار غظیم الشان میروم و بشوق و امید رو و که و با
 و رحیم است و در دو کریم و هنگام بر آمدن از خانه بگوید بِسْمِ اللّٰهِ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللّٰهِ
 لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ اِلَّا بِاللّٰهِ اللَّهُمَّ اِنَّا نَعُوْذُ بِكَ مِنْ اَنْ نُّزَلَّ اَوْ نُرَزَلَ
 اَوْ نُظْلَّ اَوْ نُظَلَّ اَوْ نَظْلَمَ اَوْ نُظَلَّمَ اَوْ يَظْلَمُوْا اَوْ يَظْلَمُوْا عَلَيْنَا چُون مسجد
 داخل شود بگوید بِسْمِ اللّٰهِ وَ السَّلَامُ عَلَى رَسُوْلِ اللّٰهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
 وَعَلَى اٰلِ مُحَمَّدٍ اللَّهُمَّ اغْفِرْ ذُنُوْبِيْ وَا فْتَحْ لِيْ اَبْوَابَ رَحْمَتِكَ و وقت
 بر آمدن نیز همین دعا بخواند مگر بجای الرَّحْمَتِكَ ابواب فضلك گوید و هر طریق کیفیت
 رفع سبابه معمول چنین بود که در تشهد قبض مینمودند خضر و بنصر را و حلقه می نمودند
 و سطر و ابهام را و اشارت میکردند بسبابه بکلمه لا اله الا الله و میفرمودند که بسیار از لغات
 فقها و محدثین در اثبات رفع رسائل نوشته اند و حضرت ایشان نیز در بنیاب کثرت
 بغایت متین و حضرت مجدد رضی الله تعالی عنہ نیز گاهی در بعضی نوافل بنیت اتباع
 سنت رفع سبابه میکردند چنانکه مقامات ایشان شاهد است بر آن و بنیای طریقه معمول
 آنکه ثلثه یعنی بله صنیفه و صاحبیه نیز مقتضی است بان و نیز از جناب حضرت مجدد رضی
 الله تعالی عنہ منقول است که شخصی در خدمت ایشان عرض نمود که حضرت خواجه ششم
 کشمی که از اجل خلفای و جامع مقامات ایشانند بر خلاف این طریقه میل کسب می کردند
 فرمودند که ترا با وجه کار است که او بر تبه کمال سیده است و او را خلاف با پیر مجتهد است
 هر گاه ما را از احوال او تعرض نمیرسد پس کسی را چه خیال که متعرض حال او شود و همچنین اجل
 آنحضرت است که کسی بر حال ایشان جای اعتراض نیست اگر چه آن خلاف با پیر است
 زیرا که حضرت ایشان نیز ظاهر او باطناً بر تبه کمال سیده بودند و هر طریق

نزلت عن زینة
 القدم كناية عن
 وقوف الدنيا على
 قصد المعاني
 على ادبها
 نفع فعل الجبال
 من الاضداد
 الايداء المعاني
 على ادبها
 علينا اي يفض
 الناس بذلك
 المعاني
 على عن ائمة
 ان النبي صلى
 عليه وسلم كان اذا
 خرج من بيته قال
 بسم الله الرحمن
 الرحيم اللهم صل
 على محمد و آل
 محمد و سلم
 انظر او نظمه
 بسم الله الرحمن
 الرحيم صل على
 محمد و آل محمد
 و سلم و الترتيب
 النسائي و نحوه
 باب عبادت

حقیق
 در
 روایت
 از
 شیخ
 محمد
 باقر
 مجلسی

کیفیت لغز او رکعات نماز ضروری میفرمودند که طالب بعد توفیق و تقوی عقیده
از ادای شصت رکعت در شب و روز چاره نیست بهفته فریضه و دو از ده سنت موکده
دو اشراق و چهار چاشت و چهار فی الزوال و دو رکعت سنت قبل العصر بنا بر علی الاقل که
صلوة العصر صلوة الوسطی است و ثانی عظیم دارد بے تقدیم سنن خالی و عاری معلوم شود و اگر
چهار بخواند اولی است و شش او اربعین و بقولے چهار برین تقدیر هر دو رکعت استخاره که بعد
اشراق معمول مشایخ است نیز درین شصت محسوب و ده تجمید و سه و تراز از جمله هر هفتده فریضه
ده یا دو از ده سنت موکده یا زده یا سیزده قیام لیل که مجموع چهل رکعت باشد و غیره خدا صلی الله علیه
و سلم بر آن مواظبت نموده حضرت ایشان نیز بر آن اهتمام تمام میدهند و بست رکعت دیگر را
گاه گاه میخوانند و گاه به نیت سنت ترک می نمودند چنانکه صاحب سفر السعاده میفرماید که طالب
متابعت این چهل رکعت را هیچ گونه و هیچ وقت با اختیار فوت نکند و جمیع عمر بر آن مواظبت نماید
بیگمان سبب فتح ابواب سعادت و نیل مراد دنیا و آخرت است هر که هر روز چهل نوبت در اکرم
الاکرین بدست طلب و دلب بر طریق اتباع اشرف عرب و عجم بگوید در سریع اوقات و اوقات
در سعادت بروی احوال او کشاده گردد و دانسته و بعد از نماز باید او تا بر آمدن آفتاب تغافل نکند
بود چون آفتاب بر آید دو رکعت نماز بخواند در حدیث آمده رکعتان من الظل تعذران
عند الله بحجة و عمره منقبتین و فی روایة ثالثة تأمئة نیز وارد است و نماز چاشت
از دو رکعت تا بدو از ده رکعت رخصت است و در نماز او اربعین اگر قرارت طولانی بخواند بسیار
خوبست و شبانه سوره لیس و حم و دخان و واقعه و سوره قیامت و بعد از غنا پیش از خواب لم تسجد
و تبارک بخواند و اول روز سوره لیس و سوره واقعه نیز آمده است و بوقت اللهم یا سميع
اموت و احیا و بوقت بیدار شدن الحمد لله الذی احیانی بعد ما انا متی و الیه النشور و بوقت
استسجاء عوذ بالقرآن الشیطان الرجیم و بوقت قضای حاجت اللهم انی اعوذ بک
من الخبث و الخبائث و بوقت بیرون آمدن از قضای حاجت الحمد لله الذی اذنب
عنی الاذی و عافانی و کر طریق کیفیت صلوة التجمید معمول چنین بود که برای صلوة التجمید
از نیمه شب یا از ثلث آن بر میخاستند اول دعیه مالوره که در اخبار صحیح وارد است بخواند بعد از آن

در رکعت اشراق
مسواقی اندر نزدیک
خدا شجاع و دگر
مقبول را بعینه
نواب آن دو
رکعت مسواقی
نواب این دو
نواب و فحاشی
عام است از یک
فخوه صغریه
باشد بکبریا
فخوه صغریه
اشراق است و فحاشی
کبریا چاشت

وضومی ساختند و بعد دو گانه خفیفه و تکرار استغفار صد بار بصلوة التمجیدی پرداختند و کعبت نماز با طول قرارت و طول رکوع و سجود و ادامیکردند بعد از آن بیارند که در خدمت شریف حضرت می بودند توجه میدادند بعد از آن اگر قدری از شب باقی میماند آنک میل باسترحت مینمودند بعد از آن از اول وقت برای نماز صبح باز برمیخاستند و تجدید وضو نموده نماز بجماعت میگذاشتند بعد از آن با اتفاق یاران حلقه تا سچهار گھڑی مشغول مراقبه میشدند و ایشانرا توجه میدادند بعد از آن یاران مخصوص ختم خواجها و ختم حضرت مجدد رضی الله عنهم خوانده رخصت میشدند و کربطری کیفیت صلوٰة التمجیدی و ترغیب بان معمول چنین بود که بیشتر طالبان خدا را با بصلوة ترغیب نموده میفرمودند که بعد از فریضه هیچ نمازی اعلی و اشرف از صلوٰة التمجیدیست که یک رکعت این نماز بهتر از هزار رکعت غیر این نماز است پس طالبان باید که در ادای این نماز مسامحه و در امانت نوزد و ادای آنرا بمنزله فرائض حتمه دانند و اگر قضا شود بر روز ادانند و تضرع و زاری و دعا و استغفار هماکن مؤدی سازد و عجب این طالبان این بنامه که است جوصلگی و ضعفی که در خدا طلبی دارند قدر و مقدار این نماز را از نظر انداخته نمازهای دیگر بیشتر آنها دارند و نمیدانند که دعای این وقت با جابت سریع است جامه که آلوده از لوث عفتت و معصیت است بی آب تضرع این وقت شسته نمیشود و بدریای رحمت مغفرتی تکرار استغفار پاک نگردد چنانکه در دیوان اشارت باین معنی میفرمایند شفیعم روز حشر این دیده منناک میگردد و ازین آب روان آخر حسابم پاک میگردد و به معمول مشایخ ما چنین بود که بعد هر دو گانه این نماز مراقبه طویله مینمودند و در هر رکعت تکرار سوره شین آنقدر مشغول می بودند که در جمیع نمازهای زیاده از شصت بار در شمار می آمد و از طالبان بنامه التمجید هم ادانی نشود بطول قرارت و طول مراقبه چه رسد خدا ایشانرا التوفیق رفیق و نادر که تا قدر این صلوٰة و قدر دعا این وقت را بدانند حضرت مولانا یعقوب چرخ قندیل سزه در رساله نسیمه میفرمایند که رسول الله صلی الله علیه و سلم صحابه را گفت علیکم بقیام اللیل فانها داب الصالحین قبلکم و هو قربة الی ربکم و مکفرة و منها عنة عن الاثم یعنی بر شما باد که شب بیدار باشید که آن رفتار صالحان است یعنی

این کلمه بر آن بیدار
تاکید در اول وقت
اتباع سنت فرمودند
اند ۱۲ طه قوله
بمنزله فرائض حتمه
دانند که بر آن
حضرت سلی بن
علیه و سلم فرض
بود ۱۱
ادایه تضرع
ماقات است ۱۱
عنه تضرع
راگفت علی بن ابی طالب
علیکم التضرع
مکفرة بقیام اللیل
وسكون کاف
رفیق فاصدق
ای سوره اخفیه
هه سوره اخفیه
صدیقی ۱۱

تضرع

انبیاء و رسل و اولیای شب بیدار بودند شمانیز اختیار کنید شب بیدار بودن آن قریب
 و رحمت حق است و سبب کفارت گناهان است و سبب بازداشتن از گناهان است و دیگر
 آمده است که رسول الله صلی الله علیه و سلم فرموده اقرب ما یكون العبد الى الله فی حوائج
 اللیل الا خیر فان استطعت ان تكون کمن یتذکر الله فی تلك الساعه
 فکن یعنی نزدیک ترین بودن بر رحمت خدا بندگان میان شب است اگر توانی که شب
 از کسانیکه یا میکنند مر خدا تعالی را در الوقت بباش از ایشان و در فضیلت شب خیر
 احادیث بسیارست ذکر طریق کیفیت قرائت در صلوٰۃ التهجید چون چنین
 بود که در صلوٰۃ التهجید قرآین السور و الجهر مثل عم یتساءلون دو سوره در هر رکعت میخوانند
 و میفرمودند که در تعیین سوره اختلاف مشایخ است بعضی تکرار سوره اخلاص میکنند
 گروهی در هر دو گانه آیت الکرسی و آمن الرسول قرائت مینمایند و بعضی سوره لیل
 انا فتحنا اماننا مشایخ ما رحمهم الله بیشتر تکرار سوره لیس را دوست داشته اند هر قدر که باشد
 چنانچه حضرت خواجه عزیزان قدس الله سره میفرمایند که چون سه دل جمع شوند گاننده
 مومن بر آید دل شب قرآن و دل بنده مومن دل قرآن سوره لیس و دل شب شبان غیرست
 بعضی ده ده آیت را ازین سوره بر پشت رکعت تقسیم کرده خوانده اند و در رکعت
 باقی تکرار این سوره اخلاص نموده و بعضی در هر رکعت تکرار این سوره بالاستیعاب میکنند
 و بعضی در رکعت اولی یازده بار و آخری ده بار همچنین در هر رکعت یک کیبارم کرده تا بدو بار
 میرسانند چنانچه عدد سوره مجموع در دو رکعت شصت و پنج بار بحساب آید و حضرت
 شیخ رضی الله عنین سوره شصت و پنج بار در دو رکعت تهجد باین طوری خوانند که در دو گانه
 اولی هفتده بار و در ثانیه پانزده بار و در ثالثه سیزده بار و در رابعه یازده بار و در خامسه
 نه بار تکرار می نمودند اما بطریق اسلم و حسن در میناب نیست که طالب یازده و حال شایسته
 نیست یا اتمیت او را تکرار سوره اخلاص هر قدر که تواند بار عایت طاق اولی ترست که
 الله و تر و یحیی الوتر یا قاری است حکم فاقروا ما یتسرون من القرآن که در میناب
 واقع است هر چه از قرائت بیشتر آید نسبت زیبا که توسیع رحمت الهی مقتضی است و این همه

ع
 فی التکلیف عن
 محمود بن عبید الله
 ما یرون الرب من
 العجب و العزیز
 الاخر و الباقی
 ازین الفاظ نزدیک
 نزدیک بود در هر
 از شب استغفار بود
 ۱۲
 طاق است و طاق
 را در وقت بیداری
 ۱۳
 بخوانید آنچه در آن
 باشد از قرآن
 فقم الرحمن
 در سوره
 ۱۴
 در هر رکعت
 سوره ۱۵
 در

طول قنارت و قصر آن بقدر گنجایش وقت انبساط خاطرست بمقتضای وقت
 حال کار کند چنانچه تا بدو رکعت رخصتست ذکر طریق کیفیت طریق آداب صلوة
 و فضیلت جماعت حضرت ایشان محمد محصوم رضی الله عنه میفرماید که مصدرا
 باید که نماز با آداب خشوع و لحاظ سنن او کند و در وقت تحریمه بستن سرهای گشایش
 را بجانب قبله کرده ایهام را به نرمه گوش برساند و باین برداشتن با سوی را پس
 پشت اندازد و از همه بکوشد و توجه را بحضرت ذوالجلال و الاکرام درست کند
 و وحدانی التوجه شده در وقت فرود آوردن دست اثبات بزرگی و کبریایی
 مرا و را نماید و الله اکبر بگوید و نفی کبر بایی از ما سوا او تعالی کند و درین معنی همه
 تمام مرعی دارد تا قال او مخالف حال او نشود که اثبات کبر بایی مرا و را نماید و در
 و در دل او غیر او را کبر بایی باشد الا الله الذین الخالصون از ابو عمر حاجی رضی
 الله تعالی عنیه پرسیدند مالک **تَمْتَعُوا بِعِنْدِ التَّكْوِينِ الْأَوَّلِ فِي الْفِرَاقِ فَقَالَ لَا يَنْبَغِي**
فِي رِضْتِي بِخِلَافِ الصِّدْقِ مَنْ يَقُولُ اللَّهُ أَكْبَرُ فِي قَلْبِهِ شَيْءٌ إِلَّا كَبُرَتْ مِنْهُ أَوْ تَدْرُ
أَكْبَرُ قِيَامًا سِوَاهُ عَلَى مَرُورِ الْأَوْقَاتِ فَقَدْ كَذَّبَ نَفْسَهُ عَلَى لِسَانِهِ وَبَدَأَ مَلَكُهُ سِجَانًا
 بزرگتر از آنست که این عبادت من نشایان جناب قدس او باشد و باحضرت مقدس
 برسد و دستها را از زیر ناف بر بندد و هر چند در طول قنارت کوشد بهتر بود اگر در نوال
 باشد و در فراغ تقصیر بر قدر مسنون کند و رعایت قوم نماید اگر امام باشد و تا
 استاده است نظر بر سجده گاه بدو زد و در حدیث آمده است **ضَعَّ بَصَرَكَ بِمَوْضِعِ**
السُّجُودِ و چون بر کوع رود و نظر بر پشت پاکند و زانو پا بر دو دست محکم گیرند و
 انگشتان دستها را فراخ سازد و پشت را هموار دارد و سر را با پشت برابر دارد
 و ادنی تسبیح رکوع و سجود سه بارست و اگر زیاده گوید تا هفت یا نه یا یازده بهتر بود
 علی الخصوص در صورت طول قیام و قنارت طول رکوع و سجود باید پیغمبر خدا صلی
 الله علیه و سلم فرموده است **أَعْطَى كُلَّ سُودَةٍ حَقَّهَا مِنَ الرُّكُوعِ وَالسُّجُودِ**
 و اگر امام باشد از سه تا پنج زیاده بگوید و چون چنین کند خشوع نماز سجاوردند
 رکوع نماید ۱۲

انتساب است باری
 و اقتضا در نماز
 ۱۵ بسیاره ۲۰۳
 گفته اند آگاه باش
 بر آفتاب تعالی است این
 خالص یعنی بیز نیک
 ۱۲ صلت به هارن
 که متعین بشود از نیک
 بلکه اول در دران
 گفت همه آنکه در حق
 آن خلاف حدیث
 پس کسب گوید الله
 بزرگتر
 در وقت
 کشتن زانو از حق
 است یا بکند
 که می نشی را بخوا
 او تعالی در اوقات
 پس تحقیق در وقت
 داشت نفس خود را
 برسان خود را حق
 بسید بر سر او
 و می از رکوع و سجود
 یعنی بقدر طول و
 نظر سه نظر
 تقصیر

رکوع نماید ۱۲

قَالَ اللَّهُ تَعَالَى قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَشِعُونَ قَالَ ابْنُ
 عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَوْلُهُ تَعَالَى قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ إِنَّ الْفَلَاحَ عَلَى الْوَجْهِينَ يُقَالُ
 الْفَلَاحُ هُوَ النَّجَاحُ فِي الدُّنْيَا مِنَ الْهَمِّ وَالْغَمِّ فِي الْمَعِيشَةِ وَفِي الْآخِرَةِ النُّجَاةُ مِنَ النَّارِ وَدَر
 جَمِيعِ أَرْكَانِ نَمَازٍ دَلِ عَاصِرِ دَارِ جَوْنٍ بِلِوَاسِطَةِ بُعْدِ عَمَدِ نُبُوْتٍ وَشُرُوعِ هَوَاوِ عِبَادَتِ الْكَثْرَةِ لِعَالَمِ
 اَزْ نَمَازِ كِهْ سِتُونِ اِسْلَامِ سِتْ تَكَا سَلْ دَارِنْدَوَازِ جَمَاعَتِ تَغَا فَلَاحِ وَزَنْدِ وَ قَدْ رَصَفَتْ اَوْلَانِيْدِنْدِ
 وَاَدَابِ مَسْجِدِ وَجَمْعِهِ وَ اِذَانِ رَا سَجَانِيْ اَرِنْدَوَا كَثْرَ صُوفِيَةِ خَامِ نَمَازِ رَا جِهْرَ اَصْلَاحِ عَوَامِ تَصَوُّرِ مَبْنِيَا يِنْدِ
 وَخَوَاصِ اِسْتِغْنَى مِيْدَانِنْدِ وَ اَزْ بَرَكَاتِ اَنِّ مَحْرُومِ مِيَا نِنْدِ وَ كِسِيْكَ اَزْ بَرَكَاتِ نَمَازِ مَحْرُومِ بَاشِنْدِ مَعْلُومِ
 سِتْ كِهْ اَزْ بَرَكَاتِ اِيْمَانِ وَ مَعْرِفَتِ چِهْ بَحْرِهِ خَوَابِدِ وَ شَرِيفِ خَدِ اَصْلِيْ اَللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَرَمُودِهِ لِكُلِّ
 شَيْءٍ صُنْفُوَةٌ وَ صُنْفُوَةٌ اِلَآئِمَانِ الصَّلَاةِ وَ صُنْفُوَةٌ الصَّلَاةِ التَّكْبِيْرُ الْاَوَّلُ
 اَنْتِيْ كَلَامُهُ الشَّرِيْفِ مَعْمُولِ حَضْرَتِ اَيْشَانِ نِيْرِ چِنِيْنِ بُوْدُ كِهْ بِشِيْرَ اَوْقَاتِ بَا يِنِ عِبَارَتِ بَلْ كَمِ مَعِ شَيْ
 زَانِدِ بَا تِيَا نِ اَنِّ تَرْغِيْبِ بِيْرْ كِ اَنِّ تَرْ سِيْبِ مِيْفَرِ مَوْ دِنْدِ وَ كَرِ طَرِيْقِ كَيْفِيَّتِ صِلُوَةٌ
 اِلَاسْتِخَارَةِ مَعْمُولِ چِنِيْنِ بُوْدُ كِهْ بَدُو نِ اِسْتِخَارَةَ دِهْ سِيْجِ كَارِ اَصْلًا اِقْدَامِ نِيْ مَوْ دِنْدِ چِهْ دَرْ سَفَرِ چِهْ دَرِ
 حَضْرَتِ بَلْ كِهْ دَرْ سَفَرِ بَرَا يِ اِسْتِخَارَةَ مِيْ كِرْدِنْدِ وَ مِيْفَرِ مَوْ دِنْدِ سَا لَكِ رَا بِيْدِ دَرْ هِرْمِ اَمْرُ كِهْ شَرْعِ كِنْدِ بَعْدِ اَزْ
 اِسْتِخَارَةَ دَرِ اَنِّ اِقْدَامِ نَمَا يْدِ اَكْرِ فَرَصَتِ اَدَا يِ دَوْرِ كَعْتِ اِسْتِخَارَةَ نِيَا يْدِ بَرْ صُوفِ دَعَا اِكْتِفَا كِنْدِ كِهْ مِمِ
 خِيْرِ پِيْشِ خَوَابِدِ اِهْ سِيْجِ خَوَابِ وَ رُو يَا دَرِ اِسْتِخَارَةَ مَسْنُوْنَةِ دَرِ كَارِيْتِ نَكْرَ اَنِكِهْ شَلْحِ طَرِيقِ اِقْبَالِ
 وَ تَوَجُّهِ خَاطِرِ بَرَا يِ اَطْمِيْنَانِ خُوْدِ بَرِ اَنِّ اَفْرُوْدِهْ نَكْدِ بَعْدِ اَزْ اِسْتِخَارَةَ اَكْرِ دَلِ بَرِ اَنِّ اِقْبَالِ كِنْدِ تَهْرُوعِ
 دَرِ اَنِّ اَمْرِ نَمَا يْدِ وَ اَلَا تَرْ كِ دِهْ طَرِيْقِ مَسْنُوْنِ اَمِيْتِ كِهْ اَوَّلِ دَوْرِ كَعْتِ نَمَازِ بِعِيْتِ اِسْتِخَارَةَ كِنْدِ اَرُوْدِ
 رَكْعَتِ اَوَّلِيْ بَعْدِ اَزْ فَاتِحَةِ قَلْبِ اِيْمَانِ الْكُفْرُونَ وَ دَرِ ثَانِيَةِ قَلْبِ هُوَ اَللّٰهُ اَحَدٌ خَوَابِدِ وَ بَعْدِ اِسْلَامِ اِنِّ دَعَا
 سَخَوَانِدِ اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَسْتَجِيْرُكَ بِعِلْمِكَ وَ اَسْتَقِيْرُكَ بِقُدْرَتِكَ وَ اَسْتَسْكِنُكَ مِنْ فَضْلِكَ الْعَظِيْمِ
 فَاتَكَ تَقْدِرُ وَ لَا اَقْدِرُ وَ لَعَلَمُ وَ لَا اَعْلَمُ وَ اَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوْبِ اَللّٰهُمَّ اَنْتَ كَعْلَمُ اَنْ اَنْدَا
 اَلْاَمْرُ خِيْرِيْ فِيْ دِيْنِيْ وَ مَعَا شِيْ وَ عَاقِبَةِ اَمْرِيْ وَ عَاطِلِ اَمْرِيْ وَ اَجَلِهِ فَاقْدِرْهُ لِيْ وَ لِيْسِرْهُ لِيْ
 ثُمَّ بَا يَكِ لِيْ فِيْهِ وَ اِنْ كُنْتُ كَعْلَمُ اَنْ اَنْدَا اَلْاَمْرُ شَرِيْ فِيْ دِيْنِيْ وَ مَعَا شِيْ وَ عَاقِبَةِ اَمْرِيْ
 فَاصْرِفْهُ عَنِّيْ وَ اَصْرِفْهُ عَنِّيْ وَ اَقْدِرْ لِيْ اَلْخِيْرَ حَيْثُ كَانَ ثُمَّ رَضِيَ بِهْ صَاحِبِ سَفَرِ السَّادَةِ
 مَعْدِ اَلدِّيْنِ فَيَرْوِيْ اَبَا دَعْوَى

قال الشيخ رحمه الله
 جمع اول سياره ۱۵۸۱
 ۱۵۸۲
 ۱۵۸۳
 ۱۵۸۴
 ۱۵۸۵
 ۱۵۸۶
 ۱۵۸۷
 ۱۵۸۸
 ۱۵۸۹
 ۱۵۹۰
 ۱۵۹۱
 ۱۵۹۲
 ۱۵۹۳
 ۱۵۹۴
 ۱۵۹۵
 ۱۵۹۶
 ۱۵۹۷
 ۱۵۹۸
 ۱۵۹۹
 ۱۶۰۰

میفرماید که عادت جاهلیت آن بود که چون قصد سفر یا کاری میکردند تنقسم با زلام و زجر طبر
و عیانه و قال و تطیر و امثال این امور که شعار اهل شرک و کفرست لازم میگردد صاحب شرع
تفویض کرد آنرا بتوحید و افتقار و عبودیت و توکل و سوال رشد و فلاح از و اهدی مطلق که همه
خیرات در دست قدرت اوست و در مسند احمد از روایت و قاصض آمده که سعادت بنی آدم
در استخاره است حق از حق و رضا بقصدا حق و شقاوت بنی آدم در ترک استخاره است و ناخوشنودی
بقضای حق و تنقسم با زلام عبارتست از تیر قرعه و آن در جاهلیت چنان بود که چون قصد کار
میکردند سه تیر میگرفتند بر یکے افعَل و بر دیگری لا تفعَل و بر سوم لاشی یا خالی نوشته در ظرفی می
دیکتی از آنها بر می آوردند اگر افعَل بر آمد در پی آن کار میرفتند و اگر لا تفعَل می آمد نمیکردند و اگر خالی
یا لاشی آمد باز می انداختند تا آنکه یکی از افعَل یا لا تفعَل بر آید و زجر طبر و عیانه را ندانند پرندگان
چون قصد کاری میکردند پرند را می پرانیدند اگر بدست رست می پرید بهتر و شگون میدادند
و اگر بدست چپ می پرید از آن کار باز می ستاندند مراد بفعال و تطیر تمسک با آنهاست که از عادت
جاهلیت بود و الا اکثر استعمال قال در نیکی و تطیر در بدیست اما قال نیک گرفتن مشروع و مستحسن
کما وقع فی الحدیث کان رسول الله صلی الله علیه و سلم یتفأل و لا یتطیر و در حدیث که
واردست دو رکعت نماز غیر از فریضه بگذار و اشارت است که سنت راتبه اگر دو رکعت بود نیز قائم
مقام نماز استخاره میشود و حاجت نیت که دو رکعت جدا بالاستقلال همین نیت ادا کند و اگر جدا
بگذار داولی او افضل بود و اگر بعد از سوره فاتحه سوره از قرآن بخواند نیز جائزست لیکن با توفیق
یا ایها الکفرون و قل هو الله احد است و نیز صاحب سفر السعادت میفرماید آنچه بعضی از متحققان
مشایخ کبار گفته و نوشته اند که شخصی باید که هر روز میقاتی معین بیاید که دو رکعت نماز استخاره
بگذارد و بگوید اللهم انی استخیرک بعلمک و استقدرک بقدرتک و اسئلك
من فضلك العظیم فانک تقدر و لا اقدر و انت علام الغیوب اللهم ان
كنت تعلم ان جمیع ما احرک فیه فی حقّی و فی حقّ غیرّی و جمیع ما یحترک فیه
غیرّی فی حقّی و فی حقّ اهلی و ولدی و ما ملکتم یمینی من ساعتی هذه الی امتیها
من الغد خیر لّی فی دینی و معاشی و عاقبة امری فاقدره لّی و لیتره لّی

بازلام قسمت کردن
تیرهای خالی چنانچه
عادت او از کبریا
و آنست که تقوی با او
و کبریا تقوی با او
عنه زجر طبر
گویی کردن
مرح علیه عیانه
قال گرفتن
عنه و تمامه کان
عنه و غیره
من من کنه

بَارِكْ لِي فِيهِ وَلَا تَكُنْ تَعْلَمُ أَنَّ جَمِيعَ مَا تَحْرَكُ فِيهِ فِي حَقِّي وَفِي حَقِّ
 غَيْرِي وَجَمِيعَ مَا يَتَحَرَّكُ فِيهِ غَيْرِي فِي حَقِّي وَفِي حَقِّ أَهْلِي وَوَلَدِي وَ
 مَا مَلَكَتْ يَمِينِي مِنْ سَاعَتِي هَذِهِ إِلَى مِثْلِهَا مِنَ الْغَدِ شَرُّ لِي فِي دِينِي وَ
 مَعَاشِي وَعَاقِبَةُ أَمْرِي فَأَصْرِفْهُ عَنِّي وَاصْرِفْنِي عَنْهُ وَاقْدِرْ لِي الْخَيْرَ
 حَيْثُ كَانَ ثُمَّ رَضِيتُ بِهِ بِرِجْدَانِ كَيْفِيَّةِ اسْتِخَارَةِ رَادِرِ حَدِيثِ نِيَاةِ اِيْمَانِ اَعْمَلِ
 بِرِجْدَانِ مَوْافِقِ حَدِيثِ اسْتِخَارَةِ وَمُنَاسِبِ اتِّبَاعِ سُنَّتِ سُنَّتِ اَنْتِي قَائِدَهُ بَعْضُ الْكَاثِرِ مَوْجُودِهِ
 كَمَا طَالِبًا بَايِدُ كَمَا هَرُورِ طَلِبِ غَيْرِ مَطْلُوقِ تَاْمَدِ عَمْرٍ كُنْدِ وَتَخْصِيصِ رُوزِ وَشَبِّ نَمَايِدِ وَشَكِ
 نَيْتِ كَمَا تَخْصِيصِ لُيْمِ اقْرَبِ بَا اسْتِخَارَةِ سُنَّتِ لَيْكِنْ مَدَّتْ عَمْرٍ نَيْزِ حَكْمِ بَيْشِ از كَيْمِ وِرْزَنْدَارِ
 بَلَكَمَ تَمَامِ دُنْيَا از رُوزِي بَيْشِ نَيْتِ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ وَمَعْمُولِ حَضْرَتِ اَيْشَانِ نَيْزِ بَحْثِيْنِ لُيْمِ كَمَا هَرُورِ
 از نَمَازِ اشْرَاقِ دُورِ كَمَتِ نَمَازِ اسْتِخَارَةِ اَدَامِي مَوْجُودِ بَعْدِ از اَنْ دَعَا اسْتِخَارَةَ رَا بَا كَيْفِيَّةِ تَلْكَوْرِ
 مِي خَوَانْدِ نَدَ طَرِيقِ اَخْرَمِي مَتْرَجْمِ بُونِي از شَيْخِ بُو عَلِي تُوْرِي وَاوْرَا فَعَالِي الْمُرْتَضِي كَرَمِ اللّٰهِ
 وَجَهْمِ كُوِيْدِ كَمَا كَسِي خَوَانْدِ كَمَا دَرِ مَنَامِ از خَيْرِ وَشَرِّ كَارِ خُودِ خَيْرِ بَايِدُ بَايِدُ كَمَا بَيْشِ از خَوَابِ شَشِ رَكْعَتِ نَمَازِ
 بَعْدِ صَلَوَةِ عَشَا بَلْكَازِ دُورِ رَكْعَتِ اُولَى بَعْدِ سُوْرَةِ فَاتِحَةِ سُوْرَةِ وَالشَّمْسِ بِهَفْتِ بَارِ وِدْرُودِ سُوْمِ
 وَاللَّيْلِ بِهَفْتِ بَارِ وِدْرُودِ سُوْمِ وَالصُّحُفِ بِهَفْتِ بَارِ وِدْرُودِ رَكْعَتِ چَهَارِمِ اَلْمِ شَرْحِ بِهَفْتِ بَارِ وِدْرُودِ رَكْعَتِ
 سُوْرَةِ وَالتِّينِ بِهَفْتِ بَارِ وِدْرُودِ سُوْرَةِ الْقَدْرِ بِهَفْتِ بَارِ بَعْدِ از سَلَامِ شَنَا وِدْرُودِ رَكْعَتِ
 رَسُوْلِ كَفْتَةُ اَيْنِ دَعَا بَخَوَانْدِ اَللّٰهُمَّ يَا رَبَّ اِبْرَاهِيْمَ وَمُوسَى وَرَبَّ اِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ
 وَيَا رَبَّ جِبْرِئِلَ وَرَبَّ مِيكَائِيْلَ وَرَبَّ اِسْرَافِيْلَ وَرَبَّ عِزْرَائِيْلَ وَيَا رَبَّ
 مُنْزِلَ الطُّحُوْفِ وَمُنْزِلَ التَّوْرَةِ وَالْاِنْجِيْلِ وَالزَّبُوْرِ وَالْفُرْقَانِ اِرْزُوْنِي فِي
 مَتَاْمِي هَذِهِ اللَّيْلَةَ مِنْ اَمْرِي مَا اَنْتَ اَعْلَمُ بِهِ اَيْنِ اسْتِخَارَةَ رَا تَا بِهَفْتِ شَبِّ كَبْدِ
 مَعْمُولِ بَعْضِ بَارِ اِنِ حَضْرَتِ اَيْشَانِ چِيْنِ لُيْمِ وِفْقِيْرِ اَبْنِدِ صَحِيْحِ اِجَازَتِ سَيِدِهِ كَمَا بِهَفْتِ بَارِ بَا سَلَامِ
 سُوْرَةِ فَاتِحَةِ وِدْرُودِ اَوَّلِ اَخْرَمَةِ بَارِ بَخَوَانْدِ بَعْدِ از اَنْ سَجُوَابِ رُودِ وِمْچِيْنِ تَكَرَّرِ بَا اَعْلِيْمُ عَلَمِيْنِي
 وَايَا خَيْرِ اَخْبَرِيْنِي بَسْتِ وِمْچِ بَارِ وِدْرُودِ اَوَّلِ اَخْرَمَةِ بَارِ خَوَانْدِ دَرِ خَوَابِ رُودِ اَلْبَتَّةِ مَقْصُودِ
 دَرِ خَوَابِ بِيْنِدِ رَيْسِ الْوَلِيِّ حَضْرَتِ شَاهِ الْوَلِيِّ السُّدُوْلِيِّ دَرِ رِسَالَةِ قَوْلِ جَمِيْلِ سَفِيْرِ بَايِنْدِ هَرِ كَمَا خَوَانْدِ

تمام اسرار خواب
 از شب من از
 کاتب من خیر
 در روزان
 در آن شبها

کار خود را در منام بیند و وضو کند و لباس پاکیزه پوشید مستقیلاً قبله بردست رست بخواب و در
 و بخواند و الشمس هفت بار و اللیل هفت بار قل هو الله احد هفت بار و در روایتی بدل قل هو الله
 سورة و التین هفت بار بعد از آن این دعا بخواند اللهم ادرني في منامي كذا وكذا واجعل
 لي من امري فرجاً ومخرجاً و ادرني في منامي ما استدلك به على اجابة دعوتي
 در شب اول اگر به بیند فیها والادربها دوم نیز بکند تا هفت شب همچنین بکند انشاء الله
 از هفتم تجاوز نکند جماعتی از یاران تخریب کرده اند پوشید نیست که قید نماز درین کیفیت مذکور شده
 اگر نماز هم بخواند اولی است تا عمل موافق سنت واقع شود و معمول حضرت ایشان همیشه بر سجده
 بوده است که کیفیت آن در اول ثبت شد و ذکر طریق کیفیت صلوة التسبیح معمول چنین
 بود که میفرمودند هر که خواهد که صلوة التسبیح بخواند بموجب حدیث برین کیفیت است که پیش از رکوع
 و بعد از قرارت در حالت قیام کلمه سبحان الله و الحمد لله ولا اله الا الله و الله اکبر
 پانزده بار بخواند بعد از آن در رکوع و سجود و قومه و جلسته بعد از سجده نین داده بار بخواند چنانچه
 در هر رکعت هفتاد و پنج بار میشود و مجموع در هر چهار رکعت سیصد بار تسبیح در حساب آید و فضیلت
 این صلوة در حدیث وارد است که تمام گنامان خواننده این نماز آمرزیده شود و اگر توفیق یابد
 روز بخواند و الا در هفته و اگر نتواند در ماهی یا در سال و اگر اینهم نتواند در تمام عمر خود بکند بخواند
 ذکر طریق کیفیت صلوة الجمعة معمول چنین بود که در روز جمعه لباس لطیف و پوشاک
 نفیس بپوشیدند و استعمال خوشبو می نمودند و شان بر محاسن سر نه در چشم میکشیدند و نماز در وقت
 اول داد میکردند و خطبه را مختصر و نماز را طویل میخواندند و میفرمودند که بموجب حدیث طول
 قرارت و قصر خطبه از فقا هت است و گاه بعد از جمعه بر دو رکعت سنت اختصاری نمودند چنانچه
 پیش از ظهر گاه دو رکعت گاه چهار میگزاردند و میفرمودند که این هم سنت است و بعد از نماز هر دو
 را برداشته با و از بلند میفرمودند که فاتحه علی حضرت النبی صلی الله علیه و سلم و علی ابی بکر و عمر و
 عثمان و علی بنار صنی الله تعالی عنهم اجمعین بعد از آن سورة فاتحه میخواندند و یاران نیز در قرارت این
 سورة متابعت مینمودند بعد از آن در دو جناب رسالت آید علی صاحبها الصلوة والسلام خوانده
 دو دست بر روی مبارک فرود می آوردند من بعد مشغول بمراقبه میشدند و هر که از یاران در خد
 است

بنی ایضا گفت
 سمعت مولانا
 صلی الله علیه و سلم
 یقول ان طول
 صلوة الرجل
 قدر خطبته
 من فقهه لیلوا
 الصلوة و قصر
 الخطبة انما قوله
 من فقهه
 علامه در بیان علی
 فیه ۱۲

شریف حاضر می بود اورا توجه میدادند و بعد تشریف بمکان شریف میفرمودند و کر طریق
 کیفیت خطبه اولی الحمد لله الذی انزل علی عبدہ الکتب و لم یجعل له عوجاً
 و تشهد ان لا اله الا الله و حده لا شریک له و تشهد ان محمداً عبده و رسوله
 خیر الوری ما بعد فان الدنيا خضرة و حلوة وانی مستخلفکم فیها فتاخر کیف
 تعملون فاتقوا الله حو تقایه و لا تموتن الا و انتم مسلمون سبحان ربک
 رب العزیز عما یصفون و سلاماً علی المرسلین و الحمد لله رب العلمین و گاه
 باین عبارت میخوانند الحمد لله الذی خلقنا فسوانا و الذی منی علینا فهدانا
 و انعمنا و اعطانا و الذی اطعمنا و اسقنا و الذی یمیتنا و یحیینا و تشهد
 ان لا اله الا الله و حده لا شریک له و تشهد ان محمداً عبده و رسوله
 صلی الله علیه و علی اله و اصحابه اجمعین اما بعد فاولیکم عباد الله و
 یتقوی الله فان اکرمکم عند الله اتقکم و گاه این عبارت نیز بران میفرمودند
 دوام ذکر الله و الشکر علی نعماء الله و الصبر علی بلاء الله قال الله تعالی
 فاذکرونی اذکرکم و اشکروالی و لا تکفرون و اعلموا ال داود شکراً و
 قلیل من عبادی الشکور و ان الله مع الصبرین انه جواد کریم غفور رحیم
 و کر طریق کیفیت خطبه ثانیه الحمد لله الذی انزل علی عبدہ الکتب و تشهد ان
 لا اله الا الله و حده لا شریک له و تشهد ان محمداً عبده و رسوله ان
 الله و ملائکته یصلون علی النبی یا ایها الذین امنوا صلوا علیه و سلیموا
 تسلیماً اللهم صل علی محمد افضل صلواتک عددمعای ماتک و علی اله و
 اصحابه و ازواجه و اولادیه و احفادیه اجمعین خصوصاً علی افضل الناس
 بعد النبیین ابی بکر الصدیق و عمر الفاروق و عثمان ذی النورین و علی
 المرتضی و الحسنین علی سیده النساء فاطمة الزهراء و علی عمیه الکریمین
 و علی کل من اختاره الله بصحبة نبیهم بالایمان و تابهم بالاحسان ربنا
 اغفر لنا و لاخواننا الذین سبقونا بالایمان و لا تجعل فی قلوبنا غلاً

هدایکم و لعلکم تشکر و همچنین در خطبه عید اضحی احکام آن بیان می نمودند و ذکر طریق کیفیت صلوٰة التراويح معمول چنین بود که سی سی باره قرآن مجید را بر شتاب مبارک رمضان تقسیم کرده سماع می نمودند تا شب از شبهای این ماه از فیض و برکات کلام الهی خالی نباشد احیاناً اگر در اثنا می نمودند قرآن مجید فراغ دست میدادند ترک تراویح نمیکردند که از ختم قرآن سنت تراویح ساقط نمیشود که ختم قرآن سنت علیحدگی است و قیام است علیحدگی از اتیان یکی اسقاط دیگری نمیشود و با ما امت فرض و وتر بنفس نفس خود قیام می نمودند مگر اقتدای قاری بحبت سماع قرآن مجید در تراویح بود و در ترویج اولی سبحان الله صد بار و در دوم الحمد لله صد بار و در سوم الله اکبر صد بار و در چهارم لا اله الا الله صد بار و در پنجم لا حول و لا قوة الا بالله صد بار میخوانند تا در شروع هر تسبیح دعای مختصر از ادعیه ماثوره دست برداشته میخوانند و بعد تسبیح ترویج اولی رَبَّنَا اتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ و بعد از ثانیه رَبَّنَا لَا تُغْنِ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ و بعد از ثالثه اَللّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ و بعد از رابعه اَللّهُمَّ احْسِنْ عَاقِبَتَنَا فِي الْأُمُورِ كُلِّهَا وَأَجِرْنَا مِنْ خَيْرِ الدُّنْيَا وَعَذَابِ الْآخِرَةِ و بعد خامسه اَللّهُمَّ إِنَّا نَسْئَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ بَعْدَ صَلَاتِنَا عَلَي خَيْرِ خَلْقِكَ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَصْحَابِهِ أَجْمَعِينَ گفته هر دو دست را بر روی مبارک میمالیدند و بعد از وتر باواز بلند میفرمودند که در روزه بار و استغفار روزه بار بعد از آن سوره فاتحه خوانده شود مجموع صلوٰة و کلمات طیبات را بروح پر فتوح مقدس مظهر منور حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم میگذازانند بعد از آن با مجموع یا را ان مراقبه می پردازند و توجه میدادند و میفرمودند که معمول مشایخ ما چنین بود که در میان هر ترویج سجای تسبیح مراقبه طولی می نمودند چنانچه تمام شب از کثرت اشتغال مراقبه و صلوٰة التراويح محروم میشدند اما فقیر از جهت ضعف میری کمال ناتوانی به تسبیحات معهوده قناعت نموده و از معمولات مشایخ محروم مانده هرگز از یاران طریق خدا توفیق نمیشد و معمول ایشان پردازد نور علی نور است فقیر را تم گوید آنچه در روزه

از سوره تفرقه
سبح و سجد
سوره آل عمران
سبح و سجد
سوره نوری
سبح و سجد
سوره نوری
سبح و سجد

ما از راه...
عبدالله...
خود را از...
نو و با...
بسیار از...
تسبیح...
صد بار تا...
جامعت...
کنند و بعد

برکات در اتنای سماع قرآن مجید در صلوة التراويح خاصه در خدمت شریف مشاهده میشد
 در غیر آن کم اتفاق می افتاد و چنانچه شبی از شبها ماه مبارک رمضان در خانقاه عالیجاه در سماع
 قرآن مجید مشغول بودم ناگاه در نظر کشفی چنان کثوف گردید هر کلمه از کلمات قرآنی که از زبان
 قاری می بر آید بر صفحه هوا صورت نوزانی گرفته بالای آسمان میرود چون در خدمت شریف
 بعرض رسانیدم فرمودند که این کشف صحیح است و کریمه الیه یصعد الکلم الطیب و
 شاهد عدل بر معنی است باز از سر افاده میفرمودند که فقیر را نیز یکبار در سماع قرآن مجید در خدمت
 حافظ صاحب رضی الله تعالی عنده همچین اتفاق افتاده بود که هر حرفی از حروف ربانی که از زبان
 قاری می بر آید بر صفحه هوا بصورت طلا منقش شده بر آسمان صعود میکند چون در خدمت حضرت
 حافظ صاحب عرض نمودم همین آیت مذکوره خوانده فرمودند که دید شما صحیح است و مطابق
 واقع فقیر را هم گوید کثوفات خود را که در خدمت شریف عرض مینمودم اکثر قبول می افتاد
 و میفرمودند که دید شما صحیح است الا ماشاء الله و نیز فقیر روزی بعرض رسانیدم که آنچه قوت
 و سرعت ظهور نسبت در مزار مبارک حضرت خواجه باقی بالله و حضرت خواجه قطب الدین
 قدس الله تعالی سرهما الا قدس معلوم میشود در مزار هیچ یک از اولیای ائمت مرجمه
 معلوم نمیشود فرمودند آری این دید صحیح است و مطابق دید فقیر است و هر طریق کیفیت
 روزه ماه مبارک رمضان و بیان فضیلت آن معمول چنین بود که با وجود
 ضعف پیری که سن شریف از هشتاد و پنج و ز منوده بود روزه ماه مبارک رمضان همیشه
 و سحر نمی خوردند مگر به نیت اتباع سنت گاه شربت آب میخوردند و میفرمودند که سنت
 سحر از برای تقویت بدن و تصفیه باطن و توجه الی الله است نه برای سیری شکم و با آنکه علمای
 عدول با فطرتوی میدادند بر عایت عزیمت نمی پسندیدند و روزه عاشورا و غیره نیز میدادند
 و ثواب آن بیان میفرمودند که حکم صیام دهر دار و چنانکه روزه ماه مبارک و کثوفش روز
 بعد عید و همچنین سه روزه در هر ماه همین حکم دارد و از شروع شهر شعبان فضائل ماه مبارک
 رمضان بیان میفرمودند که از منتصف این ماه با اتمام شان ماه مبارک رمضان در نظر
 کشفی چنان معلوم میشود که گویا نوری بسیط مثل سفیده صبح از آفاق عالم و میدهد شرفی با

واقف سوره
 فاطم کرم
 بسیار
 کثوف الله تعالی
 صعود میکند
 کلای طیب
 صلوات
 دل نازکی

که

از انوار و برکات خود عالم را فرا گرفته تا آنکه بلال ماه مبارک رمضان دیده شود هر روز آن
 نور و برکات در ترقی و تزییدی باشد و بعد از رویت آن بلال چنان مینماید که گویا آفتاب
 چنانستاب از جانب مغرب طلوع نموده و از شدت آن انوار فیوض و برکات خود تمام عالم را
 چنان منور ساخته که لوز آفتاب بالکل نورانیت مثل نور چراغ در پیش او بر تو فروغ ندارد
 بلکه هیچ فرقی در میان لیل و نهار معلوم نمیشود و این معالیه هر روز قوت و منزلت می پذیرد و
 در سن قال فی مدحه فروزی ماه رمضان ایام او که چون صبح عیدست هر شام او را
 از رویت بلال ماه شوال چنان ظاهر میگردد که آن آفتاب غروب نموده و عالم تیره و تاریک
 شد و فیوض و برکات ماه رمضان که به نسبت طالبان نزول میگردد از حیث خص و بیان بر
 نسبت باطن ایشان درین ماه مانند آئینه مصفا یا مثل پارچه بلوت که از شستن شو صفا
 می پذیرد و در نظر کشفی معاینه میگردد و در غیر اینها اگر نهران از ان نزار اسال عبادت یا ریاضات
 شاقه نمایند عشر عشر آن صفا که درین ماه بی شقت و ریاضت در اندک فرصت میسر می آید
 حاصل شود از نیجاست که در خیر و برکت این ماه خیر و برکت تمام سال است و از محرومی برکات
 این ماه حرمان از برکات تمام سال هم از نیجاست که تطوع این ماه در حکم فریضه و فریضه ایما
 در حکم نفیاد فریضه است در غیر اینها و کینه القدر حیدر کمن الف شهر این فضیلت جد است
 و دیگر فضائل روزه بی حساب شمارست چنانکه حضرت عزیزان قدس الله سره میفرمایند که فائده
 روزه تشبه است با روزه عانیان و قهر کردن بر نفس اماره و خصیصیت الصوم لی و انکا
 اجزی بی و ثواب بی نهایت انما یوفی الصابر و ان اجرهم بغير حساب را بگذر
 شیطان گرفتن و سپر حاصل کردن که الصوم جنة من النار و احوال گریزندگان درین
 و بخت کردن و بدوشادمانی رسیدن که للصائیم فرحان فرحة عند افطاره و فرحة
 عند لقاء ربی صوم میسر نمی آید انتی ازین راه یاران طریق از مسافت بید پیش از
 رسیدن این ماه مثل زائران بیت الله احرام خدمت می بستند و مانند حاجیان لبیک می
 قافله قافله از هر جانب اطراف برای تحصیل فوائد این ماه بخدمت شریف رسیدن شریک
 و خدمت خدمت و شامل برکات این ماه میشدند و فیوض و برکات چنانکه شاید صحبت

بسم الله الرحمن الرحیم
 انوار ماه مبارک رمضان
 در این ماه هر روز قوت و منزلت می پذیرد
 در سن قال فی مدحه فروزی
 از رویت بلال ماه شوال چنان ظاهر میگردد
 شد و فیوض و برکات ماه رمضان که به نسبت
 نسبت باطن ایشان درین ماه مانند آئینه مصفا
 می پذیرد و در نظر کشفی معاینه میگردد
 شاقه نمایند عشر عشر آن صفا که درین ماه
 حاصل شود از نیجاست که در خیر و برکت این
 این ماه حرمان از برکات تمام سال هم از
 در حکم نفیاد فریضه است در غیر اینها
 و دیگر فضائل روزه بی حساب شمارست
 روزه تشبه است با روزه عانیان و قهر کردن
 اجزی بی و ثواب بی نهایت انما یوفی الصابر
 شیطان گرفتن و سپر حاصل کردن که الصوم
 و بخت کردن و بدوشادمانی رسیدن که للصائیم
 عند لقاء ربی صوم میسر نمی آید انتی ازین
 رسیدن این ماه مثل زائران بیت الله احرام
 قافله قافله از هر جانب اطراف برای تحصیل
 و خدمت خدمت و شامل برکات این ماه میشدند

سوره انعام
 در این ماه هر روز قوت و منزلت می پذیرد
 در سن قال فی مدحه فروزی
 از رویت بلال ماه شوال چنان ظاهر میگردد
 شد و فیوض و برکات ماه رمضان که به نسبت
 نسبت باطن ایشان درین ماه مانند آئینه مصفا
 می پذیرد و در نظر کشفی معاینه میگردد
 شاقه نمایند عشر عشر آن صفا که درین ماه
 حاصل شود از نیجاست که در خیر و برکت این
 این ماه حرمان از برکات تمام سال هم از
 در حکم نفیاد فریضه است در غیر اینها
 و دیگر فضائل روزه بی حساب شمارست
 روزه تشبه است با روزه عانیان و قهر کردن
 اجزی بی و ثواب بی نهایت انما یوفی الصابر
 شیطان گرفتن و سپر حاصل کردن که الصوم
 و بخت کردن و بدوشادمانی رسیدن که للصائیم
 عند لقاء ربی صوم میسر نمی آید انتی ازین
 رسیدن این ماه مثل زائران بیت الله احرام
 قافله قافله از هر جانب اطراف برای تحصیل
 و خدمت خدمت و شامل برکات این ماه میشدند

با برکت ایشان حال مینمودند از سماع کلام مجید و قیام لیل حظ وافر می ربودند و از مقام خود
 ترقیات نمودند با عالیات میرسیدند و مشرف به بشارت عالی میشدند و هر که قابل اجابت
 و لائق منصب خلعت میدیدند او را با جازت و خلعت خلافت سرافراز فرموده خست میکردند
 فی الجملة در خانقاه شریف از کثرت طالبان و اجتماع خدام مشربان درین ماه هر روز روزه
 هر شب شب قدر بوده و معمول خانقاه حضرت شیخ رضی الله تعالی عندهم همچنین بود که پیش این ماه
 تا جها پارچه سفید برای خلعت اجازت یاران تیار کنانیده نگاه میداشتند و لائق آن را
 عطا مینمودند و ذکر طریق کیفیت اعتقادیه مسئله توحید وجودی و توحید
 شهودی حضرت مولوی غلام سحیحی رحمه الله علیه در رساله کلمات الحق که از اشارت پر
 بشارت حضرت ایشان نوشته اند میفرمایند که مسئله وحدت وجود و وحدت شهود از مسائل
 عقائد دینی ضروریه که بنای ایمان اسلام بران باشد نیست زیرا که این هر دو مسئله متعلق اند
 بکیفیت ربط حادث بقدم و آنچه از ظاهر کتاب سنت در کیفیت این ثابت است همین است
 و پس که این عالم تماما حادث است و مصنوع و او تعالی شانہ صانع و قدیم و اما اینکه در میان
 این هر دو صانع و مصنوع نوعی علاقه عینیست هم متحقق است یا غیرت محض است پس آن
 شرع از آن ساکت است اگر چه بطریق رموز و اشارت استنباط هر واحد ازین هر دو مسئله از
 کلام شارع میتوان نمود لیکن ازین قدر اثبات وجود اعتقاد یکی ازین هر دو مسئله نتوان
 کرد تا از مسائل دینی ضروریه شمرده شود پس نیست مگر آنکه از مکشوفات اولیاء الله است
 که بعضی ایشان را در اثنای سیر و سلوک وحدت وجودی مکشوف شده و بعضی آخر احوال
 شهودی واضح گشته و از صحابه و تابعین و اتباع ایشان رضوان الله تعالی علیهم اجمعین
 و همچنین از قدمای صوفیه که از اهل صحو و اوقات بوده اند حکم میکنیم ازین هر دو مسئله تصریحاً
 به ثبوت نرسیده مگر تلمیحاً و توحید وجودی از زمان شیخ اکبر و اقران و اتباع ایشان رضی
 الله تعالی عندهم چنانچه باید شیوع یافته و کتب رسائل در تحقیق مبادی و مقاصد این مسئله
 مدون گشته و رواج آن درین زمان بمرتب رسیده که جماعه زیدی خردان که بزعمی صوفیه
 در آمده اند صرف اعتقاد باین مسئله کمال دین می انگارند و ظاهراً شرع از نظر انداختن از قبیل

لا
 هو مال است که
 لا بد و در آن
 نیز میماند
 مگر در این دنیا
 آید و مگر از اختیار
 کند و در این دنیا
 را تعالی

رسوم ظاهری بشمارند العیاض بالبدن که اتباع شرع کمال اعظم است محمدیست و فوز سبحان
 سردی متعلق باوست قال بعض العرفاء السعادة كلها في اتباع الشرع ظاهراً
 و باطناً فمن اراد ان يكون سعيداً في الأولى والعقبة فليزمن باطنه
 بالحقايق الحقة و ظاهره بالتقوى و ينهى النفس عن الهوى و ليكن مخلصاً في
 اموره بمولاها كما يجب و يرضاه و اذا كان كذلك يفتح له من المعارف
 الربانية الصحيحة و الاسرار الخفية ما لا يعرف الا بدون انسى و توحيد هود
 از حضرت شيخ علاء الدوله سمنانی اولاً و از حضرت مجدد الف ثانی رضی اللہ تعالیٰ عنہما ثانیاً
 تدوین یافته پس طالب حق را باید که اگر دست در صحبت شیخ کامل کمال ظاهرش موافق کتاب سنت
 و باطنش موثر باشد اگر عظیم داند و از فیض صحبتش آنچه بر او واضح سازند همان مختار خود گرداند
 اما قبل از آن از راه حسن ظن او لیاق الله حق را در بر بین المسلمین داند و اگر از راه کمال حسن
 ظن با حضرات مشایخ خود یکی ازین دو مسئله متشکک شود پاک ندارد لیکن باید که زبان طبعش
 تشبیح بر طرف ثانی نکشاید و در رد و انکار اقتدای خلاف مشایخ خود که بر ایشان حقیقت
 ازین دو مسئله کشف ظاهر ساخته اند نماید زیرا چه ایشان آنچه میگویند از دید خود میگویند
 مصحح قلند هر چه گوید دیده گوید پس ایشان در انکار خلاف دید خود معذور اند نه متقلد
 ایشان چه ظاهر است که چیزی بیکه نه مخالف ظاهر شرع و نه مصادم بداهت عقل یعنی عقل سلیم و
 تجویز بینماید و مخالف مسئله از مسائل عقلیه حقه نمیداند مبادرت برد و انکار آن معقول نیست
 و این هر دو مسئله چنانچه واضح گشت ازین قبیل است که نه مخالف شرع است و نه مصادم عقل
 و اما آنکه بعضی اعزّه در بعضی مسائل خود متصدی اقامت دلیل عقلی بر مسئله وحدت وجود شده اند
 و آنرا برهان قطعی دانسته پس هر کس که در فن معقول مهارتی داشته باشد واضح است که آن خود
 چیزی نیست بنظر انصاف بخطابیه نمیرسد لقطعیست که جارسد و اصل انیت که در امثال این مسائل
 که در آنها حال معتبرست نه قال خود فکر بر این دو لامل تضییع عمر عزیز و صرف وقت شریف
 فیما لا یعنی است مولانا جامی رضی اللہ تعالیٰ عنہ در کاشیه منیه نقد النصوص سفیر انبیا صلی
 حکایت کرد که در انشای تفکر و تعمق در مسئله توحید خویش در رب بود کتابی در نظرش داشتند

بعضی عارفان گفته اند
 که نیکی در پیرو شرع است ظاهر
 و باطنی پس هر که اراده نماید
 که در دنیا و آخرت سعید باشد
 باین خود را بچنان حدیث
 که در دنیا و آخرت سعید باشد
 و باز در رد نفس خود را از
 و باطنی و باید که در امور خود
 خوار شود و مخلص باشد چنانکه او
 بگوید و در ویست و در هر گاه
 دوست خواهد شد بر ای او شده
 چنین خواهد شد از معارف
 بسیار از راه
 پس هر که بجز ذوق خفته
 نشود ۱۲ مسئله انکار آن
 آه چنانکه گفته اند نظر
 لیکن اندر بعضی انکار کرد
 از جهان منکر این کار
 مرد + باری از نیست در
 دیدن + معتقد باشد
 و بسیار است ۱۲ مسئله اول
 فیما لا یعنی است چنانکه گفته
 اند نظر ای که از کس کس
 قال و مقال + نیست
 حالت ارباب کمال بد نشود
 زکات از باری کمال بد نشود
 نایافته در خود
 ۱۱

بر حاشیه سطرهای چند نوشته مضمونش آنکه دریافت ستر توحید جز بزوال تعینات و فنا از رسوم
 و عادات اوست ندید و تصرف کردن در آن بنظر عقل محل خوفت سوخته است اما ذوالقدر
 بیحاشیه و جمیع المسلمین من ذلک انتهى و نیز شیخ اودالدین کرمانی ریحی الله تعالی عنه میفرماید
 طالب خیر پوشیده نماید که بجز حفظ مقالات ارباب توحید و تخمین معانی آن اکتفا کردن و آنرا
 مرتبه از مراتب کمال شمردن غایت حسرت آن و نهایت حرمان است انتهى و سیم از اینجا است که حضرت
 ایشان میفرمودند که تقلید صرف تکلم باین مسائل و مشغول این کتب نیز نباید کرد که فایده ندارد
 بلکه بعضی را ضرر دارد و از درس اینها اشتغال تفسیر و حدیث اولی است و السلام علی من
 اتبع الهدی الترمذی متابعه المصطفی صلی الله علیه و سلم و نیز میفرمودند که مولوی
 عبد الباعث نام فاضل که متمسک و تشرب در مشرب و وجودی بود نقل از پدر خود میکرد
 که روزی پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم را در خواب دید که در مقام وسیع با جماعتی از علما
 و صوفیه نشسته اند لیکن جماعه علما بدست رست و جماعه صوفیه بدست چپ جماعه علما
 با کمال دلیری از دست صوفیه شکایتها بجناب سالت پناه علی صاحبها الصلوٰة والسلام
 عرض کردند که اینها شریعت را بی رونق کرده بدعتها را رواج داده اند و لب بدعوی از
 وحدت وجود کشته عالمی را گمراه نموده اند و صوفیه سر خجالت بجیب کشیده دم نمیزند
 و جناب سالت علیه الصلوٰة والسلام از فرط حیا در باب ایشان با وجود وقوع تقصیر
 هیچ میفرمایند و این حرارت علما از راه صالت و حقانیت است بر اعتماد و حمایت آنحضرت
 و سکوت آنحضرت صلی الله علیه و سلم بر غایت عشق و محبت صوفیه است مگر علما صوفیه وارث
 ظاهر و باطن آنحضرت صلی الله علیه و سلم غیر البریه اند و ذکر طریق کیفیت نصاب و مواضع
 ضروریه نافع در سلوک حضرت ایشان محصورم قدس الله سره این مطالب را
 باستیجاب در رساله خود نوشته اند فقیر خلاصه آنرا در اینجا ایراد مینماید ای برادر از صحبت
 ناجنس و مخالف احقر از نمای و از مجالست بپندعه بگریز و کسیکه خود را در مسند شیخی گرفته است
 و عمل او نبهت و فوق سنت رسول است صلی الله علیه و سلم و بحلیه شریعت غیر امتحانیت زینهار
 الف زینهار از دور باش بلکه در آن شهر میباش مباد ایام بد و میلانی پدید آید و ظل

در کارخانه عظم اندازد که اقتدار انشا بد او در وی است پنهان و دوام شیطانی است از برایت
 پنهان هر چند از وی انواع خوارق عادات بینی و از دنیا بظاهری تعلقش بادی نفس
 مِنْ صُكَيْتِهْ أَكْثَرُ مَا تَقْضَى مِنَ الْأَسَدِ سُلْطَانِ وَقْتُ شَيْخِ الْبُوسَعِيدِ الْبُؤَالِخَيْرِ كَقْتَسَدِ
 که فلان کس بروی آب میرود و گفت سهل است حتی نیز بروی آب میرود گفتند فلان کس
 بنوامی پردگفت مرغی و صعوه نیز بنوامی پردگفتند فلان کس در یک لحظه از شهری بشهر
 میرود گفت شیطان نیز در یک نفس از مشرق بمغرب میرود این چنین چیزها را بس قیمت نیست
 مردانت که در میان خلق نشیند و داد و ستد کند و زن خواهد و با خلق در آمیزد و یک لحظه از
 خدا بیگانه فاعل نباشد قدوه اهل الله ابو علی رو و دباری را پرسیدند از کسی که ملاهی می شنود و
 میگوید که این مراحل است چرا که من بدرجه رسیده ام که خلاف احوال در من اثر نمیکند جواب
 گفت آری به تحقیق رسیده است اما بجهنم رسیده است و اگر گناهی بوقوع آید زود تدارک آن
 بتوبه و استغفار نماید گناهی پوشیده را توبه پوشیده و گناهی آشکارا را توبه آشکارا و توبه را
 بوقت دیگر بیندازد و منقول است که کرام کاتبین تا سه ساعت در نوشتن گناه توقف میکنند اگر
 صاحب گناه در میان توبه کرد و آن گناه را نمی نویسد و الا در دیوان ثبت مینمایند و اگر با این
 میسر نشود هرگاه توبه نماید پیش از آنکه معامله بفرغ رسد مقبول است باید که ورع و تقوی اشعار خود
 کند و در منیبات و مشتهیات قدم نهد که درین راه ابتدا از نوای هم پیش از اتیان و امتثال او امر
 ترقی بخش و سودمند است در حدیث آمده است الصَّلَاةُ خَلْفَ رَجُلٍ وَرَجْعٌ مَقْبُولَةٌ وَكَهْدِيَّةٌ
 إِلَى رَجُلٍ وَرَجْعٌ مَقْبُولَةٌ وَالْحُلُوسُ مَعَ رَجُلٍ وَرَجْعٌ مِنَ الْعِبَادَةِ وَالْمَذَاكِرَةُ مَعَهُ
 صَدَقَةٌ و در هر امر که دل بایستد آنرا بگذارد و مگر تکب نشود و رفتوای نفس مردود و در امور تیر
 دل مفتی سازد و فارق دیگر برای کسی که با امور مشتهیات مبتلا گردد آنست که دست خود بر سینه یا
 بر دل بگذارد اگر ساکن باید در آن اقدام نماید و اگر مضطرب یا بدخود را از آن کیس و کند و در جمیع
 طاعات و عبادات خود را منتهم دارد و خود را از ادای حق آن مقصر داند دیگر از برای قوت خوف
 و عیال خود کسی اختیار کند مثل تجارت و مانند آن مانع نیست بلکه مستحسن است که سلف اختیار آن
 نموده اند و احوال در فضائل کسب بسیار وار دست و اگر بر قدم تو کل بنشیند هم زیباست

نماز از اوقات
 قبول است و
 در نماز آن لحظه
 بخت است
 در نماز آن لحظه
 بخت است
 در نماز آن لحظه
 بخت است
 در نماز آن لحظه
 بخت است
 در نماز آن لحظه
 بخت است

لیکن بشر طیکه از کسی طمع نداشته باشد و در خوردن طعام رعایت اعتدال نماید نه آن قدر خورد
 که کسل و رطاعت پیدا آرد و میزه سازد و نه آن قدر قلت نماید که از اذکار و طاعت بازماند
 حضرت خواجہ نقشبند قدس سرہ فرموده اند لقمه را چرب بخور و کار را خوب کن بالجمله مدار
 کار بر طاعت است هر قدر که دست مبارک است و آنچه مفضل این کارخانه است ممنوع و ذمیر
 افعال و حرکات قصد کند که نیت مرعی دارد و بر هیچ عمل تانیت دست نهد و هم امکان اقدام نماید
 و بعزت و خاموشی راعب بود و در حدیث آمده *الحکمة عشرة اجزاء تسبئة منها*
فی العزلة و و احدة فی الصمت و اختلاط با مردم قدر ضرورت کند و سایر اوقات
بمراقبه و اذکار بسیر بر وقت کار است هنگام صحبت در پیش است مگر صحبتی که از برای افتاد و استفاد
 بود محمود است بلکه لابد است و همچنین صحبت دشمن باهل طریق بشرط فانی بودن در یکدیگر و سخن تلا
 در میان نیاوردن نیز مختص بلکه در بعضی اوقات از عزت راجع و بمخالف طریق خود صحبت
 نباید و پشت و پهنیک بدکشاده پیشانی باید پیش آمد باطن خواه منبسط خواه منقبض باشد و هر که بعد
 پیش آید عذرا و اقبال نماید و خلق نیکو داشته باشد و اعتراض بر کسی کمتر کند و سخن نرم و ملائم
 گوید و کسی را بعنف پیش نیاید مگر از برای خداست و در سخن گفتن رعایت قلت باید کرد و خواه
 بسیار و خنده نباید نمود که این دل امی میراند و جمیع امور خود را بحق تعالی بسیار و در خدمت
 باش تا از تدبیر امور فارغ باشی و چون دل تو یک جانب شد جمیع امور ترا او کفایت خواهد
 کرد و نیز بندهای خود را بر تو مهر بان سازد که با مور تو قیام نمایند بالجمله او را باش و الامس
 و بتدبیر نفس خود مشغول مشو بر هیچکس اعتماد جز فضل پروردگار منهای باعیال و فرزندان سلوک
 نیک باید کرد و اختلاط بقدر ضرورت باید نمود که حق اینها بر ذمه واجبست و موالت تمام
 با آنها نباید کرد تا سبب اعراض از جناب مقدس نشود و احوال باطن بنا اهل نباید و انمود و اهل
 غنا صحبت نباید داشت و در جمیع احوال عمل سنت باید گزید و از بدعت هم امکان است از باید
 نمود و در زمان کسب حد و در شرعیه را نیک رعایت باید کرد و از جا نباید رفت و هنگام قض
 امیدوار باید بود و دل تنگ بایوس نباید شد *فان مع العصر لیسر ان مع العسر*
 یسر و در شدت و رخا قصد کند که یکسان باشد و در وجود و عدم بر یک منطبق بود بلکه در

مرتا مین حالت
 محتاجی را بقض
 حالت تو را گری
 بیطو گویند و نیز از
 بطلان کلام پیشتر
 دنیا و از قبض
 ترک او را اراده
 کرده اند ۱۲
 سلک سلوک
 طبع قول نباید
 شد فان از بزرگ
 بر این متصل
 دشواری است
 ت التبتصل
 دشواری است
 ت افترق
 الرحمن علی
 اقتباس است
 که پی رافعه سوره
 الم تنج روح
 و سیکاره به

۱۰۰

عدم مستریج باشد و از وجود مضطرب آبرو سدا عربی را از اخلاق فقر پرسیدند گفت اخلاق
 فقر اسکون است نزد فقد و اضطراب نزد وجود و النس بهموم و وحشت نزد فرها و در حواش
 متذدب بشود و بر عیوب مردم نظر نکند و عیوب خود را همواره در نظر دارد و خود را بر هیچ
 مسلمان فضل ندید و همه را از خود افضل انگارد و بجز کدام از مسلمانان چنان اعتقاد کند که
 کشایش کار من از برکت نفس و دعای او تواند که شود و اسیر اهل حقوق بود در حدیث
 ان المؤمن لیدی الحق اسیر الحدیث و در حدیث دیگر آمده است من لم یأنف
 من ثلاث فهو مؤمن من حفاخذمة العیال و الجلوس مع الفقیر و الأکل
 مع الخادیم و سیر سلف را در همه وقت ملحوظ داشته باشد صحبت اهل غربت و فقر و مسکنت
 بود و غیبت هیچکس نکند بلکه غیبت کننده را مهاکن مانع آید و امر معروف و نهی منکر را شیوه
 خود گیرد و بانفاق مال خریص بود و باتیان حسنات خوشوقت و از ارتکات سیئات دور
 و از فقر ترسیده تنگدستی ننماید الشیطان یعدکم الفقر و یأمرکم بالفحشاء
 و از قلت معیشت در بار نبود که هنگام عیش در پیش است اللهم ان العیش عیش الاخرة
 تنگی اینجا منتهی سعت اینجا است و در خدمت فقرا و اخوان دینی خود را معاف نماید و است
 ابو عبد الله خفیف قدس الله سره گوید یاری از یاران همان من شد اتفاقا او را علت
 شکم در گرفت و من خدمت او را بخورد و در گرفت و خدمت او میگردم و تمام شب طشت از پیش
 بر میباشتم یکبارگی مرا پینکی برگرفت او مرا گفت یلعنک الله تعالی یعنی سجوی فتنی لعنت
 کنا و خدا تیغا از من پرسیدند که نفس خود را چگونه یافتی هنگامیکه او ترا یلعنک الله گفت
 چنان یافتم که او مرا رحمت الله گفت و سجالی که ترسیده بتقریب در آن کلمه خدمت
 صوفیه را با آداب کن تا از برکات شان بهره ور گردی الطریقه کلهها آداب سیج
 بی اوس بے سجد از رسید هست بالجملة خاک و بی وجود شده بخدمت آنها بکلیه قدام نماید و الاموس
 مصاحبت این بزرگواران نکند که درین صورت احتمال ضرر غالب است و نفع موقوف ابو بکر
 بن سعدان رضی الله تعالی عنه گفته است هر که مصاحبت صوفیه اگر نیندیش صحبت آنها
 دار و بی نفس و بیدل و بی ملک هر گاه بچیزی از اشیای نظر کند او را از رسیدن مطلوب

من لم یأنف من ثلاث فهو مؤمن
 من حفاخذمة العیال و الجلوس مع الفقیر و الأکل مع الخادیم
 و سیر سلف را در همه وقت ملحوظ داشته باشد
 صحبت اهل غربت و فقر و مسکنت بود و غیبت هیچکس نکند بلکه غیبت کننده را مهاکن مانع آید و امر معروف و نهی منکر را شیوه خود گیرد و بانفاق مال خریص بود و باتیان حسنات خوشوقت و از ارتکات سیئات دور و از فقر ترسیده تنگدستی ننماید الشیطان یعدکم الفقر و یأمرکم بالفحشاء و از قلت معیشت در بار نبود که هنگام عیش در پیش است اللهم ان العیش عیش الاخرة تنگی اینجا منتهی سعت اینجا است و در خدمت فقرا و اخوان دینی خود را معاف نماید و است ابو عبد الله خفیف قدس الله سره گوید یاری از یاران همان من شد اتفاقا او را علت شکم در گرفت و من خدمت او را بخورد و در گرفت و خدمت او میگردم و تمام شب طشت از پیش بر میباشتم یکبارگی مرا پینکی برگرفت او مرا گفت یلعنک الله تعالی یعنی سجوی فتنی لعنت کنا و خدا تیغا از من پرسیدند که نفس خود را چگونه یافتی هنگامیکه او ترا یلعنک الله گفت چنان یافتم که او مرا رحمت الله گفت و سجالی که ترسیده بتقریب در آن کلمه خدمت صوفیه را با آداب کن تا از برکات شان بهره ور گردی الطریقه کلهها آداب سیج بی اوس بے سجد از رسید هست بالجملة خاک و بی وجود شده بخدمت آنها بکلیه قدام نماید و الاموس مصاحبت این بزرگواران نکند که درین صورت احتمال ضرر غالب است و نفع موقوف ابو بکر بن سعدان رضی الله تعالی عنه گفته است هر که مصاحبت صوفیه اگر نیندیش صحبت آنها دار و بی نفس و بیدل و بی ملک هر گاه بچیزی از اشیای نظر کند او را از رسیدن مطلوب

۱۲ نادان ما

باز دارد و در طلب حق مجتهد و علا خود را آرام برده و مضطرب باش ابو طستانی قدس
 سره گوید تصوف اضطراب است چون سکون آمد تصوف نماند و محبت بی محبوب آرام نیست
 با سوی انس و الفت نه همواره از سر او این نداسد میزند سبب مشغول کنم دیده و دل را که
 دلم با دل ترا می طلبد دیده ترا می خواهد مرید را بدین صفت باید شد که درین آیت است
 حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَّتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَّتْ عَلَيْهِمْ أَنفُسُهُمْ وَظَنُّوا
 أَنَّهُ لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ۖ فَكَفَىٰ ذُنُوبَهُمْ نُجُومًا ۚ
 تنگ تار یک شود و بچشم که بحر رحمت در جوش آید و آن شنیفته جان مال بر باد داده را خبر داد
 بستاند و بر در خلوتخانه و حدتش جادیده دادیم ترا ز گنج مقصود نشان با گرما رسیدیم
 تو شاید برسی با ممول حضرت ایشان نیز همچین بود که فقیر گزات و مرآت مضمون این کلمات
 و عبارات را بعینه سماع نموده و کر طریق کیفیت کلمات قدسیه حضرت ایشان
 که بطریق و صایا بیاران و عزیزان مخصوص نوشته بدانند که این کلمات
 کلمات نفیسه را فقیر از سجاد الوار رقیات شریفه که بعضی از احباب نوشته اند غوامی نموده
 فراهم آورده بود درین صحیفه درج ساخته این اوراق را منو میسازد پشاه محمد سالم باغی
 ایم و شما بالترام شریعت و شغل طریقت مقید باشند و مردم بخاکساری و بی نفسی معامله نمایند
 که کمال نفس دنیستی است و هستی حق تعالی را مسلم است و صحبت فقر و علما لازم گیرند و بر کرد
 زمانه صبر گزینند که دنیا زندان مومنان است و وعده راحت در آخرت است بشرط
 ایمان و بر کم و بیش لغت های الهی شکر واجب دانند و به بد خلقی پیران را بد نام نباید ساخت
 و اگر کسی رجوع بطریقه نماید خدمت او باید کرد و از خدمتی نباید خواست مگر لقبیه محبت
 خود نماید پس مضائقه ندارد و هر جا باشد با خدمت باشد باستقامت باشد و بر
 محبت پیران طریقت باشید و معلوم است که طالبان خدا در عالم کم اند اگر کسی بیاید نام
 خدا و را بیاموزد که اجر بسیار دارد و بگوید **تسبیح الله تسبیح الله معکم**
آیتما کنتم شما در اسجارتی جای فقیر گرم سازید که در آن ضلع عالمی نمیده و در
 صاحب نسبت نیست بخاطر جمع بکار خود ساعی و سر گرم باید بود و شولش را باطن خود راه

تا وقتیکه تنگ
 بر ایشان زمین
 با وجود کن زنی و
 تنگ بر ایشان
 دیگر ایشان از
 بسیار غم در وقت
 و در نشتن پای
 نیت از چشم
 خدا با هم دور
 در حسرتی
 علمه قدسیه
 با شهادت بر کار
 باشد با
 علمه با
 گرم شدن
 کتاب از قرار
 گرفتن در کجا
 تا در یک
 جای بگویی

ای آیت در این صورت از سر کوی شمشاد ۱۱۱۱

نیاید داد و اوقات در ایصال منافع دینی ظاهر او باطناً مصروف دارند که او سبحانه شمار دوستی
 داده است شکر همین است **قال الجید الشکر صرف النعمه فی مَرْضَاتِ الْمُتَعَمِّقِ الشَّارِطِ**
 زودست که ضیق بدل بوسعت میشود و مصراع مشکلی نیست که آسان نشود و اگر از غیب
 چیزی معین گردد در بی مضائقه آنرا قبول باید کرد که درین آخر زمان توکل صرف باعث
 جمعیتی میشود که راس المال صوفیه همین جمعیت است انشاء الله سبحانه جل شانہ متبعان
 سنت نبویه علیه الصلوٰۃ و التحیة و در ویشتان خانقاه عالیجاه مجددیه را ضائع نخواهد گذشت
 خاطر جمع دارند و در تعلیم طریقه و درس کتب مقید باشند و ختم خواجهای رضی الله تعالی عنہم
 ختم حضرت مجدد رضی الله تعالی عنہم هر روز بعد حلقه صبح لازم گیرند و جناب امیدوار و از
 غیر او نا امید باشند و نیز بدانند که وجه معین بے طلب سوال منافی توکل نیست اگر اعتماد برین
 خصوصاً درین زمانه باعث رفع تفرقه خاطرست و کلا روزی را بعد سلام بگویند که دنیا فانی
 و آخرت باقی است اینقدر انصاف ضرورت که دهم حصه اوقات شریف خود صرفی شغل آخرت
 نمایند و اگر توفیق باشد دعا در باب فاقه و جمعیت و صحت عافیت نواب ارشاد خان در اوقات
 خاص واجب دانند بصاحبزاده فرید حسین فقیر در معامله معلوم کردم که والده شما از شما
 در باطن ناخوش اند ناخوشی والده موجب خسارت دنیا و آخرت است خصوصاً چنین والده
 مشفقه ای معنی را استفسار نموده اگر اصلی داشته باشد کفارت و مکافات بعمل آرند انشاء الله تعالی عوالب
 امور شما مقرون بخیر گرداند و از دعا غافل نسیم و ملاقات موقوف بروقت مقدر و عمر آخرت
 اگر در زندگی بیشتر نشد انشاء الله تعالی بشرط سلامت ایمان در بهشت برخوردار می باشد خواه
 خواهم کرد و بدعا خیر خاتمه یاد دارند بحضرت میر سلمان صاحب قاصد تجل استخاره
 بیشتر میشود و استخاره مسنونه باید بعمل آورد انشاء الله تعالی خیر پیش از آمد الحمد لله که با همه
 توکل و تامل و مرض دائمی متعلقان و فساد زمان و دیرانی شهر با کمال جمعیت بسر برده می شود
 سخمه و نستعینه الله عزیران را توفیق اتباع سنت دهد و نیکر خود مشغول دارد شیخ احمد
 مقید کار است لطیفه قلب از قید قالب برآمده است اما استعداد این مرد ضعیف است معذرا
 افتان و خیزان در راه مقصود میرود و خدا بمنزل معهود برساند چون سلب امر از قلب و قالب

در وقت اول
 در وقت دوم
 در وقت سوم
 در وقت چهارم
 در وقت پنجم
 در وقت ششم
 در وقت هفتم
 در وقت هشتم
 در وقت نهم
 در وقت دهم
 در وقت یازدهم
 در وقت دوازدهم
 در وقت سیزدهم
 در وقت چهاردهم
 در وقت پانزدهم
 در وقت شانزدهم
 در وقت هجدهم
 در وقت نوزدهم
 در وقت بیستم

معمول حضرات است رضی الله تعالی عنهم وحق تعالی سبحانه و قدرت آن عطا فرمود
 است چرا از راه الکسار خود را درین امر خیر معذور میدارند فیض الله صاحب سر روزی
 نشانیده بقدر پانصد نفس سلب مرض ایشان نمایند تا کبدر است قاعده سلب است که تصور
 نمایند که با نفسی که اندرون می رود عوارض جسمانی شخصی از قالب آدمی برآید و کشیده
 و با نفسی که بیرون می آید تصور نمایند که آن عوارض معهوده جسمانی بر روی زمین افتد و
 از اندرون سلب کننده بیرون می آید تا صاحب سلب متاثر و متاثر می نگردد و قصد
 شریف بسفر حجاز برفاقت شاه سیف الله صاحب مبارک است اما بشرط رضای مردم
 که حق شرعی ایشان بدمه سرکار است و در غیبت آن مشفق خادمی ممتدی بنظر نمی آید و اسباب
 همراه بردن علائق مفقود دست اندکی بتامل این حسنه را بعمل باید آورد که مباد استیسه در زیر پرده
 داشته باشد از اعزّه و احباب اخوان طریقه و طلاب سلام نیاز قبول باد فقیر راقم کتختانی
 به نیت اتباع سنت مبارک است و انتقال از وطن سبلده کهنه بسیار بجا شد درین حکمت است
 و از نوید دخول یاران در طریقه علیّه سرور هم سید انشاء الله تعالی کثرت مستفیدان مفتوحه
 هر دو جهانی ارزانی خواهد شد خاطر جمع دارند بمیان محمد قاسم سوره لایلات ایلکدو
 یکبار با بسم الله هر روز بخوانند اول و آخر در و پنج بار به نیت دفع شر اعدای صریحاً
 نخواهد رسید انشاء الله تعالی و لال فقر مثل مشت خاشاکی است بر روی او دریا حال از و نمائده
 و معذرت شما که درین خط از حد گذرانیده خیل شست و شوی آن عبار نمود خاطر جمع دارند
 در رمضان بر سر سیده و یاران طریقه و حافظان قرآن مجید این بار در پنج بسیار فرام آورده اند
 انشاء الله تعالی این ماه مبارک بحیثیت و برکات گذرانیده بعد عید میرسم و سجد بجمعیت شاه
 علی درست است محمد اسحاق خان ظهور اثر توجه بر قلب توره شما در اوائل که مرقوم بود
 معلوم شد بعد ازین اتفاق توجه نیفتاد که فقیر نیان مفرط دارد کسی یاد نمیدهد بهر حال تلخی
 پاک در خاک آن عقیقه کاشته ایم بر وقت مقدر سیر خواهد شد باید که آن بر خورد در نظر
 مقید بشرع و در باطن مشغول بذكر طریقه باشند که فلاح دو جهانی منحصر درین کار است ایشان
 نیز باید که بذكر قلبی مقید باشند و التزام شریعت و محبت مشایخ و دوام مشغول باطن واجب دانند

و از صحبت مردم نایل و اشغال نامناسب حق از لازم شناسند و خدمت علماء و مشایخ متدین
 و متشرع عنایت شمارند و السلام علی من اتبع الهدی بشاه ابوالفتح محمدا و با فقیر را
 بیش از مرده تصور نباید نمود و مرده سبقت بر سلام نمی تواند کرد مگر موافق خبر صحیح جواب سلام
 تواند داد و بشنوید باینه اکنون که رسم مراسلات تازه کرده اند فقیر نیز خود را در ادای رسم دوستها
 مقصر نخواهد داشت و حقوق صحبتها فرود نخواهد گذاشت این بجه سرمایه بی سواد و دبستان سبقت
 استعداد تصنیف کتاب ندارد و بعضی مسائل شریعت طریقت بطریق جواب که احباب سوال
 کرده اند بطوریکه کاتب مرقوم شده عزیزان آنها را فراهم آوردند بعضی اجزای آن متعجب
 مرسل میشود خدا کند بقبول سد القاضی محمد سعید تا رسیدن فقیر بایران طریقه که در پیوسته است
 اند بخدمت مولوی عبدالرزاق که بظاهر و باطن لیاقت ارشاد و تعلیم طریقه دارند رجوع
 نمایند و صحبت ایشان را عنایت دارند عزیزان دیگر که از فقیر استفاد کرده اند و اجازت یافته
 اند صحبت آنها هم خالی از فائده نیست اما شیخت را مصالح بسیار در کار است اگر فقیر در حق کسی
 سپارشی بنویسد بقدر طاقت سعی در آن امر مینماید و هشند که برای شما مفید خواهد شد باین
 این طریقه را اللہ تعالی در یاد خود مشغول و در متابعت پیغمبر خدا صلی اللہ علیہ وسلم مستغرق
 دارد بجملاً محمدا یا کاری غیر از ترویج شریعت و طریقت از زندگی مقصود نیست و برادران
 طریقه پیش فقیر از برادران شبی عزیز اند حق تعالی ما و شما را بر اتباع سنت نبوی علیہ الصلوٰة و
 التحیة استقامت روزی کند و باعث تحریر آنکه از ظلم و ستم کافران سکه خدکم اللہ تعالی
 بلده متبر که سهرند و بران شد و مزارات متبر که حضرات علیهم الرضوان بشهادت رسید
 صاحبزادان اداره شهر و دیار شدند جماعه قصد آن طرفها کرده اند خصوصاً حضرت میرزا محمد
 صاحب که با فقیر خصوصیت بسیار دارند تشریف می آرند اگر چه احوال آن ملک مردم آنجا
 مخفی نیست لیکن بضرورت مرقوم میگردد که اهل طریقه را بقدر مقدور بدست زبان در خدمت
 ایشان مقصر نباید بود خصوصاً در بنوقت که صدمه غارت و جلائی و وطن باین بزرگان
 رسیده است زیاده زیاده است بمیر اجنبی صاحب معلوم است که برادر بدستخط خود نمی نویسند
 بنویسند که مینویسند بگویند که لقب مستبذل حقائق و معارف آگاه موقوف وارد که در

نام در دست از محمدی در سنه ۱۱۰۰

این کتاب است
 مورد طریقت
 شماره ۱۰۰
 از آنکه در کتاب
 را باشد که بگوید
 از پیوسته است
 فخر الکونین

خصوصیت ما و شما این الفاظ گنجایش ندارد و سلیقه مردم آنجا معلوم تکلف بمیزه را داخل نمیدانند
 بعد ازین باینطور نویسند که از میراجنبی مرزا جانجانان مطالعه نمایند و پس مطلب نویسند
 بمولوی احسن خان فقیر از سیرامر و سه و مراد اباد فارغ شده و قصد تماشای شاهجهان را
 دارد و با وجود صنعت پیری این حرکت عنیف را بر خود پسندیدن بنا بر اغراض صحیحه و
 است که خدا میداند مولوی محمد کلیم سنگالی حال مردم این حدود تنبهاست خدای
 بر امت محمدیه فرماید علی صابها الصلوة و التحیة باعث تخریر آنکه حضرت میر سلمان صاحب
 بزرگ اللہ فی برکاتیم بانهمه نالوانی و بیامانی تخریک همت قوی قصد سفر حج با جمعه
 فقر فرموده اند اگر عبور ایشان در آن حدود واقع شود و بصاحب اطلاع رسد استدر آن وقت
 ملاقات سراپا برکات این بزرگ را البته دریابند و خود را از خدمت هیچ وجه معذور ندانند
 که ذات شریف ایشان جامع کمالات ظاهری و باطنی است که مقامات از جناب السادات
 پیر فقیر و تمیم سلوک از جناب حضرت شیخ الشیوخ مرشد فقیر نموده اند میر پیر علی آنچه از عالم
 تدبیر معاش نوشته اند بجاست اما فقیر را طاقت حرکت و دماغ سیر و سیاحت هرگز نمانده
 برای پرداختن یا ران طریق که از اطراف هجوم کرده اند آمده ام بعد دو ماه بدی میروم که
 متعلقان آنجا هستند و از هر طرف فتنه قصد دینی میکنند با این همه دنیا داران این حدود با فقیر
 معرفتی ندارند عقیدت معلوم یاد ندارند که روز ملاقات این قصه را مفصل بشما گفته ام خان
 و بخشی یعنی فتح خان و سردار خان با در تمام عمر خود گاهی ندیده ام و دوندنجان که اراده
 ملاقات فقیر داشت منع کردم که نیاید و حافظ رحمت خان که پیش فقیر حاضر شده بود صحبت
 او با فقیر نادرست افتاد و پسران علی محمد خان هرگز نمی شناسم و بط کجا و سفارش معلوم میر
 محمد حسین صاحب از خبر جانگداز رحلت حضرت میر سلمان صاحب چه نویسم که بر من گذشت
 یار رفت و ما چون نقش پایساک افتاده ایم + سایه میگردید کاش این نارسا افتادگی به آنجا
 ما هم بر سر راهیم و خبر فوت مغفوره مرحومه مغلانی بیگم از خط میر مکه و صاحب میر محمد معین خان
 صاحب سلیمان اللہ تعالی پیش ازین در اراغ و جان بیدماغ کرده بود و اندیشه ملاکت بیگم
 جان صاحب بهره آب میکند بهر حال همه مصیبتها میگذرد و ما هم خواهیم گذشت نفسی که در یاد

بظهور میرسد دیگری را شریک شما کردن ظلمی است نمایان حق تعالی نسخه وجود شمار ازین هم صحیح تر
 گرداند و امروز که دهم شوال است بتقریب تعزیت حضرت خانصاحب یعنی والد بزرگوار شما
 که جامع هزاران مناقب بودند و از انتقال ازین عالم داعی بیادگار گذاشتند که پس در آنوله
 حاضریم و بعد توقف ^{اوصاف عمیده} سه شبانه روز فرود امر اجعت بسپهیل خواهم نمود و سخن عبارت عزایر سی حال
 از تکلف نیست که ما و ایشان بعلاقه هم عمری در وقت قدوم باین خاکدان بتقدیم و تاخیر چند
 قدم هم سفر بودیم حالاکه وقت رجوع بوطن اصلی است نیز لفاصله چند نفس ^{دین} هم قافله ایم سه
 امروز که از رفته حریفان خبری نیست + فردست درین بریم زاهم اثری نیست + بسید
 حشمت خان بهادر شهنشوار جنگ الله تعالی بجه عرض حاجت امور سرکار سبر انجام
 رساند مضرعه میدیدید و آن مراد متقی + آنچه از سخن بر فقیر بجانب نواب مذکور مرقوم شده
 بود این حرکت باین ربط ضعیف غیر مفید دانسته اقدام ننموده معاف فرمایند چه آنکه آن بزرگ
 خریدار عین درویشی باینست رجوع او بطریقه دیگرست و اخلاص او بزرگان دیگر یک یابی آنها
 به از صد دفتر فقیرست و آن بزرگان بخدمت آن مهربان هم معرفتیست آنچه از تاییدت
 مقالات حضرت از آن مهربان بتقدیم میرسد اجر غز او جهاد دارد و تقبل الله تعالی منکم
 و جزاکم خیر الجزاء ^{لشخصه} لا اعلم ذوق سخن از یاد رفته بعد عمری غزل تازه بزرگان
 رفت دوسه بیت مرقوم شد بیت باین فرصت چه حظ باشد ز سیر گلستان بار + که فتن
 لازم افتادست چون آب روان مارا به قفس دانیم و بس راه چمن از باچه می پرسی + که
 پیش از بال و پر بردشتند از آشیان مارا به نفس تا میکشم از سینه صد جا بگسلد تارش + چه زار و
 ناتوان کردست آن موی میان مارا به بنواب خاشا نمان سپر نواب قمر الدین
 خان ایام بکام صاحبان باو این بیچاره از بس تنهایی و گننامی که خوش دارد خود را باین
 صاحبان نمیدید چنانچه با این روابط قدیم گاهتی تکلیف امری یا ایامی ملاقاتی یا اظهار تشنه
 بخدمت گرامی نگرده مگر امروز یعنی فقیر همیشه زاونما دارم هر چند کمالاتی ندارند خالی از آدمیت
 نیستند اما با اقتضای زمانه پریشان روزگار واقع شده اند خصوصاً یکی از آنها بحالت اضطراب
 گرفتارست تفصیل آنها بنویسند صاحب عزیزتر از جان ارشاد خان بهادر عرض خواهد رسید

الف

ع
 از
 نواب
 قمر
 الدین
 خان
 بهادر
 شهنشوار
 جنگ
 الله
 تعالی
 بجه
 عرض
 حاجت
 امور
 سرکار
 سبر
 انجام
 رساند
 مضرعه
 میدیدید
 و آن
 مراد
 متقی
 +
 آنچه
 از
 سخن
 بر
 فقیر
 بجانب
 نواب
 مذکور
 مرقوم
 شده
 بود
 این
 حرکت
 باین
 ربط
 ضعیف
 غیر
 مفید
 دانسته
 اقدام
 ننموده
 معاف
 فرمایند
 چه
 آنکه
 آن
 بزرگ
 خریدار
 عین
 درویشی
 باینست
 رجوع
 او
 بطریقه
 دیگرست
 و
 اخلاص
 او
 بزرگان
 دیگر
 یک
 یابی
 آنها
 به
 از
 صد
 دفتر
 فقیرست
 و
 آن
 بزرگان
 بخدمت
 آن
 مهربان
 هم
 معرفتیست
 آنچه
 از
 تاییدت
 مقالات
 حضرت
 از
 آن
 مهربان
 بتقدیم
 میرسد
 اجر
 غز
 او
 جهاد
 دارد
 و
 تقبل
 الله
 تعالی
 منکم
 و
 جزاکم
 خیر
 الجزاء
 لشخصه
 لا
 اعلم
 ذوق
 سخن
 از
 یاد
 رفته
 بعد
 عمری
 غزل
 تازه
 بزرگان
 رفت
 دوسه
 بیت
 مرقوم
 شد
 بیت
 باین
 فرصت
 چه
 حظ
 باشد
 ز
 سیر
 گلستان
 بار
 +
 که
 فتن
 لازم
 افتادست
 چون
 آب
 روان
 مارا
 به
 قفس
 دانیم
 و
 بس
 راه
 چمن
 از
 باچه
 می
 پرسی
 +
 که
 پیش
 از
 بال
 و
 پر
 بردشتند
 از
 آشیان
 مارا
 به
 نفس
 تا
 میکشم
 از
 سینه
 صد
 جا
 بگسلد
 تارش
 +
 چه
 زار
 و
 ناتوان
 کردست
 آن
 موی
 میان
 مارا
 به
 بنواب
 خاشا
 نمان
 سپر
 نواب
 قمر
 الدین
 خان
 ایام
 بکام
 صاحبان
 باو
 این
 بیچاره
 از
 بس
 تنهایی
 و
 گننامی
 که
 خوش
 دارد
 خود
 را
 باین
 صاحبان
 نمیدید
 چنانچه
 با
 این
 روابط
 قدیم
 گاهتی
 تکلیف
 امری
 یا
 ایامی
 ملاقاتی
 یا
 اظهار
 تشنه
 بخدمت
 گرامی
 نگرده
 مگر
 امروز
 یعنی
 فقیر
 همیشه
 زاونما
 دارم
 هر
 چند
 کمالاتی
 ندارند
 خالی
 از
 آدمیت
 نیستند
 اما
 با
 اقتضای
 زمانه
 پریشان
 روزگار
 واقع
 شده
 اند
 خصوصاً
 یکی
 از
 آنها
 بحالت
 اضطراب
 گرفتارست
 تفصیل
 آنها
 بنویسند
 صاحب
 عزیزتر
 از
 جان
 ارشاد
 خان
 بهادر
 عرض
 خواهد
 رسید

وَسْتَعِينَهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ سِر كَرْدَةُ عِلْمَاي مَحَل جَامِع عِلْمِ مَعْقُولِ مَعْقُولِ مَقْبُولِ سِر
 غلام يحيى اَوْصَلَهُ اللهُ تَعَالَى اِلَى مَا يَتَمَنَّى ^{برادرى} كَسَبَتْ اَخْوَات طَرِيفَت بَابِن سَيِّدَانِ بَعْضِي مَا يَجَانِبَانِ
 وازند حجب ايامى فقير رساله مختصرى در تصوير مسلك وحدت وجود و وحدت شهود و شکر بر نمود
 از نظر گذرانيدند حق اينست كه با اين همه اسماجز قدر كافيست به بياني و اني جز ائمه الله تعالى
 خير الحجز ارا ما تعرض مسلكه تطبيق ضرورتى نداشت كه اين توفيق بين مكنونين اگر چه خالى از تكلف
 نيست ليكن متضمن مصلحت عمده است ^{كوتاه كردن سخن} هِيَ الْاَصْلَاحُ بَيْنَ الْكَبِيْرَتَيْنِ الْعَظِيْمَتَيْنِ فَرَحِمَهُ
 اللهُ عَجَبًا اَنْصَفَ وَ لَمْ يَتَعَسَفْ وَ السَّلَامُ عَلَيَّ مِنْ اَتْبَعِ الْهُدَى وَ السَّلَامُ وَ كَرِيْمِيَّتِ
 كَلِمَاتِ وَ صَايَا كِهْ خَاصِ لِفَقِيْرٍ مَوْوَدَّ اِي طَالِبِ حَقِّ وَ رَتَابِعَتِ مُحَمَّدِ مَصْطَفَى صَلَوَاتِ
 اللهُ عَلَيْهِ سَلَامِ لِبَاسِ لِقْوَى وَ طَهَارَتِ بِيَارِ اَوْ بِرِ بِلَا زَمَتِ عَقِيْدَةُ اَهْلِ سُنَّتِ وَ جَمَاعَتِ اَبْطَلَتْ
 هُوَا وَ بَدْعَتِ بَدْرًا وَ هِمِيشَةُ احوال خود را بر كتاب سنت عرض نما اگر قبول افتد مقبول است اگر نپذيرد
 مردود و هر حديثى صحيح كه از نظر گذرد و هما امكن بر مواظبت عمل آن بگوش و الا بهر قدر كه توانست
 بر آن عمل نماي اگر چه در تمام عمر يكبار باشد از نور آن محروم نمائى و از لزوم خلوت صفائى
 وقت حاصل بايد نمود و فقير درين مدت العمر عمل كه كسب نموده صفائى وقت است و كسيكه چيز
 يافته از صفائى وقت يافته و در راه طلب گرم و مقيد بايد بود و اكثر اين بيت بر زبان
 ميرفت سه كار مردان روشنى و گرمى است + كار و روان حيله و بى شرمى است + هر چه كوشش
 گير و هر جا باش با خدا باش بايد كه قدر و مقدار خود نصيب العين دارد تا از مدح مسرور و از دم
 كسور نباشد زيرا كه بشتر سبب تغير حال عدم اطلاع بر احوال و مرتبه خود است متلامر تباه بود
 يك سير باشد و بران عقاود و يقين دارد درين صورت اگر كسى نسبت منقصت يا منقبت در مرتبه
 بمقدار او كند هرگز متغير از اين نگرود چرا كه او يقين ميداند كه من همان كيسىم كه بودم اينكه نم
 سير ميگويد كاذب است و آنكه دوسير ميگويد فضول و قدم بر جاده شريعت و طريقت مستقيم دارد
 و در محبت مشايخ همچو كوه راسخ و استوار باش و در حضور پير متوجه بغير نبايد بود و التفات
 بكس نبايد نمود اگر چه التفات بجواب خطاب كس باشد چنانچه نقل است كه شخصى در حضور حضرت
 محمد صديق قدس سره از مريد مخصوص ايشان خطاب كرد آن مريد اصلا جواب آن نداد و

۴
 اين صيغ
 كردن است
 در بيان گروه
 بزرگ پس
 هم كند فداي
 گروه بزرگ
 است

والتفات بدو نکند چون آن شخص در خطاب بسیار باطنه کرد حضرت محمد صدیق خطاب برید
خود نموده فرمودند که این بیت در جواب و بگویمیت من گم شده ام مرا بگوئید به از گم شدگان
سخن گوئید به و راه اوقات زندگانی بقدم تو کل بسر باید برو و اصلا محتاج و بلتخی بکس نباشد
که در تو کل نظر توجه بطرف حق است بجان و در غیر تو کل بطرف خلق و وجه معین ب سوال اگر
بر ان اعتماد کلی نباشد منافی تو کل نیست و فتوحی که محل شبهه نباشد نیز در آن مقبول است و منفر شوند
که درین جزو زمان تو کل صرف باعث بی جمعیتی است که راس المال صوفیه همین جمعیت است بقول
کفایت قناعت و رزق و لقطع طمع قطع ماده تشویش بسیار و و میفرمودند که از اجل لغای آنچه
برین فقیر و ویرست که زندگانی بدان خوش میگذرد یکی هر چه می باید بروقت ختمی می شود
و دم نهال طمع از زمین دل مشتاقان و ناپیدا میگردد و از نیکو و اغیار نا امید باید بود و عدم وجود
ایشان بر برابر باید شمرد چنانچه در دیوان شریف اشارت باین معنی میفرمودند فرمودند و نوبیدی از
مطالب کلفت زوای من شد + هر کار بسته آخر مشکل کشای من شد + تا تو اند نیک بد را
احتمار و انکار ننگه اگر چه سنگ و گره باشد و در اول صحبت که فقیر را وصیت فرمودند است
باراده طلب اگر آمده اید دستار مولویت و من ذیل فضیلت بر طاق بلند بگذارید یعنی تبدیل صفا
که ماده کبر و انانیت است بر خود لازم باید کرد بعد از آن قدم درین راه باید گذشت فرد
پست شود تا فیض حق فائز شود + هر کجا پستی است آب آنجا رود و در بر طاعت و عبادت خود
مغرور نباید بود که ترک اختیار و دید قصور اعمال از لوازم این طریقه است چنانکه در دیوان شریف
میفرمایند فرد و انفعال حرم بهتر از غرور طاعت است + مظهر ادوار حقیقت بر نماز خود نمازند
و مخالفت نفس چندانکه تواند کند زیاست که فرد نفس اثر در ناست این که مرده است + از غم
بے آلتی افسرده است + لیکن آنقدر مخالفت و معاندت با او نباید کرد که تنگ آید و تاب
سخت بارگرا ان فقر و فاقه نیارد و از بی طاقی راه صحرای پیش گرفته شوخی و سرگشتی آغاز نماید
و از کاریکه مقصود بالذات است باز دارد و باید که گاه بیگانه با او بسازد و باز زویرساند که آخر
نفس مومن است خدمت آن ابر دارد چنانکه در خدمت بنده مومن هر چه طلبد همانوقت
او را بدید بلکه باین طور هر چه خواهد و متناسخی آن کند اول او را وعده دهد اگر بازمانده شود

فرد و انفعال حرم بهتر از غرور طاعت است
مظهر ادوار حقیقت بر نماز خود نمازند
مخالفت نفس چندانکه تواند کند زیاست
فرد نفس اثر در ناست این که مرده است
از غم بے آلتی افسرده است
لیکن آنقدر مخالفت و معاندت با او نباید کرد
که تنگ آید و تاب سخت بارگرا ان فقر و فاقه نیارد
و از بی طاقی راه صحرای پیش گرفته شوخی و سرگشتی آغاز نماید
و از کاریکه مقصود بالذات است باز دارد و باید که گاه بیگانه با او بسازد و باز زویرساند که آخر
نفس مومن است خدمت آن ابر دارد چنانکه در خدمت بنده مومن هر چه طلبد همانوقت او را بدید بلکه باین طور هر چه خواهد و متناسخی آن کند اول او را وعده دهد اگر بازمانده شود

والا باز وعده دهد اگر بایستد فیها و اگر باز متقاضی شود همچین او را در بیت فعل دارد تا آنکه تدریج
آنرا فراموش کند و چون داند که هرگز از آرزو باز نمی آید و تخیل در اوقات می اندازد
یکبار شکم سیر هر چه خواهد آورد بدینتر طریقه شروع و مباح باشد تا باز آرزوی آن نکند و بداند
که نفس فقیر یکبار صورت مثالی خود گرفته در پیش فقیر حاضر شد و تمنای شیر و برنج نمود و گفت
هر که این وقت مرا پر شکم خوراند هر حاجتی که دارد در و اگر در فقیر چون این قصه از عزیز
گفتم آن عزیز بسیار تاسف نمود و گفت اگر باز این معامله روی دهد مرا آگاه فرمائید که خدمت او
سجای آرم فقیر گفت چه مضائقه بعد از مدت باز همچنان اتفاق شد چون آن عزیز را اطلاع
کردم زود شیر و برنج مهیا کرده پیش من آورد و آنرا بخوراند بعد از چند روز آن عزیز
گفت از مدت حاجتی در دل داشتم حاصل نمیشد از برکت این عمل حق سبحانه و تعالی حاجت روا
کرد از اینجا باید دریافت که این خاصه نفس کامل است که از خدمت او نیز مردم بقبض میسرند و نیز
میفرمودند که طعام بزمه را از برای تحصیل شکر از مصالح گونه اگر با مزه سازند مضائقه ندارد بلکه
احسن آنست که کسانیکه طعام با مزه و لذیذ را از خلط آب بی مزه میکنند عجب بنمایند زیرا که از
طعام بزمه شکر از دل داخواهد شد مگر بنمایند زبان که صورت شکرست نه حقیقت آن بلکه در
حقیقت آن شکر از اشباح صفتست که معنی آن حبس النفس است پس این معنی مستلزم خلوت شکر و
سنا فی اتباع سنت است که برای مخالفت نفس سخت تر چیزی از آن نیست حق تلفی تجلی فاهل
آن طعام علاوه چنانکه فقیر راقم در حضور حضرت ایشان یکبار قسمی از طعام را گونه تغیر و بزمه
کرده بود از معانته این معامله بسیار ناخوش شدند و فرمودند که خون سجلی این طعام که ضائع
نمودید بزمه شماست این قسم حرکات سهل از روش صوفیان ثقات نیست و نیز میفرمودند
که حق سبحانه تعالی ما را بر دقایق مکر و فریب شیطان آن قدر واقف آگاه فرموده است که اگر
خواهد که چیب من ببرد طاقت ندارد مگر بزور که آن امر دیگرست و زیاریات مزارات متبرکه باید
رفت و بسینه ارواح پاک ایشان فتوحات ظاهری و باطنی باید طلبید و فاتحه نیز بارواج
ایشان هر روز باید خواند که موجب برکات بسیارست و فتوحات بسیارست و میفرمودند که
بتدی این طریق را صحبت شیخ مفیدست و سزاوارنه زیارات قبور و مجاورت مزار می بینی

که مردم بزیرایت فرار رسول الله صلی الله علیه و سلم میروند و بعبادت زیارت مشرف می شوند
از جهت عدم مناسبت همچنان بجهت بهره و بی نصیبی کمالات باطنی آن حضرت باز می آیند
قر و خیر عینی اگر بگذرد چون بیاید هنوز خراب باشد مگر هر که لطیفه روح او قوی باشد و
از عالم امر مناسبت تام دارد پس او را زیارت مضائقه ندارد بلکه سودمند خواهد افتاد زیرا که
از جهت مناسبت و حی اقتباس آنوار برکات اهل مزار بلا واسطه خواهد نمود چنانچه حضرت خواجه
عبید الله حرار قدس سره میفرمایند که من مدت پهل روز سجدت خواجه علاء الدین عجد و
قدس سره که خلیفه حضرت خواجه بهاء الدین محمد نقشبند قدس سره ملاقات و اختلاط
و ششم روزی کمال تصرف و برکات مجلس حضرت خواجه بزرگ را یاد کردند در آخر گفتند که صحبت
عزیزان وقت نیز غنیمت است اگر چه در مرتبه مردم ضعی نباشند و فرمودند که حضرت خواجه بزرگ
میفرمودند که اکابر گرفته اند که گریه زنده به از شیر مرده قطعه تا که زیارت مقابر به عمری گذرند
ای فسرده به یک گریه زنده پیش عارف به بهتر زنده از شیر مرده به حضرت خواجه علاء الدین
عطار میفرمایند که حضرت خواجه بزرگ میفرمودند که مجاور حق تعالی سجانه بودن احق و اولی است از
مجاورت خلق او عزوجل و این بیت بر زبان مبارک بسیار گذشتی بیت تو تا که گوید مردان
پرستی به بگرد کار مردان گرد و رستی به مقصود از زیارت مشایخ اکابر دین رضوان الله تعالی
علیهم اجمعین می باید که توجه بحق سجانه باشد و روح آن برگزیده حضرت حق وسیله کمال توجه حق
گرد و چنانچه در حال تواضع با خلق باید که هر چند تواضع ظاهر با خلق بود بحقیقت با حق سجانه باشد زیرا که
تواضع با خلق انگاه پسندیده افتد که مرخدا می را عزوجل باشد باین معنی که آنرا مظاهر آثار قدرت
و حکمت بیند و الا آن صنعت است نه تواضع انتهى و برسمیات عرفی از عرس غیره مقید نباشد
که در از کتاب آن شاعت بسیار یکی التزام خلاف حضرات این طریقه که از قید رسمیات خارج
ست و و هم التزام سوال از خیم و فروش و غیره سوم لزوم اسراف در اخراج روشنی و چراغ
چهارم تزیین اوقات که محافظت آن ضرورت پنجم شکایت مردم از نشیب فرار مجالس و
قصود در اهتمام حفظ مراتب از کثرت و ازدحام ششم در استمرار این رسمیات گاه از کتاب
استفراغ از سود می شود که آن در شریعت حرام است زیرا که درین زمانه پرفتنه اسباب معاش فقرا

بعضی از
مجلس معصوم
خانچه زنگنه
که بر روز وقت
بعد از ساعت
سند
غیبت

همواره بر پنج تسادی نه و ترک عادت و رسوم عرس بر ایشان متعذر و دشوار است بسیار
اضطرار محتاج بقرض شده رسم سجایمی آرند هفتم نیاز غیر مشروع قبول نخواهد افتاد
زیرا که لا اله الا الله طیب لا یقبل الا الطیب و نیز در حدیث آمده صدقه که در راه
خدایتگی داده می شود اول فدویت حق سبحانه و تعالی می افتد بعد از آن بدست آن مسکین
پس این چنین نیاز سزاوار جناب قدس و تعالی چگونه باشد تا ثواب آن بان بزرگ برسد
ازینجاست که معمول حضرت شیخ در عرس مشایخ رضی الله عندهم جمعین چنین بود که
بروز عرس گاه در خانه میگفتند که امروز قدری در طعام معمول اضافه باید کرد و از یاران
هر که در خدمت شریف حاضر میشد میفرمودند که امروز چیزی بهین جابتناول نمایند و چون
فقیر عادت بطعام بازار دارد ناچار بر روز عرس یک پیو شیرینی از بازار طلبیده بیارند
حاضر تقسیم میکنند و آنچه فتوح زر نقد نیاز حضرت میرسد خدمت پیرزادها و بیوما که استحقاق
آنها دارند بطور مخفی میرسانند زیرا که این طریق از ریاضت و جمع آفات مذکوره از حرام
و غیره محفوظ است و نیز ازینجاست که میفرمودند که زر نقد اگر چه قلیل باشد در نیاز القع
مراتب از غیر آن که حوائج کثیره بان سرانجام میشود و از اقسام خدمات خدمت بدنی شرح
ست بنفع و اسبق است بوصول راحت بدل ازینجاست که از فقیر راقم بوقت خدمت بدنی
حضرت ایشان بسیار خوش میشدند و میفرمودند که مردم خدمت شما نیز بسیار خواهند نمود
و همچنان شد که فقیر با وجود قدم توکل از خدمت تصدیغ نمی کشد و برای استکثار و وظیفه
و کلمه استغفار مبالغه می نمودند فقیر روزی پرسید که آیا بر عدد سیصد اطلاق استکثار
میتوان کرد فرمودند بعد از آن نام پانصد گرفته نیز همان جواب دادند چون نوبت بر تبه
هزار رسید فرمودند آری این مقدار البته استکثار توان گفت چنانچه فقیر همین مقدار هر روز
هر یک که رامی خواند از آن روز فقیر راقم بر آن قدر مداومت میدارد و نافع نمیکند و همچنین
دعای حزب البحر میفرمودند که هر روز میخوانده باشند و سوره لایلاف یکصد و یکبار یا
یازده بار در و اول و آخر پنجبار بعد نماز فجر برای دفع شر محبت و ختم حضرات خواجها
و ختم حضرت مجدد رضی الله عندهم نیز اگر یاران طریقه جمع آیند بعد از حلقه صبح بر آن موعظت

لا
بلا شکر
فدایتگی پاک
ست قبول
فریادگر
پاک ۱۲۱۲

ع
بعضی بزرگان
مداومت اینک
عمل غیر فو
بر مردم
رای نمودن
سنة تا مور
نیک بندازند
در شکیب

نمایند که از معمولات مشایخ است و فائده بسیار و برکت بیشتر دارد و بنده را هرگاه به نعمت
 عطائی مجلدات ثلثه مکتوبات قدسی آیات قیوم ربانی حضرت مجدد الف ثانی رضی الله تعالی
 عنه سرفرازی بخشیدند فرمودند که باین دولت که ترا بنواختم هیچ یک از یاران طریقه را
 سرفراز و ممتاز نساختم و مشایخ طریقت که بوقت اجازت مُردان خود را خلعت خلافت میدهند
 بهتر ازین نیست که من ترا بآن انعام و اکرام فرمودم باید که شکر این نعمت عظمی سجا آورد و قدر
 این دولت تصوّبی شناسد که در حق تو خرنیه است ظاهر و ذخیره است باطن و سجای آن که
 جاریست برای یاران تربیت طالبان بجای مرشد و مربیست بجهت تقویت ایمان و
 طرد شیطان و هر عقده و شبهه که درین راه پیش خواهد آمد از برکت این نعمت حل خواهد شد
 و اگر فرصت دهند و طالبان خدا جل و علا گرد آیند بعد از نماز عصر پاره ازین کلمات هر روز
 در حضور ایشان خوانده بشد که ترا و دیگر طالبان را دست گیر و چنانچه معمول خانقا بعض
 مشایخ تا چنین بود و همچنین بوقت عطای خرقه متبرکه و صایا کثیر و نصاب بلوغ فرمودند این
 مختصر هر چند گنجایش شرح آن ندارد لیکن شمه از آن مینویسد تا این اوراق از برکات آن
 خالی نباشد چون خرقه بلبوس خاص خود را که قمیص و کلاه بود پیش خود نهادند و فرمودند که فقیر
 قدر این خرقه که ترا عطا میکنم کمتر از کتفه زنان حائض نمیدانم مگر آنکه عادت مشایخ سلف این
 جاریست که بوقت حضرت و اجازت ارشاد طالبان خرقه عنایت میفرمایند فقیر نیز بنا
 پاس اتباع این حضرات برین عمل مبادرت مینمایم پس باید که تا مقدور بر سرشته محافظت
 استقامت و متابعت سنت و دوام عبودیت که عبارت از دوام حضور و آگاهیست بجناب
 قدس و تعالی و محبت مشایخ از دست ندهد که کمال انسانی منحصر درینست و بس هر که اقدم درین راه
 پیشست دولت رشد و هدایت پیش و در ضمن این محبت و متابعت برکات خرقه نیز ظهور
 خواهد کرد و ثمره آن حاصل خواهد شد و صرف اعتماد بر خرقه خطای محضست و هیچ فائده مترتب
 نیست از نیجاست که میفرمودند مدارک طالبان حضرات استقامتست که فوق کرامتست فرد
 برای استقامت فیض نازل میشود مظهر میندانی تجلی گرد گوهِ طوز میگردد و به کشف درین راه
 باریست و کرامت اعتبار نه و جد و سماع قدر و مقداری نیارد و عرس چراغان منزه است ندارد

چنانکه سابق اشارت بان گذشت و خلافت این خانواده موقوف بر شجره و کلاه نیت و مرید
 این برگزیدگان به سعیت و رسوم نه در جنب جمعیت باطن ایشان از ذواق و مواجید متعارف
 اعتباری نه و در پیش اتباع کتاب و سنت آثار و احوال عرفی را قدری و مقداری و نیز
 از نیجاست که حضرت مجدد رضی الله عنه میفرمودند که در میان طرق صوفیه اختیار کردن طریقه
 عالیة نقشبند اولی و انسب چه این بزرگواران التزام متابعت سنت نموده اند و اجتناب
 بدعت فرموده اند اگر دولت متابعت دارند و از احوال در ولایتی هیچ ندارند و خود ندارند
 و اگر با وجود احوال در متابعت فتور دانند آن احوال نمی پسندند از نیجاست که سماع در
 تجویز نکرده اند و احوالیکه بران مترتب شود اعتبار نموده بلکه ذکر جهر را بدعت دانسته منع
 آن فرموده اند و ثمراتی که مترتب شود التفات بان نموده روزی بمجلس طعام در ملازمت
 حضرت ایشان یعنی حضرت خواجه باقی بالله قدس سره حاضر بودم شیخ کمال که از مخلصان
 حضرت خواجه ما بود در وقت افتتاح طعام در حضور ایشان اسم الله را بلند گفت ایشان را ناخوش
 آمد بحدیکه زجر بلین فرمودند که او را منع کنید که در مجلس طعام حاضر نشود و از حضرت ایشان یعنی
 از حضرت خواجه خود شنیده ام که حضرت خواجه نقشبند علمای بخارا را جمع کرده بخانه خواجه
 امیر کمال برده بودند تا ایشان را از ذکر جهر منع فرمایند علما بحضرت امیر گفتند که ذکر جهر بدعت
 است نکنید ایشان در جواب فرمودند که نکنم اکابر این طریقه در منع جهر این همه مبالغه نمایند
 از سماع و رقص و تواجید چه گوید احوال و مواجید که بر سبب نامشروع مترتب شوند نزد فقیر از قبیل
 استدراج است اول استدراج را نیز احوال و ذواق دست میدهد و کشف توحید و مکاشفه و
 استدراج غرق عادت که از کار ظاهر شود غیبات
 معاینه که در مرایای صورت عالم نظور آید حکمای یونان و بر همه هند درین شریک اند علما
 صدق موافقت علوم شرعیست با اجتناب از امور محرمة و مشتبیه انتهى و نیز از نیجاست که میفرمودند
 که حضرت شیخ سیف الدین قدس الله سره شبی بر تخت برای تجمید وضو میکردند ناگهان از ذوق
 وجد و سماع که در آن جوار پیشه حالت بخودی آمد یکبار بر زمین افتادند و ضرب شدید برد
 مبارک شان بید چون بوقت صبح بافاقت آمدند مردم بعبادت هجوم آوردند فرمودند
 که از باب سماع ما را بیدرد میداند حال آنکه از سماع یکبارگی عالم بان نوبت رسیده بود که غنقریب

۴
 مواجید متعارف
 در قصه که سماع
 تقیه صوفیان
 میباشد و جید
 غیبات

رشته حیاط منقطع گردد و مرغ روح از قالب عنصری بیرون آید آنرا که بکثرت میل سماع میدارند
 چه طور زندگی بسر ببرند پس انصاف باید کرد که ما از بیدردان هستیم یا ایشان لیکن معذورانند
 که از درد و رونی ما خبر ندارند اگر چه در ظاهر همچو خاکستر سکون داریم لیکن آن تشکله باطن با از
 سوز درد و غم شعله زن است چنانکه مولوی بهارالدین صاحب فرماید سه با همه کس در میان فریم
 کس بر کران به سوختن و ساختن دین فقیر است و بس به تهنید امیل بود و سماع نمی آید نمی آید
 درد و غم را موکشان بخاطر عام نمی نمایم زیرا که طریقه ما منوب بحضرت صدیق است رضی الله
 تعالی عنه که بطاهرترین کمال تمکنت و وقار بودند و مذهب بنهایت سکون و استقرار لهذا بیشتر
 اوقات سگریز نادردمان میداشتند و از احوال باطن بجز محرمان راز دیگر خبر نداشت مگر بعد وفات
 چون حضرت عمر رضی الله تعالی عنه ایشان تشریف فرمودند ناگاه سقف خانه را دیدند که
 جایجا سوخته و سیاه شده است از سبب آن پرسیدند محرمان گفتند که گاهی از دل پروردگار
 میکشیدند از اثر درد و حرارت و گرمی آن سقف این خانه سوخته و سیاه شده است از درد آن
 آشنا و از برون بیگانه و ش به اینچنین زیبا روشن کم می بود اندر جهان به و نیز میفرمودند که
 بزرگی از طریقه نقشبندی در راه میرفت ناگاه زخم تیر سماع بر گوش زد و قش رسید و از دل پروردگار
 گذشت از غایت بتیابی نشست و گفت سماع بیت المال مملکت است لهذا حرام شد بعد از آن حضرت
 ایشان از سر افاده فرمودند که فقیر در باب سماع و لیلی قوی بهم رسیده که از باب آن خبر ندارند
 چنانچه صغری این مقدمه بدی است و آن نیست السماع یورث الریقة والرقة تجلب
 الریحة فالشیحة السماع تجلب الریحة و با این همه از باب سماع فقیر را از منکران ازوق
 و احوال آن میدانند و حال آنکه حق سبحانه و تعالی در مزاج فقیر غایت اعتدال انصاف و نهایت
 چاشنی هر ذوق و مذاق عطا فرموده که در دهر مذاق بان سید چون پدرم قادر می جدم
 چشتی بود فقیر اگر چه در سلسله حضرت علیه نقشبندی ملتزمم لیکن بسبب شور مذاق طینت عشق و
 عاشقی نرا کتای ازوق و مواجید حضرت چشتیه خوب میدانم لهذا جرأت بر انکار احوال
 ایشان نمیکنم که این بزرگواران بحکم انگارای معذوران بمقام سماع از ظهور وجد و حال در
 غلبه سگر معذورانند و از ارباب صحیح که از آداب در باره واقف آگاه اند حرکات و سکنات

بیشتر است

۲
 حضرت صدیق است رضی الله
 تعالی عنه که از احوال باطن
 بجز محرمان راز دیگر خبر
 نداشت مگر بعد وفات
 چون حضرت عمر رضی الله
 تعالی عنه ایشان تشریف
 فرمودند ناگاه سقف خانه
 را دیدند که جایجا سوخته
 و سیاه شده است از سبب
 آن پرسیدند محرمان گفتند
 که گاهی از دل پروردگار
 میکشیدند از اثر درد و
 حرارت و گرمی آن سقف
 این خانه سوخته و سیاه
 شده است از درد آن آشنا
 و از برون بیگانه و ش به
 اینچنین زیبا روشن کم می
 بود اندر جهان به و نیز
 میفرمودند که بزرگی از
 طریقه نقشبندی در راه
 میرفت ناگاه زخم تیر
 سماع بر گوش زد و قش
 رسید و از دل پروردگار
 گذشت از غایت بتیابی
 نشست و گفت سماع بیت
 المال مملکت است لهذا
 حرام شد بعد از آن حضرت
 ایشان از سر افاده
 فرمودند که فقیر در باب
 سماع و لیلی قوی بهم
 رسیده که از باب آن خبر
 ندارند چنانچه صغری این
 مقدمه بدی است و آن نیست
 السماع یورث الریقة والرقة
 تجلب الریحة فالشیحة
 السماع تجلب الریحة و با
 این همه از باب سماع
 فقیر را از منکران ازوق
 و احوال آن میدانند و حال
 آنکه حق سبحانه و تعالی
 در مزاج فقیر غایت اعتدال
 انصاف و نهایت چاشنی
 هر ذوق و مذاق عطا
 فرموده که در دهر مذاق
 بان سید چون پدرم قادر
 می جدم چشتی بود فقیر
 اگر چه در سلسله حضرت
 علیه نقشبندی ملتزمم
 لیکن بسبب شور مذاق
 طینت عشق و عاشقی
 نرا کتای ازوق و مواجید
 حضرت چشتیه خوب
 میدانم لهذا جرأت بر
 انکار احوال ایشان
 نمیکنم که این بزرگواران
 بحکم انگارای معذوران
 بمقام سماع از ظهور
 وجد و حال در غلبه
 سگر معذورانند و از
 ارباب صحیح که از آداب
 در باره واقف آگاه
 اند حرکات و سکنات

ایشان بجا قاعده نمیشود علی الخصوص حضرات طریقه عالیه نقشبندیه مجردیه که از اتباع
نصیب افروارند اصلا خلافت سنت حرکت تجویز نمیکند پس طریق اسلم در دنیا آلت است که نه انکار
آن دارد و نه از تکاب و قول حضرت خواجه بزرگ هم ممانعتی است که نه این کار میکنم و نه
انکار و میفرمودند که مرید را خاصیت گس می باید هر چند دور کنند دور نشود و نیز میفرمودند
که قول شیخ الاسلام عبدالله انصاری است هر که او ستاد ترا در سجد دارد و تو از او رنجه نباشی
سگ به از تو بود و نیز میفرمودند که اگر کسی رجوع بطریقه نزد تو نماید او را کم از شیر در بنده دینی
خود تصور نباید نمود و از مواخذه فوت عهده حق خدمتش ترسان و لرزان باید بود و نیز فرمودند
که خود را از قید هستی و خود پرستی خلاص باید کرد و چنانکه میفرمایند قطعه رخت و اگر در آن
رخت از جهان بر بستن است به در سبکساری خجل وضع حجاب کرده است به این قدرها
غافل از اندیشه روز حساب به رحمت سجد و لطف بے حساب کرده است به رستن از قید
خودی مظهر بحق پیوستن است به قطره بودم بحر یک کشت شرابم کرده است فرد مظهر
طلبی گر جهان منزل راحت به بگذر تو ز خود در پس این پرده مقام است به ذکر طریق
کیفیت سیر و احوال و اخلاق و عادات حضرت ایشان بدانند که طور
زندگانی و طرز معاش آنحضرت که میگذاشت بیانش در صفحه تحریر میکنی و احوال اجتماع و ضاع
آن شکل بسند با وجود میرزا نیت و نازک مزاجی که با طور درویشی موافقت ندارد و میرزا
تعمیر نمی سجد چنانکه در دیوان شریف میفرمایند ابیات در جنون هم میرزائی از مزاج ما
زلفت به کز برای خویش حمامی رنگخن و شستیم به بجای سنگ طفلان پارگانشه بیدرز
چو مظهر میرزا دیوانه نازک طبیعت را به در جای سنگ شیشه توان بر سرش زدن به طفلان
دماغ مظهر دیوانه نازک است به مظهر زبا بزرگدگر یادمان کرد به دیوانه خوش نبود ز وضع
که حجت ما به فقیر شرح بعض احوال و عادات شریف بجهت ترغیب طالبان و تحریص یاران
در اینجا بقلم می آرد که باین همه توکل و تاویل و مرض و امی متعلقان و فساد زمان و ویرانی
شهر و کثرت اخراجات بالائی و با وجود ضعف پیری و ناتوانی با کمال جمعیت بسر برزند و
همیشه طعام از بازار خرید میخورند و جامه دیگر بپاس اتباع سنت نمیدهند و طعام خانه

گذاشتگان
و بیان احوال و طرز معاش
جمع است
و در ناخصلت
و دفع باقی تمامه
که اول

اغنیائی خوردند و میفرمودند که اگر اعیاناً لقمه از آن تناول کرده میشود نسبت باطن کدّر میگردد
تا فضیلت بالکل دفع نمیشود نسبت بحال خود یعنی آید و باطن صفائی پذیرد و بدعوات
و مجالس متعارفه صوفیه غیر فتنه و دعوت بطور خاص نیز از خوف شبهه از هر کس اجابت نمود
و میفرمودند هر چند طریق اجابت و نحو آن طرق مستونه است لیکن درین جزو زمان از فساد
نیات و فقدان شرائط عدم اجابت آن اولی است زیرا که یا ران مانده بیشتر از ضیق معاش
در حالت گرفتاری بسیار معذور و بے مقدر و راند بضیافت چه رسد و تکلیف زرسودنی
قرض کشیده ضیافت میکنند پس مشروعیت ضیافت اینطور معلوم و فقیر بیشتر مضرتهای این طور
ضیافت از راه تجربه و نور فرست در یافته ترک آن نموده که ^{بطله} **الکفر من لا یلدی فی حجر**
و احدی قرنتین حدیث صحیح است مگر از خانه مخصوصان معتاد از جهت عدم احتمال شبهه بی مضرت
می خوردند و در خانه عاریت یا کرایه زندگانی می نمودند و بعمارت نمی پرداختند و میفرمودند
که برای گذشتن خانه خویش یا بیگانه برابرست و اختلاط با دنیا داران کم میکردند و نیاز ایشان
نمی گرفتند چنانکه یکبار شخصی از عزیزان عمده یعنی آصف جاه نظام الملک سی هزار روپیه نقد
برای نیاز آورده و سماجتاً بسیار کرده قبول نکردند و میفرمودند که فقیر را در قبول نیاز شرائط
کثیره است یکی آنکه شخص صاحب نیاز شرف و نجیب باشد از نیاجاست که میفرمودند که نخواهد من
بر مردم شرفا و نجاست و دم آنکه با دنیا داران که محل شبهه اند چندان اختلاط ندارد و سوم
آنکه اندک صلاح و تقوی هم دارد و چهارم آنکه حرام را از حلال شناسد چه آنکه از او غضب
پنیه تازه وارد نشده باشد ششم آنکه از اخلاص دل و خلوص نیت آورده باشد باین طور که
از صمیم قلب بداند که اگر حضرت این نیاز قبول خواهند فرمود ما را ممنون و مرهون خواهند نمود
پس این طور نیاز قبول افتد زیرا که حق سبحانه و تعالی ما را فرستی عطا فرموده است که از نور آن این
طور دقائق خفیه ظاهر میشود و در خلافت این عقیده مقبول نمیکرد و از نیاجاست که میفرمودند که فقیر
شقی و سعید را از جبین مردم می شناسم و مرتبه ابدال را از غیر ابدال با آنکه مستور بحال می باشند
ابتیاز میکنم چنانکه میفرمودند که یکبار یکی از قوم درانی که مرتبه ابدال بیدشت نزد فقیر آمد فقیر
بقاعده معهود خود مرتبه او را در یافته گفت که شما هستید یحیی و شنیدید یحیی خیرت بر خاوستاب

۵۱
این سخن موید آنست که
نیاز خود را بخواهد
و در صورت
از او بسیار است
که حق تعالی عالم را
بوجود ایشان تمام
دارد و آن بس
در عالم بیجا و فاضل
و در این عالم
از زبان پروردگار
از جمیع اوست
شود و در تقییب

میدشت از حصول برکت صحبت توجّه نماید میشدند و میفرمودند که فقیر از یاران خود نامید
 نمی شوم مگر از دو چیز یکی از اختلاط باد نیاداران دوم سوء اعتقاد و با پیران لیکن بقدر حاجت
 اختلاط با ایشان مضائقه ندارد بشرط صلاح نیت و محافظت نسبت و با این همه میفرمودند
 که دنیا مبعوضه حقست سبحانه از وقتیکه در عرصه ظهور آورده گاهی نظر رحمت بروی نکرد اگر
 میکرد بمقدار پریشانه و نصیب کفایت نمیداد بلکه تمام و کمال در حصه مسلمانان خواندند بخداوند محمد ﷺ
 که دنیا داران این وقت با فقر آسری ندارند و الا ایشانرا نه حال میماند نه فراغ وقت چنانکه
 حضرت خواجه ششم کشمی در مقامات حضرت مجدد رضی الله تعالی عنه میفرمایند که روزی بنده را
 خدمت خواجه حسام الدین که از خلفای حضرت خواجه باقی بالله اند حاضر بود یکی از حاضران
 شکوه اغنیا و امرای روزگار آغاز نمود که بفقرا آسری ندارند و حرمت این طائفه بجای نمی آرند
 چنانکه امرای سابق سجایمی آوردند حضرت خواجه فرمودند که ای برادر این از حکمتهای الهی است
 در حق فقرا ای این عهد زیرا که فقرای زمانه پیش از آن قدر از دنیا و از اهل آن اجتناب بودند
 هر چند اغنیا با ایشان راه ارتباط و اعتقاد می گشتند ایشان بیشتر از صحبت آنها اقرار می نمودند
 و فقرای این وقت ما اکثر ایشان چنانند که اگر امر او اغنیا بجانب ایشان التفات نمایند
 و راه مخالفت و مودت کشایند تا چار این درویشان را در وضع فقر و انزوا ای ایشان
 فتور تمام روی دهد پس کرم الهی باین فقرا عاریست و حافظت است انتهى و در طهارت آنجا
 و عنومبالغه بسیار می نمودند و نمازها در اوقات مستحب می گذاردند و بر صلوة جمعه و جماعت اهتمام
 تمام می داشتند و یاران را نیز بر دوام آن تاکید بلین می فرمودند و هر که در آن مسأله می نمود با
 اولیفت پیش می آمدند و خلوت دوست بودند و صفای دقت را غنیمت می شمردند و در محبت
 مشایخ کرام همچو کوه راسخ بودند خاصه در جناب حضرت مجدد رضی الله تعالی عنه مرتبه عشق و
 و ولوله می داشتند چنانکه شمه از آن در کتب توفی میفرمایند که از دیوانگیهای عشقی که بار اجنبان مقدس
 حضرت مجدد دست رضی الله تعالی عنه دم زدند مناسبت است که حرف از عالم عقل میرود در باطنی
 میگذرد و پیش و کم نمی باید زدند از حد برون قدم نمی باید زدند عالم همه مراتب جمال ازلی است
 می باید دید و دم نمی باید زدند و میفرمودند که یکبار صاحبزاده عالیقدر سلطان المشایخ بر آن

سبب آنست که در این زمانه
 که در این زمانه
 در این زمانه

زیارت جد بزرگوار حضرت مجدد الف ثانی رضی الله تعالی عنه اراده بسپارند نمودند حضرت
 ایشان نیز سلام و نیاز خود را توسط ایشان عرض کرده دادند که در آن جناب سنان چون
 آن صاحبزاده سلام آن حضرت در آن جناب سپارند حضرت مجدد رضی الله عنه تابینه بنا
 خود را از متر استبرک بر آورده فرمودند علیکم و علیکم السلام بعد از آن فرمودند که کدام میسر
 یعنی دیوانه و شیفته ما و نیز میفرمودند جایکه پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم قدم گذاشته است حضرت
 صدیق اکبر رضی الله عنه در آنجا سر نهاده و حضرت صدیق اعجاز جایکه قدم گذاشته است حضرت مجدد
 رضی الله عنه در آنجا سر نهاده و حضرت مجدد جایکه قدم گذاشته است فقیر در آنجا سر نهاده یعنی فقیر
 اصلا درین طریقه تصرف نکرده گردید و جایگی آنکه در وقت توجه کونه حرکت بدن میکند
 دوم بشمار نفس توجه میدهد و این هم از بعضی اکابر این طریقه اخذ نموده که در حرکت اثر توجه
 در قلب متوجه الیه بقوت و سعادت میرسد و در شمار نفس رعایت مساوات در توجه بسیار است
 و نیز ازین عمل تفاوت معتقد و کلام معلوم گردد و برای زیارت فراتر استبرک میسر است
 و عبادت بهایر میموند و عقیده پاک اهل سنت و جماعت میباشند چنانکه اکثر شیعه از برکت
 فیض صحبت ایشان بنده اهل سنت و جماعت مشرف میشدند لهذا بلیقبتی تراش مشهور
 بودند همه را به نیکی یاد میکردند و خاصه صحابه کرام و اولیای عظام امت مرحومه را بجز تعظیم و
 تکریم یا دخی نموند و ذوق سماع نمیداشتند چنانکه در مکتوبی نوشته اند که الحمد لله فقیر از سماع
 غیر سماع تائب سماع را تارک و در عقیده اباحت و غیر اباحت تابع کتاب سنت است
 و ذوق سخن را نیز میفرمودند که از یادرفته است باین فرصت چه خط باشد ز سیر گلستان بار
 که رفتن لازم افتاد دست چون آب روان بار آمد و قدم مبارک کشیده و بلند بود و عمامه
 بطور سنت می بستند و قمیص پیش چاک می پوشیدند و اوقات زندگانی بطور سنت صرف
 می نمودند و یاران را نیز بان ترغیب تحریص میفرمودند و عملی که بطور سنت یا آثار سلف
 صادر میشد آن را غنیمت میدانستند و همه بچشم شفقت و رافت می نگرستند و سخنان
 مفرخ فوات مردم مجال نیکی و دمی آوردند و غائبان و گذشتگان را به نیکی یاد میکردند
 و غیبت کسی نمی نمودند و غیبت کننده را دوست نمی داشتند و از عیب جویان خود رنجیده

خاطر نمیگشتند بلکه ممنون شدند چنانکه فرموده اند فرد عیب بینان واقف از نقصان
 خویشم کرده اند به سحر عینک سخت چشم دیگران بنیامرا به و همواره بکشاده پیشانی و خنده
 روی با هر کس بر سر بروند و کلام به لیسنت تمام میگفتند و عذر معتذر قبول میفرمودند و
 اعتراض بر کسی نمی نمودند و بجز دو سخا موصوف بودند از محمد سالم پرسیدند بما یعرف
 الا ولیاء فی الخلق قال بکف لسانهم و حسن اخلاقهم و بشاشة وجوههم
 و سخاوة انفسهم و قلة اعتراضهم و قبول عذرهم من المعتذر بالیهم و
 تمام الشفقة علی جمیع الخلق بربهم و فاجرهم پس قول این بزرگوار شاهد عدل
 است بر صدق این مقال که فقیر در احوال حضرت ایشان شمه از ان بیان نموده است که
 پیش تو گفتم غم دل ترسیدم به که دل آزاده شوی ورنه سخن بسیار است به خاتمه آثار
 ولایت و الواردهایت و ظهور و سرور سعادت در فالقاه شمیبه مظهریه بالفعل در دیده اولی
 الالبصار بودیت و فیضی که از صحبت شریف متبر که آنجناب بستر شدن عقیدت از ان
 میرسد ظاهر و پیداز بس شتبار محتاج بیان و اظهار نیست طرفه تر آنکه اکثری از عقیده کنندگان
 اخلاص گزین و پیرستان اعتقاد آئین که بسبب بعضی موانع از خدمت حضور و الا و
 ادراک صحبت مجور اند از الوار فیوض و برکات توجه غائبانه ایشان در مسافات بعیده
 همیشه مستفیض و پر نور میشوند و در ارج قرب حضور غائبانه طی کرده بمرتب کمال تکمیل میرسند
 حق سبحانه و تعالی در ذات فائض البرکات ایشان قوتی و قدرتی عطا فرموده است که
 همچنانکه به نسبت مستورات محلات و مخدرات و دیگر امصار و بلاد این معاملات بظهور میرسند
 به نسبت اموات نیز همان طور پر فیوضات و ترقیات همچنین ظاهر میگردد این خصوصیت
 درین طریق مخصوص حضرت ایشان است و با صحار و باران ایشان از خصوصیات ایشان
 طفره است که سالک از مقامی بمقامی بزور توجه باطن می برند و بان مقام که می خواهند یکبار
 میرسانند و می سپارند و ممکن میگردد و مانند و حسب استعداد آن سالک زمان مقام نصیب میگردد
 و سیر در ان مقام میکند چنانچه حضرت ایشان رضی الله تعالی عنه اکثر اوقات از زبان
 مبارک نیز اشارت باین معنی میفرمودند که آنچه فقیر از بعضی از واق و مواجید خود اظها

کدام چیز او را در خلق
 شناخته شود گفت بسیار
 دانشمندان زبان را
 بیخبر از بیخبر
 و خوبی اخلاقشان و
 کنده روی ایشان
 سخاوت و انانیت
 شان و کم کردن شان
 اعتراض را بر کسی
 و بیخبر شدنشان خدرا
 از عذر کردند
 بایشان
 به تاملی مخلوق خواه
 خواه بر کار باشد
 خواه بر کار باشد
 و التور
 عنده
 الشان مقبول

میکند محمول بر دعوی کمال و تزکیه نفس نباید کرد بلکه حدیث به نعمت امر است که بان با مومنین
 و اما بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ اگر نعمتی را از نعمای الهی که بر صوفی نازل میشود اخفا نماید
 حق شکر آن تلف کرده باشد مثلاً شخصی طویل قامت است در وقت بیان واقع خود را
 قصیر قامت مینویسد و اگر گوید دروغ گفته باشد بعد از آن فرمودند که از امثال
 و اقران یا از یاران معاصر اینچنین کسی که تشخیص مقام مطابق واقع نماید یا ساکت از جمیع
 مقامات این طریق بگذارد یا بطور طفره پیش از تمام دایره پائین برآید و بالا رسد یا با حق مقامات
 بی شرط صحبت یعنی غایبانه بطور شراق کنانند بنظر نمی آید و نیز از خصوصیات ایشان است که
 در اول توجه تجلی ولایت کبری در آینه باطن سبک است تومی اندازد فی الجمله آستانه فیض نشانی
 ایشان حاجت روائی و مشکل کشای عالم بوده و اکثر حاجات حل مشکلات در اندک التماس
 همت ایشان بانصرام میرسند و بیشتر مصیبتان و بیماریان که مشرف به هلاک بودند از برکت توجه
 همت ایشان بکنار شفا رسیده اند و هزاران از ورطه غفلت و مهمله ضلالت از هدایت و
 دستگیری ایشان بساحل نجات پیوسته و متجاوز الحد یعنی زیاده از حد ما بمرتبگی کمال تکمیل
 رسیده و از اجازت و خلافت سراسر گذشته در هدایت عالم مشغول شدند چنانکه بعضی از آنها
 عالمی را از نور نسبت و هدایت منور ساخته رخت اقامت ازین دار فنا بستند و در غ
 حسرت و افسوس بر دل عالم گذشتند و جمعی از آنها در قید حیات اند عالمی را به هدایت و نور
 معرفت منور میکنند و فیض این طریق چنانکه باید میرسانند حق تعالی ایشان را تا انقراض قیامت
 قائم دارد و نقل است که شخصی مذکور حضرت ایشان در حضور شاه ولی الله صاحب قدس الله سره
 که از اکابر اولیا و معاصر آنحضرت اند و جامع علوم ظاهری و باطنی و محدث و صدوق بوده چنانچه
 حضرت ایشان بسیار فضائل و کمالات ایشان بیان میفرمودند که این مختصر گنجایش شرح آن
 ندارد از راه اخلاص عقیدت که در دل مضمون داشت ظاهر نمود فرمودند آنچه قدر ایشان با مردم
 میدانیم شما چه دانید احوال مردم مهند بر ما مخفی نیست که خود مولد و منشأ فقیر است و بلاد عرب
 نیز دیده ایم و سیر نموده و احوال مردم ولایت از ثقات آنجا شنیده ایم و تحقیق کرده که عزیزیکه
 بر جاده شریعت و طریقت و اتباع کتاب و سنت همچین ستوار و مستقیم باشد و در ارشاد طالبان
 شانی عظیم و نفسی قوی دارد درین جزو زمان مثل ایشان در بلاد مذکور یافته نمی شود مگر در

دعا و دعوت از ارباب
 واقعه بوده و حق
 رکوع و پیوسته
 بی نهایت
 مظهر نعمت
 بی در ظاهر خود را
 حدیث کن یعنی
 بیان کن
 مظهر انوار
 تزیین شدن
 امر فریاد
 ۱۲ فیه است

جمع شفا
 با کمال محبت و توفیق
 بعد از مرض و شفای
 غلط غیبت
 مع انقراض
 بریده شدن
 و گاهی با غریب
 است ازین راه
 با ش
 کند

در گشته گان بلکه در هر جزو زمان وجود این چنین عزیزان کمتر بوده است چه جای این زمان
 که پراز فتنه و فساد است و مکتوبات حضرت شاه ولی الله صاحب مذکور که بحضرت ایشان نوشته
 اند اکثر نقلهای آنها نزد فقیر موجود است اندراج آنها بطوالت میکشد و آنچه از ادب اقبال
 حضرت ایشان می نوشتند دلالت بر کمال فضل و استقامت دارد گاه باین القاب که خدا
 عزوجل آن قیم طریق احمدیه داعی سنت نبویه را در گاه دشته مسلمان متمتع و مستفید گرداناد و
 باین طور که خدای عزوجل آن قیم طریق احمدیه خصوصاً و طریق صوفیه عموماً و آن متجلی بانواع
 فضائل و فواضل را در گاه سلامت دشته انواع ابواب برکات بر کافه انام مفتوح گرداناد
 و گاه متع الله المسلمین بافادات قیم الطریقه الاحمدیه و رؤی ریاض الطریقه
 بتوجهات النفس الزکیة امین و نیز مشهور است وصحت رسیده که یکی از فرزندان حضرت
 شاه ولی الله صاحب سخت علیل و بیمار بود هرگز توقع زندگی نمانده به نیت رفع بار و از آرزوی
 پیش حضرت ایشان فرستادند و صحت و شفا در خوشستند چنانچه حق سبحانه و تعالی از برکت توجیه
 نظر ایشان بها وقت شفا بخشید که موجب فرید اعتقاد عالم در حق ایشان گردید حالات رفیعی
 و مقامات سنیه ایشان از دایره تحریر و تقریر بلند است اما یاران از مدتها که مشتاق تقریر این
 سخنها بودند و سماجتها از برای تحریر مطالب علیا می نمودند برای تسکین ایشان اینقدر بست
 نعل بسکه نخل فیض عامش سائبان عالم است به گلشن دل امین از باد خزان عالم است به چونکه
 هر دریا ولی زان گوهر مقصود یافت به سایه اش مانند ابر در فشان عالم است به چون نسیم
 باطنش آفاق را سرسبز کرد به غنچه دل سرخ رود در گلستان عالم است به بوستان گل ز فیض
 جارش گل گل شکفت به حکم او بر قلب چون آب روان عالم است به مولانا ای روحی فرمود
 نظم تو نقش نقشندگان را چه دانی به تو شکل و پیکر جهان را چه دانی به گیاه سبز داند قدر باران
 تو خشکی قدر باران را چه دانی به هنوز از کفر و ایمانست خبر نیست به حقائقهای ایمان را چه دانی به
 حضرت عارف نامی مولانا ای نورالدین عبدالرحمن جامی قدس الله سره میفرمایند رباعی
 قدر گل و گل باد سپستان دانند به خود دستان و تنگستان دانند به از نقش توان بسوی بی
 نقش شدن به کین نقش غریب نقشندگان دانند به **لله دُرٌّ مَنْ قَالَ فِي مَدْحِهِ عَلَى سَائِرِ الْهَيْدِ**
 مراد باری تعالی ۱۲

بهره مند گرداناد
 خدا مسلمانان را
 بسیار با سعادت
 طریقه احمدیه
 در باب
 طریقت را بر او
 از در کمال نفس
 کج

چه خوش گفت گویند ۱۲

مثنوی است پیر و مرشدیست پیشوا بد کوی کیا کرے اوسکی مدح و ثنا بد نپٹ مدح کا قافیہ
 تنگ ہے کہ اس فخر سے اُسکے تین تنگ ہے بد خدیو سخن میرزا جاجانان بد کہ حکم اور حکما
 ناطقہ پر روان بد اوسکا لقب ذوالجلال سخن بد کہ بندے ہیں اوسکے سب رباب فن بد
 سب رباب فن اُس سے ہیں مستفید بد کہ علم و ادب اوسکے دونوں مرید بد کہے کیوں نہ
 مشکل دو عالم کی حل بد کہ اوسکا ید اللہ ہے باہنبل بد کوی آج اوسکے برابر نہیں بد وہ سب
 کچھ ہے الایمیر نہیں بد این ذرہ بی مقدار راجہ یار کہ بیام مدح این طریقہ علیہ پرواز
 یالب در فضائل و کمالات آن صحیح الحسنت کشاید اما این قدر میداند کہ خاک عزیزان این
 خانوادہ پروردہ کمالات طینت نبوت صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم ہر کمالات کہ از نشان
 ظہور میکند پر توی و نمونہ آن کمالات است کہ از کمال محبت و متابعت اوصالی اللہ علیہ وسلم
 باطن ایشان متجلی گشته و پر تو انداختہ از نیجاست حضرت خواجہ بزرگ فرمودہ اندہر کہ از
 طریقہ مار و گرداند خطر دین دار و وزیر از نیجاست کہ جمعی از دانشمندان از حضرت ایشان
 پرسیدند کہ در اختیار طریقہ مجددیہ از طرق مشائخ دیگر کدام فضیلت یافتند فرمود کہ این
 طریقہ را منطبق بر کتاب و سنت یافتیم کہ ثبوت آن قطعی است و ہر چہ منطبق بر قطعی است نیز
 قطعی است پس این طریقہ قطعی است و نیز از نیجاست کہ میفرمودند کہ نسبت ما اصیل و مشابہ قرن
 اولی است کہ اصلا نصرت در ان راہ نیافتہ اگر قطرہ است ہم از آن چشمہ و اگر جرعه است ہم
 از آن چخمانہ و نیز از نیجاست کہ حضرت مجدد رضی اللہ تعالی عنہ میفرمایند کہ طریقہ ما تا انقضای
 قیامت خواہد بود انا بشر ط آنکہ در و چیز می مخلوط نشود الحمد للہ کہ تا این زمان این طریقہ علیہ
 چنانکہ باید محفوظ از جمیع طرق بدعت است و از برکت این عزیزان انشاء اللہ تعالی تا قیامت
 محفوظ از جمیع طرق بدعت خواہد بود چنانکہ مخدومی مولانا می عبد الرحمن جامی در نغمات بعد
 از ذکر طبقہ خواجگان قدس اللہ تعالی سرار ہم میفرمایند کہ از ذکر بعض احوال و اقوال خانوادہ
 خواجگان و بیان روش و طریقہ ایشان بہ تخصیص خدمت خواجہ بہاؤ الدین صاحب ایشان
 قدس سترہ معلوم شد کہ طریقہ ایشان متقابل سنت و جماعت و اطاعت احکام شریعت و اتباع
 سنن سید المرسلین صلی اللہ علیہ وآلہ واصحابہ وسلم و دوام عبودیت کہ عبارتست از دوام آگاہی

بجانب قدس سجانہ بی فراحت شعور بوجود غیر پس گروہی کہ نفسی این عزیزان گفتند بوی
آن تواند بود که ظلمت هوا و بدعت ظاہر و باطن ایشان را فر گرفته است و حسد و تعصب و بدعت
بصیرت ایشان را کور ساخته لاجرم انوار هدایت و آثار ولایت ایشان را نہ بینند و باین
نابینائیها خود را محجوب و انکار آن انوار و آثار که از مشرق تا مغرب گرفته اظهار کنند بسیار
بسیار نظم نقشبندیہ عجیب فکریه سالار آمدند که بریند از بر و پنهان بحکم قافله را ^{بگذریم چه مضمون بر حای سید منعم دیده و در آنجا کردن نه مضمون} از اول
سالک ہ جاذبہ صحبت شان می برد و سوسہ خلوت و فکر چاہد را بہ قاصدی کوزندان ^{طائفہ}
را طعن قصور بہ حاش ^{بگذریم} که برابرم بزبان این گلہ را بہ ہمہ شیران جهان بستہ این سلسلہ اند
رو بہ از حیلہ چنان بگسلد این سلسلہ را بہ حسن خاتمہ و در بیان احوال شہادت آنحضرت
چون سن شریف آنحضرت رضی اللہ تعالیٰ عنہ از ہشتاد و تجاوز کرد و ذکر رحلت و طلب دعا
خیر خاتمہ و انتظار بلا اعلیٰ و اظہار تمنای درجہ اعلیٰ شہادت و کلمات متضمن در صبا و عقلت
و وداع و رخصت در حضور اعلیٰ و ادنی ظاہر کردن شروع نمودند و بدوستان و مخصوصان خود
گفتن و نوشتن ۶ غاز فرمودند چنانچہ بملا عبد الرزاق می نویسند کہ وقت حلت نزدیک رسیده
عم از ہشتاد و تجاوز نموده و توقع ملاقات نماندہ کہ ما را طاقت سیر و سفر نیست و شمار اوقات نہ
و نیز بصاحب جزا و ہ مرید حسین می نویسند کہ ملاقات موقوف بر وقت مقتدرست و عم آخر اگر درین
بیسر نشد انشاء اللہ کما بشرط ایمان در بہشت بر خوردنای خاطر خواہم کہ بد تاخیر خاتمہ یاورند
و نیز میر محمد حسین صاحب نوشتہ کہ از خبر جانگداز میر سلمان صاحب ^{یعنی ملا قافله} چه نویسم کہ بر من گذشت بہت
بار رفت و ما چون نقش با سجاک افتادہ ایم ^{بگذریم} سایہ میگردد و کاش این نارسا افتادگی ^{بگذریم}
ما ہم بر سر را ہم و خبر فوت مغفورہ مرحومہ مغلانی بگیم از خط میر گلو صاحب پیش از وداع و جان
را بی وداع کردہ بود و اندیشہ ملالت بگیم خانصاحب زہرہ آب میکند بہر حال ہمہ مصیبتہا
میگذرد و ما ہم خواہم گذشت نفسی کہ در یاد خدا گذرد غنیمتست و نیز میر محمد حسین صاحب نوشتہ
والد بزرگوار شما کہ جامع ہزاران مناقب بودند از انتقال خود ازین عالم دنیوی بیادگار گذشتند
و بس و سخن بر عبارات عزای پرسی عالی از تکلف نیست کہ ما و ایشان بعد از ہم عمری در وقت قدم
باین خاکدان تہقدیم و تاخیر چند قدم ہم سفر بودیم حالا وقت رجوع بوطن اصل است نیز

چند نفس هم قافله ایم بیت امروز گزار ز رفته عزیزان خبری نیست + فردست درین بزم زبانه
 اثری نیست + محرر گوید که این عبارات در ضمن کلمات قدسیه گرچه در سابق مرقوم شده لیکن
 برای مزید اهتمام توضیح و تاکید مکرر در اینجا اندراج یافته و رقعات شریف دیگر نیز همین عبارت
 و مضمون مملوست این مختصر گنجایش تمام آن ندارد و مگر رفته که بمیان محمد قاسم صاحب نوشته
 اند در اینجا نقل میکند خط شما که طواری لال بود رسید و ملول گردانید برادر من مکرر نوشته ام که
 فقیر دروغای خیر شما تقصیر نمیکنم تاثیر موقوف بروقت است این همه ضعف ناتوانی که
 همیشه در خطوط شما مرقوم میگردد مرا بسیار مشوش بسیار زد که خفقان شدید دارم سوره لایله
 که برای دفع شر به از نوشته نیست و دعای حزب الجمر همچنین بخوانید و مولوی نعیم الله صاحب
 و فقیر بدعا مقید ایم و تا حال که از شر مردم محفوظ مانده اند اثر همین سبب است و بعد ازین سبب
 متوقع حفظ و امان باشند جزئیات را نوشتن که فلانی باشما چنین سلوک بدینطور و فلانی
 چنان کرد چه ضرورت و سخن بر جواب خط از ضعف نمی توانم حالا بدوستان نوشته ام که
 امیدوار منتظر جوابها نباشند یا خطوط ننویسند که معذور و مرده ام و مرا طاقت رفتن
 بمسجد جامع بروز جمعه نمانده است و سخانه هم میروم قوت آن کجاست که متوجه بعلم الهی شوم
 و در ایام که در حق فلان کس چه مناسبت شما اگر درین ایام حاضر می بودند حال مرا در وقت
 متصدع نمیشدند و فردا پس فردا خبر رحلت فقیر خواهند شنید و هر چه بخاطر شما برسد بعمل آرند
 اما اولاً استخاره که در حدیث است بکنند بعد از آن هر چه پیش خواهد آمد در آن خیر است و
 السلام ضعف و ناتوانی از حد گذشته است و امراض متعدد مستولی شده نماز فرض ایستاده
 می خوانم و بس و در حلقه هر دو وقت قریب صد کس حاضر میشوند جیرانم که قوت توجه از کجایم
 غذا بقدر چهار دام باقی است و رفتن تا بیت الخلا حکم سفر دارد درین سال سقوط قوت بسیار
 شده مرا از جسد خود این توقع نبود و در خدمت مولوی صاحب نعیم الله بگوئید که خط طویل
 ایشان رسید و مطالب معلوم گردید باریان حلقه سلام رسانند و طاقت سخن بر جواب نیست
 دعای خیر خاتمه نمایند انتی و پیشتر میفرمودند که بوقت طفولیت فقیر و همیشه فقیر از افراط
 محبت هم عهد و هم قسم بودیم که اول هر که از ما ازین دار فنا درگذرد و دیگری نیز بموافقت قدم

زند یعنی خود را بلاک سازد چون همیشه فقیر را وقت آخر رسید یکبار بسوی من نگرست و یاد
آن وعده بر تنهای سفر آخرت خود بگردد گفتم که با ایفای وعده خود ثابت ام از یک ضرب
کثیر کار تمام میشود لیکن درین صورت با هم اتفاق مشکل است که شمار احکام النفساء و شهید
با قافله شهدا بر آه جنت خواهند برد و ما را بموت حرام براه دیگر ناچار فقیر چادر خود را چاک کرده
گفتی در بر کردی گفت حکم مؤتوا قبل ان تموتوا ظاهر خود را مرده وار کرده اند رفاقت شما
بجان و دل سجا آوردم که مقصود از زندگی تحصیل حظوظ نفسانی است آنرا فدای راه دوی
کردم و بحکم رب اشعث کوا قسم بالله لا برة حق سبحانه تعالی ایشانرا نیز بدرجه شهادت
رسانید و موافقت تام که منظور بود در حق ایشان نصیب گردانید و نیز می فرمودند که عجب است
مردم از مرگ می ترسند حال آنکه در حدیث صحیح است که روح را بجز در انقطاع قالب شرف
التقار از خدا و رسول او صلی الله علیه و سلم بیشتر میشود فقیر بسیار آرزوی این امر برای حصول
دولت ملاقات با روح طیبات این حضرات است یکی جناب سالت آبا صلی الله علیه و سلم
دوم جناب حضرت ابو بکر صدیق رضی الله تعالی عنه سوم جناب حضرت امام حسن رضی الله تعالی
عنه چهارم سید الطائفة حضرت جنید بغدادی که تمام تصوف از آستین ایشان برآمده پنجم حضرت
خواجه بها و الدین محمد نقشبند ششم حضرت مجدد رضی الله تعالی عنه و نیز میفرمودند که فقیر یکبار
خود را در معامله دیدم که گویا مرده ام و مردان جنازه ما را بچشمیر و کفین کرده می خواهند که بردارند
یکبار جنازه در هوا پرید ناچار همه حاضران در پس آن جنازه روان شدند و روح فقیر نیز از قاب
جداشده همراه قافله همراهمان جنازه میرو و در این تماشا میکنند ناگاه این رباعی که فقیر گفته بودم
بیاد آمد رباعی مظهر نشویش چشم گوشی نشوی + سر پای جوشی و خردشی نشوی + باید که بیا
خود روی تا سرگور + ای جوهر پاک بار دوشی نشوی + گویا این خواب اشعارت پر اشعارت
باین درجه شهادت است که آنحضرت بآن مشرف شدند و نیز صاحبزاده مزید همین نقل مینمودند
که برادر خرد من چند روز پیش از شهادت بار داده اصلاح اشعار در خدمت حضرت ایشان
حاضر شد و استدعا نمود که و الدم شاگرد این جناب بود من نیز تمنای شاگردی جناب را کردم
مصرع قبول افتد زهی عز و شرف + فرمودند که حالا فقیر را دماغ این چیزها کجا و فرصت کجا

نفس خوشه که بعد
ولادت جنین از دم
زن برآید در حدیث
مضمون
آنکه زنده که از صدمه
ولادت بجز شکیست
بمیرد
پیش از آنکه مرده
باشند
بناز و کینه
اگر سگند جناب
بخورد و فرزند
اگر در اندیشه
سویست او را

دی که در یاد او تلک گذرد و غنیمت است چرا که امر و زفر و اجزای کوچ فقیر بدار البقا خوانند شنید
 لیکن بیجهت یا دگر بسیار دارند بهیئت لوگ کچته بین مرگیا مظهر به فی الحقیقت بین گهر
 گیا مظهر به و این قصه بر زبان مبارک بسیار میرفت هر گاه امیر المؤمنین علی کریم الله وجهه
 مجروح شدند حضرت امام حسن رضی الله عنه وصیت فرمودند که اگر رشته حیات باقیست مؤذنه
 بمن مفضل است و الا اصلا قصاص از قاتل نخواهند و فقیر با وجودیکه از کمتر سگان آنجنابم
 صفحه خاطر منقوش است که اگر حق سبحانه و تعالی ما را بدولت شهادت مشرف فرماید قصاص
 من بدرست لیکن صدحیف هر گاه در ایام جوانی با وجود میاشدن سباب یعنی حاضر شدن
 در معرکها این دولت بیشتر نشد پس در زبان پیری و حالت ضعیفی بکدام تقریب حاصل خواهد شد
 مگر از جناب حق سبحانه و تعالی نا امید نباید شد که بر هر شی قادر و توانا است چون تقدیر الهی و اراده
 از لی ذرات با برکات حضرت ایشان از مراتب کمالات کسبی و و سبی گذرانید و عالم را از فیوض
 انوار منور و مستغیر گردانید متوجه بان شد که دولت شهادت که موروث آبا بی است کرامت فرماید
 بی تقریب باین دولت مامول مشرف ساخت و دعای حصول این نعمت عظمی بدرجه اجابت
 رسانید تفصیلهش آنکه مضمون محرم الحرام ۱۱۹۵ یک هزار و یکصد و نود و پنج بجزی از دست ناسخ
 پرستان بی دولت شیعی زخم گولی کلبچه بر سینه مبارک رسیده از دروان ضرب شدید میتابند
 و غشی کرده بخاک و خون غلطیند و بزبان حال اشعار دیوان خود را ترغیم نمودند ایامیات بنا
 کردند خوش رومی بخون و خاک غلطیدن + خدا رحمت کند این عاشقان پاک طینت را +
 سیل خون از سینه گرم روان کردست عشق به نازم اعجازش که طوفان از تنور آورده است +
 زخم دل مظهر مبادا به شود آگاه باش + کاین جراحت یادگار ناوک مرگان است + چاک
 رحم ست ای هجوم آه وای سیلاب شک به یادگار از من همین مشت عباری مانده است + سگان
 و انما بیشک نشان کججه میباشد + دل مجروح میدانم که راهی با خدا دارم + چون بعد از گیا
 بافاقت آمدند و از ومام مردم دیدند فرمودند الحمد لله یک سنت جد من یعنی حضرت علی کریم
 الله وجهه حاصل شد و یک هنوز باقی است خدا تیمم آنرا نیز بفضل عمیم خویش عطا فرماید که آنرا
 در برین همین است و پس آن اشارت است باین معنی که چنانچه حضرت امیر کریم الله وجهه بعد از

ترجمه روز در حیات مهلت یافته بودند فقیر نیز اینقدر مهلت یابد و همچنان شد معلوم نشد که در آن
 چه حکمت مخفی بود و صبح شب خم سلطان زمان هر چند تجسس و تفتیش محرمان مفید نمود با اثبات
 نرسید و گفته فرستاد اگر حضرت یا سراج آن جامعه بی دولت معلوم باشد اطلاع فرمایند که تدارک
 آن بواقعی نموده آید حضرت در جواب فرمودند که قصاص در شریعت غیر ابرامی شخص زنده
 است نه شخص مرده چون فقیر از جامعه مردمگان است قصاص روانیت و اگر در حضرت سلطان
 اسیر آیند نزد فقیر بفرستند تا مواخذه و معامله که در طریقت لازم است نموده بدین معنی عفو تقصیر بکه
 احسان خدمت بجا آورده شود که آخر نماز ازین جهان کوچ مسلم بود پس این دست این فرقه اولی
 بیت آن کشته بیج حق محبت ادا نکردند. که بهر دست بازی قاتل دعا نکردند. که نواب است
 اجدا در جزای آن منظور و متصور است چنانکه در دیوان شریف میفرمایند نظم یک طسیدن کار
 مارا میتوان ساختن به بیچوایی بر سر امنت شمشیر نیت به کشتن با نالواتان نیت چند آن جهان
 خون به خون با چون رنگ گل گستاخ دامنگیر نیت به سوز دل از هر بن مویم نمایان که در آن
 این جفا جوان مراسم و چراغان کرده اند به صبح امشب دیده ام خوابی که از اجازت حسن به
 رؤسیدم روز حشر این مویسیان کرده اند به تشنه مژده بود شخص که سیر از زندگی است به
 از جفایم کشته اند اما چه احسان که داده اند به شفیع روز حشر این دیده منماک میگردد به ازین آب
 روان آخر حسابم پاک میگردد به القصه نواب مخفی خان برای مالجه جراحان فرانک بنحمت
 شریف فرستاد فرمودند که بعد از دعا بگوئید که اگر رشته حیات در کارگاه تصدیق رسالک و باقی است
 از دست جراحان مسلمان خدا شفا خواهد بخشید و اگر نه در نفس اخیر از کار فرانک استعانت نمودن
 و التجا با نهار بودن خلافت آئین اسلام است نظم زندگی به منت ار آید بیشتر باک نیت به پیش
 نازم که ممنون مسجای شود به اگر منظر باین بهمت ز حضرت آب بقا خواهد به زنگ زندگانی تادم
 مردن خجل باشد به فی الجمله بر روز سوم وقت شام شب در هم روز عاشورا مثل حدبزرگزار خودی
 یعنی حضرت امام حسین رضی الله تعالی عنده حکم کن ^{عنه} فما لوالدین حتى تنفقوا و اعما تخبون جان
 شیرین فدای راه سولی نموده شربت شهادت از دست ساتی انزل چشمند و بوجوب فاذا خلی
 فی عبادتی و اذخلی جنتی داخل زمره شهیدان که بلا شدند و تابوت مبارک ایشان همراه

در نسخ این کتاب
 است از حضرت
 عده از کتب
 سوره اول
 در این کتاب
 چهارم
 در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

تغزیر برداشته همه یاران و عزیزان با تم کنان همراه جنازه شریف شدند و بعد از نماز جنازه در حویلی
 حضرت نبی صا حبه در دلی که متصل حقی گور واقع است آسودند و زبان حال این بیت دیوان
 شریف فرمودند **بیت** نکر و مظهر اطاعتی و رفت بخاک به نجات خود بنو لای بوترا بگذشت
بیت دَرُ مَنْ قَالَ فِي تَارِيخِهِ وَفَاتِهِ مَصْرَعٌ شَدِيدٌ خَادِمِ إِمَامِ حُسَيْنٍ بِهِ وَنِزْرِ عَزِيزِي بِعِبَارَتِ
 حدیث تاریخی یافته است **بیت** حدیثی از پیغمبر صلی الله علیه و آله که عایشه حمیداً مآت
 شهیداً به سال وفات مزار مظهر به رفیع السواد گفته رباعی مظهر کا هو احو قاتل اک مرتد شوم
 اورا و مکی موی خبر شهادت کی عموم به تاریخ وفات او سکی کمی باره در و در و سودا که مای
 جان جانان مظلوم به و نیز سلام الله خان گفته **قطعه** جان جانان که جان جانان بود به
 در محرم شهید شد سجفا به سال تاریخ رحلتش یافت به گفت حشرش بشید الشهدا به و عزیزی
 گفته است **بیت** تاریخ رحلتش مظهر به رونق ملک هند با او رفت به و نیز مظهر کل و نیز خلد
 مثنوی و نیز بجننت رفته اند و نیز مظهر محدود یک کم به و نیز شخصی تخرجه گفته و در اول دنیا
 و از همه اسباب به بود بیزار مزار مظهر به از مزار از ارحم خدایت نماید تاریخ می بر آید و چون
 خواستند که بر لوح مزار شریف چیزی بنویسند این بیت را که در دیوان عالیشان ایشان که
 بزبان حال فرموده اند بعینه بر آن ثبت نمودند **بیت** بلوح تربت من یافتند از غیب
 تحریری به که این مقتول اجر بگینا بی نیست تقصیری به تدریس گاه این خبر در اطراف و جوار
 منتشر شد هر که می شنید به اختیار میگفت که این شهر مورد غضب الهی شد که خون ناحق این چنین
 دین در بخار سخته فقیر محرم هنگام این واقعه در محروسه لکنه بود عزیزی از علمای اهل تقرب
 تغزیت آنحضرت بیاید و گفت که این حادثه از به نصیبی خود است که از فیض و سعادت خدمت ایشان
 محروم ماندم بعد از آن فرمود هر گاه که حضرت عثمان رضی الله تعالی عنه شربت شهادت چشید
 عبد الله بن سلام بر منبر رفت و بعد از ثنا و صلوة گفت که **مَا قُتِلَ نَبِيًّا إِلَّا وَقَدْ قُتِلَ سَبْعُونَ**
أَلْفَ رَجُلٍ وَمَا قُتِلَ خَلِيفَةً إِلَّا وَقَدْ قُتِلَ خَمْسَةٌ وَثَلَاثُونَ أَلْفَ رَجُلٍ سِوَى سَائِرِ أُمَّةٍ
 فرود نخواهد شد تا اینقدر مردم در تحت تیغ قهر الهی نیایند و من تحقیق میدانم که **الْعُلَمَاءُ**
وَرِثَةُ الْأَنْبِيَاءِ حضرت ایشان خلیفه بر حق جناب سالت آب بودند صلی الله علیه و سلم

این تاریخ بطور
 تعلیم است لای
 در و در که دالت
 در حد دالت
 اگر با عدل فقط
 جان جانان مظلوم
 در مکتب بکنز اریک
 صدر و نور و نجی
 بر آید ۱۲۶
 این تاریخ بطور
 مظهر ممد و لازم
 که نسی باشد
 شماره
 تاریخ مزار مظهر
 مظهر ممد و لازم
 که نسی باشد
 شماره
 تاریخ مزار مظهر
 مظهر ممد و لازم
 که نسی باشد
 شماره

تا بسیار از آن فرقه علف سیف نشوند و مانند فرعون غرق بحر نیستی نگردد غبار جزای آن ظلم
 صبح فرو نخواهد نشست و همچنان شد که تا امروز که ده سال کامل گذشته است هنوز آن فتنه بیدار
 و سیران آن گروه در چرخه ظلمه کفار گرفتار اند چنانچه از حاضران مقتل امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ
 کسی باقی نمانده بود که بصدقه جزا مبتلا نشد همچنان در آن نواحی و اطراف بحر خوزیری خود بخوار
 موج زنت قریب انتقال آن حضرت رضی اللہ تعالیٰ عنہ قحط و وبا تا سه سال متصل درین بلاد واقع
 شد و عالمی درین مملکت بپلاک رفت بهیت هیچ قومی خدا رسوا نکرد و به تادل صاحب دلی نامہ
 بدر دہد از نیجاست کہ حضرت خواجہ بزرگ میفرمایند فرود آئینہ ایم شویم از شکست تیز
 آزار یابد آنگہ بود در شکست ما بہ و ہمدرین مضمون کہی گفته شد نوی سنجف خان نماند و سنجف
 خانیس بہ نہ افراسیاب و نہ ہمدانیس بہ نہ لشکر بماند نہ مرز اشفیج بہ شود حاکم لوبفصل ربيع
 و بعضی این آیات را نسبت بحضرت ایشان میکنند استغفر اللہ کہ آنحضرت رضی اللہ تعالیٰ عنہ
 این چنین اشعار فرمایند واللہ اعلم نقل است کہ تو ایضا بطرف خان سپر نواب سنجیب لدو کہ روز
 بیاد تو نواب سنجف خان رفت دید کہ بی حواس شسته است گفت کہ تو ایضا بطرف جمع داری خدا
 زود شفاعت خواهد فرمود در جواب گفت کہ امشب حضرت علی المرتضیٰ کرم اللہ وجہہ و در خواب
 دیدم چون سلام کردم روی مبارک بطرف دیگر بگردانیدند باز با نظرت رفتہ سلام کردم
 نیز اعراض فرمودند و گفتند کہ ای مرزا سنجف خان هنوز زنده است چون یکبار دیدم کہ حضرت
 میرزا جاجانان بر پشت مبارک ایستاده اند از آنوقت پیمانہ عمر لبریز و جام حیات در آمیز
 می بینم یعنی رشتہ امید زندگانی منقطع است از آنوقت ہرگز توقع زلیت نماندہ و نیز عمر زری
 صدوق کہ از اولاد امجاد حضرت خواجہ بزرگ از یاران حضرت ایشان ازین فقیر نقل سیکر کہ
 شبہ حضرت ایشان را در معاملہ دیدم کہ با تمام مشایخ عظام دہلی در مکانی مرتفع نشسته اند و نواب
 سنجف خان در حضور ایستاده یکبار حضرت ایشان زنجیری ثقیل در گلویش آویخته مرا طلبیدند
 و فرمودند کہ بگیر اینک زنجیر و بزور تمام بکش چون از دست مبارک ایشان گرفتہ بقوت ہر چه
 تمامتر اوراکشیدم کارش تمام شد چون صبح آن شب این باجر اہاجر سے کہ در سر کار نواب
 مذکور معاملہ داد و دستہ و سابقہ معرفت با من در پشت گفتیم آن عزیز باستماع این قصہ بے حواس

و مضطرب شده از سر کار نواب بطائف بچهل سبیل زبر براری بابت قرض خود نموده ناگاه هر
 رحلت نواب فاش شد آن عزیز نزد من آمده بسی شکر او کرد و گفت که این مبلغ خطیر که در
 سر کار نواب بود از برکت توجه انعام منتهی که شما بوصول انجامید خدا سلامت دارد و جزا
 خیر و بر احمد لله علی نواله و الصلوة علی رسوله محمد و آله که این معجزات و سیر
 و احوال حضرت ایشان رضی الله تعالی عنه از ابتدا تا انتها با اهتمام اخلاص آئین برگزیده
 یقین مولوی صاحب حضرت به والدین او صلوات الله تعالی الی منتهی همتی همسک
 انتظام و صورت اختتام یافت جزاه الله عنی خیر الجزاء و الصلوة والسلام
 علی من تبع الهدی و التزم متابعة المصطفی صلی الله علیه و علی آله و اصحابه التقی

نمای استانی
 بیخیش او در
 کار نازل با بر
 او یعنی محمد و آل او
 صلوات
 خدا ایشان
 همت ایشان
 صلوات
 او را صلوات
 جزا در دو دو سلام
 بر کسی که
 است نوزد تمام

تکمیل

هر چند این نسخه متبرکه صورت اختتام یافت لیکن مرکز باطن چنان بود که تا از نظر کمیما اثر قدو
 ارباب معانی خلاصه کتاب همه دانی مولانا مولوی ثناء الله بانی پتی و دیگر خلفای حضرت ایشان
 رضی الله عنهم گذر و زبیر صمد محلی نشود قابل قبول و شایان اعتماد ارباب ولی البصائر گرد
 اتفاقا فقیرا در هزار و دو صد و پنج بجزی سفر شاه جهان آباد برای تمیز مزار مبارک حضرت
 ایشان دامنگیر حال شد در اثنای راه چون عبور بیانی پت افتاد این نسخه در خدمت کثیر
 المبرکت حضرت مولوی صاحب قبله دامت برکاتهم گذرانید ایشان بنظر تصحیح مطالعه فرموده این
 عبارت بدستخط خاص در آخر آن نوشتند که در عشره اولی ماه رمضان مبارک هجری
 این نسخه متبرکه که بمطالعه فقیر محمد ثناء و الله بانی پتی در آمد بسیار محظوظ و ملتذ ساخت لله
 در قائله جزاه الله خیرا ترقیم این نسخه که مشعر کمال محبت است بجناب حضرت ایشان
 و حضرت عالی درجات بشارت معینه است در حق مصنف این بقوله صلی الله علیه وسلم المرء
 مع من احب رواه الشيخان فی الصحیحین عن انس و ابن مسعود رضی الله عنهما
 فرمودند که حضرت ایشان در آخر حیات این وصیت نامه بفقیر نوشته داده بودند داخل کتاب خود
 مناسب ترست که برای باران مفید خواهد شد

در روز اول
 در روز اول
 در روز اول
 در روز اول
 در روز اول
 در روز اول
 در روز اول
 در روز اول
 در روز اول
 در روز اول

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بعد حمد و صلوة فقیر جانجانان محمدی مجددی در حالتی که اقرار مقرر بحکم شرع صحیح و معتبر باشد و صحت
چند با حجاب که اخذ طریقہ از فقیر کرده اند میکنم که در تجہیز جنازہ و دفن فقیر دقیقہ از سنت فریضہ گذارند
و بعد از آن دکانی بر مزار من بخت کنند کہ در حین حیات ہم ازین عادات بر کنار بودم یکی از
بندگان خدا بودم و نام خدا بہ بندگان او تعلیم می نمودم و گریس و پیش ازین روز چند منکوحہ
من از من در خواستہ بود کہ تدبیر امور اخروی خود را برای او و گذارم و در میناب خطی نوشته
بدم تا بعد من مخلصان من با مخالفت نہ نمایند و در ہر جا کہ خواہم را بجاک سپارم و من ہم
را با قرار زبانی قبول کرده بودم اما در آن ایام آن ستورہ قطعہ زمینی در ملک خود داشت
الحال یک منزل حویلی خرید کرده است و من بجان از آن بقعہ بیزارم اگر خواہد کہ مراد را بخاندون
سازد و بر دوستان فقیر بحکم حق دوستی واجبست کہ ہرگز تجویز نمایند بعد ازین در ہر جا کہ میکشید
مرضی او مرعی دارند و بیرون ترکمان دروازہ مناسب ترست و این ستورہ بنا بر عارضہ و
در طول عمر ناساز بہا بسیار با فقیر کردہ چنانچہ مخفی از اعزہ نیست اما من از آن ہمہ عفو کردم و بجز
آنکہ او را با خدا تعالی و رسول او صلی اللہ علیہ وسلم محبتی بلکہ با منست کہ بر من ثابت مخلصان مرا
پس از من بقدر مقدور بختی و فاد الجوی اولازمست و مخلصان مرا ہمین وصیت جامعہ کافیست کہ
تا دم اخیر در اتباع سنت بکشند و مقصود حقیقی غیر از حق تعالی و بتبوع واجب الاتباع غیر از
رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم ندانند و از رسوم درویشان متعارف و اختلاط با دنیا داران
در اجتناب و احتراز باشند و از شغل علوم دینی خود را معذورند و اللہم وفقصم انتہی باز
فرمودند کہ فقیر تاریخ شہادت حضرت ایشان کہ در کرمیہ و عزیز می در مصموم حدیث یافتہ
فقیر این ہر دو را در دو قطعہ تضمین نمودہ نیز در بخا درج باید کرد کلامہ شریف ۱۲
لے قاضی صاحب مرحوم ۱۲

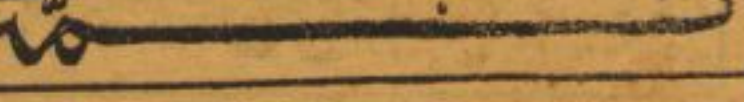
دکان حسین
نخا اجداد
چون تا کس
خود فریضہ
کے در حال
نزد مراد
روم از غرس
بسیار نمایند
خانگی عادات
انباری زمان
بیران خود
است ۱۲

بسم اللہ الرحمن الرحیم

فقیر محمد شامی اللہ در پانی پت بود کہ خبر شہادت حضرت ایشان رضی اللہ تعالی عنہ شنید و بقرار

و پرفشان شد و در باغ آن نداشت که فکر تاریخ شهادت کند لیکن در همان بقراری از غیب
 این آیه بر دل ریخت **أُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ فَعَلُوا قَبِيحًا فَجَاءَهُم مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ**
 بر آید چون حساب کرد تاریخ نست بعد چندی هر چند در شعر مهابت ندارم برای این تاریخ
 قطعه موزون کرد و گونزد شعر ابلغ نباشد **قطعه اولی آنحضرت میرزا مظفر به جان جان**
حسب الله به شمس دین بود و قطب ارشاد به فرزند رشید حضرت شاه ۱۰۰ در وصف
کمال و زبان لال به دست عقل و خیال کوتاه به آن تابع سنت پیمیر به انگشت شهادت
ید الله به خواص سجا رطب معنی به از رزم مقطعات آگاه به در اطراف جهان مرید حق را به
بزرگ عتبه عالیش گذرگاه به از دست نظیر این بحرم به زخمی پرورش بر تهیگاه به از حب
رسول و یار غارش به کینه گرفته زان علی جا به آن شب که صبح بود عاشور با اینا
رسول گشت همراه به تاریخ شهادتش از آن شد به **أُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ**
قطعه ثانیه آن قبله ارباب تقی عاشر حمید ام به و ان **قادره اصحاب رضایات شهید ام به**
مجموعه هر دو صفت سال فائش به مظفر رضی الله **لقد كان سعيدا به** عاشر حمید ام به
شبهه استی چون در دلی رسیدم مجمع کلمات صوری و معنوی حضرت شاه غلام علی سید ام به
العلی بعد مطالعه این تدوین این نقره در آخر آن نوشته شد بمبایشیر المؤلف سلمه ام به
من البشارة المبعیة فقیر غلام علی عفی عنه و سید السادات سید عبدالباقی این کتاب با این نقره
معظم مغز و مکرم سافتند استفاذ بمطالعة هذه الرسالة من اوله الى اخره
عبد الباقي عاصمی غفر الله له برگزیده ارباب یقین حضرت شاه قطب الدین این کتب هر
 بیان از دامن زبان الهام ترجمان افشانند که این نسخه را باب زر باید نوشت با بحمد این
 نسخه قبول خاطر جمیع اکابر این طریق گردیده الحمد لله علی ذلک حالا این نسخه با تمام رسیده
 و قابل قبول شایان اعتماد اهل فکر گشته خدا بیگانه این نسخه را از برکت نظر و روشنایی خانقا
 عالیجاه مقبول خاص عام بندگان درگاه **الا لله** گرداند بحرمته حمیده علی الله علیه و آله
و صاحب اجمعین آمین یا رب العالمین

زان از آن زمان
 مراد از آن زمان
 حضرت سید
 مظفر به جان
 قطعه فائش
 گرفت صبا
 بخواند این
 سال از اول
 تا آخر
 خدا و او را

رساله محبوب عارفین وسیله هدایت طالبین

بسم الله الرحمن الرحيم

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلٰوةُ عَلٰی رَسُوْلِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاصْحَابِهِ جَمِيعِينَ
 بدان ای دوست خدای زاد که الله تعالی صدقاً و یقیناً و ذوقاً و اقبالاً و
 عزّاً و اجلاً که رنده راه راده شرط است نگاه داشتنی اول آنست که با طهارت باشد و
 طهارت بر چهار نوع است طهارت ظاهری و طهارت باطنی و طهارت سرطهارت ظاهر معلوم خاص
 و عام است ولیکن در پاکی و صلاحی آب تا مسکان احتیاط باید کرد و در پاکی جامه که اثر آب
 وارد و طهارت باطن از لقمه حرام و مشروبات حرام که در حدیث آمده است که هر که یک لقمه
 حرام خورد و چهل روز نذرین او قبول است و نه نافرمانی او در دعا و استجاب طهارت دل از
 صفات ناپسندیده و از غل و غش و کینه و حسد و کبر و خیانت و بغض و عداوت و محبت و نفاق
 ظاهر که منظور نظر خالق است تا پاک نشود نماز و طاعت او قبول نبود پس باطن که منظور نظر خالق
 است تا پاک نشود بدولت محبت و عشق الهی شرف نگردد و طهارت سر از توجه کردن است بغیر
 حق بجانۀ شرط دوم خاموشی زبان است از کلام ناشایست و مشغول داشتن آن بقرارت قرآن
 و امر معروف و نهی منکر و اصلاح آدمیان و آموختن علم و آموزش اندین که رسول صلی الله علیه و آله
 فرمود هَلْ يَكُفُّ النَّاسَ عَنِ الْمَنَارِ فِي النَّارِ إِلَّا حَصَاكُمُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ رِيسَالِي
 که در آتش انداخته میشوند بر دوی از دروغها زبان ایشان است ریاعی ایندو چون با کرد حکمت
 تن و جان و در هر عضوی مصلحتی که در نهان به گرسفند نذیره بودی از زبان به محبوب
 نمیکرد بزند ان دمان به چون مریم رضی الله عنها خاموشی که نزد حق تعالی عیسی را علیه السلام در
 طفلی سخن در آورد که قال انی عبد الله الکتب چون مریم تن خاموشی که نیند اگر
 حق تعالی عیسی دل را بگو بانی در آورد هیچ عجیب و غریب نباشد شعر تا مریم تن غرقه قدسی نگزیند

بکسر کسرت و غیرت
 ۱۱ مؤید صلح
 علامه کردن خلافت آنجا
 در دل بلبش
 علمه ایابو
 نمی آنگند مردم را
 ز آتش روزخ
 گزرد و نه باقی
 ۱۱
 علمه
 گفت در کربلا
 دافعه سپهره
 بیع رکوع ۵
 سیاره ۲۰
 عینش که گفت
 عیسی فرزند
 بداد خدام
 داده است مرا
 کتاب ۱۰
 فتح الرحمن

بافحه احیا چو سیاحت توان بودید در حضرت که این بهشت را هیچ حسرتی بزرگتر از آن نیست که یک
لحظه بر ایشان گذشته باشد در دنیا که در روز کرمی تعالی نگفته باشند یا بر پیغمبر صلی الله علیه
وسلم صلوات نگفته باشند شرط سوم خلوت است و عزت از خلق تا دیده در زمان ناسحر
نگردد که رسول صلی الله علیه وسلم فرموده اند که نظر در ناسحر مگر زیر آلوده است چون بر دل رسد
پلاک چه باشد چنانکه حضرت رسالت صلی الله علیه وسلم فرموده اند که انظر سهم مسموم
ممن سهام انلیس شعز تیر مگر شیاطین بد پوش و چشم به پلاک گردی اگر تیر کارگر مانی
چنانکه در زمان ناسحر نظر کردن حرام است در امر دان خوب صورت نیز شاید نظر کردن حرام
ست قال الله تعالی قل للمؤمنین یغضضون من ابصارهم و یحفظون
فروجهم منقول است از رسول صلی الله علیه وسلم که مرعاشه صدیقیه رضی الله عنهما و عن
اینها و دید که آنان بیرون آورده بود تا بدرویش دهد رسول صلی الله علیه وسلم فرمودند که خود چرا
بیرون آوردی که او مرد است ام المؤمنین رضی الله عنهما فرمود که این درویش نابیناست
جناب سالت آب صلی الله علیه وسلم فرمودند اگر او نابیناست تو بنیانی و مهر که حلال دارد و یا
جواز دارد نظر بر ناسحر کردن را خوف کفر است دیگر فائده عزت نگاه داشتن دست است
از ناشایست گرفتن و فائده پاک از نابایت رفتن و فائده گوش از ناشنیدن و جبر نفس است
که دشمن ترین دشمنان است و کشاده شدن در نای عیب بردن فائده دیگر نقوش دنیا
از روی آئینه دل دور کردن تا نقوش آخرت پر توزند چون صافی تمام باید نور وحدانیت
در او پر توزند اهل تجلی شود فریاد بر آرد در باغی زان می خوردم که روح پیمان اوست +
مسته شده ام که عقل دیوانه اوست + دودی بمن آمد آتش در من زد + زان شمع که آفتاب
پروانه اوست + شرط چهارم روزه است فائده روزه تشبیه است با روحانیان مقرر
کردن نفس اماره است خصوصیت الصوم لی و انا اجزی به و ثوابی نهایت انما یوتی
الصائمون اجرهم بغير حساب و را بگذر شیطان را اگر رفتن و سپهر حال کردن که الصائم
جنته من النار و در دل گرسنگان شناختن و بخوردن و بدوشادمانی رسیدن که للصائم
فرحان فرحه عند اطاره و فرحه عند لقاء ربه و صحت تن حاصل کردن

در سوره نور در کرم
۱۸۱۸۰
۱۸۱۸۰
روزه است
دین مزد او خوام
دارد ۱۲ ساله
زیریکه روزه در آن
میخوردند بر آن بستند
و جز این نیست که
تمام نداده می شود
مگر کسنگان با
مرد به شماره ۱۲
ع
روزه دارد و خوشی
ش یک وقت روزه
کنادن و یک وقت
دیگر بروردگار
بیت

و فائده روز بسیارست و بشمار خاصه در ایام متبر که ماه حجب ذوالقعد و ذوالحجه و محرم که
 در حدیث با سنا و صحیح که راوی روایت کرده است و گفته است که هر دو گوشتم گز باد که اگر از فلان
 نشنود و هشتم که رسول صلی الله علیه و سلم فرمود که هر که سه روزه دارد از ماه حرام که این چهار ماه است
 که ذکر کرده شد به نخبینه و آدینه و شنبه هفت صد ساله عبادت در دیوان عمل می ثبت گردند
 توفیق باد انشاء الله تعالی شرط پنجم ذکر است و قائل ترین از کار گفتن لا اله الا الله است نظم بر
 تخت وجود هر که شاهنشاه است به او را سو عالم حقیقت راه است به هر نور یقین که در دل آگاه
 است به دستش زبده نیک جهان کوتاه است به زمین پیش لے بود بر ار اندیشه به کنون کیم
 لا اله الا الله است به ای خواجه ترا غم جمال و جاه است به اندیشه باغ و راغ و خرمنگاه است به
 ماسو خنگان عالم تجریدیم به مار غم لا اله الا الله است به و مرغ فکر را دو بال و پر سیاید تا پر باز
 بعد از آن پرواز که الیه یصعد الکلمه یک پر حضور و یک پر خلاص و دیگر بدان که حضور
 آگاهی باشد یعنی داند که حق تعالی دانا و بینا و شنو است اگر بلند یا است میخواند و اخلاص آن بود
 که از کردار و گفتار نه دنیا خواهد نه جاه و مال و آنچه دنیا تعلق دارد و نه عقبی طلبد از بهشت و حور
 و قصور و انهار و اشجار و انهار و در میان ذکر گوید الهی مقصود من توفی از تو تری خواهم رسول
 صلی الله علیه و سلم فرموده اند که هر که گوید لا اله الا الله سیر و ن آید از دمان او مرغ سبزی و مروی
 بود بال سفید مکل بز و یا قوت بر آید بر آسمان تا برش رسد و آواز کند همچون بنور انگبین فر مان آید
 مر او را که ساکت باش گوید چگونه ساکت باشم تا که گوینده من آمرزیده نشود حق تعالی فرمان فرماید
 مر آن مرغ را که ساکت باش که گوینده ترا آمرزیدیم و ای فرشتگان شمانیز گواه باشید که سجده
 زلات گوینده این مرغ را باب غفران محو گردانیدم حق تعالی مر آن جانور را بقدر زبان که مت
 فرماید تا آمرزش خواهد صاحب خود را تا روز قیامت شود امگابه و صدق قنا آن جانور میاید
 و دست گوینده خود را بگیرد و بر دتا بهشت و لیکن تلقین از مردی باید گرفت که او را اجازت
 باشد چنانکه تیر از ترکش سلطان باید گرفت و اگر نی ترکش باید گرفت قول تعالی یا ایها الذین
 امنوا اذکروا الله ذکر اکثرا و در خبرست که روزی هزار اندر هزار نفس زده می شود مرد را
 از هر نفسی سوال خواهند کرد که بر چه آوردی و بر چه فرود آوردی رباعی زیر نفس بقیامت شمار

چنانکه در حدیث شریف
 آمده است افضل الذکر ان لا یسأل
 الا الله و ما سأل غیره
 و الله سوره فاطر کرم
 و الله سوره ۱۲ شمع است
 ۱۲ سیاره آنکه بیوی با
 منبتش آنکه بیوی با
 برود سخن یک از فخر
 اللحن علی
 حجابات جمع جبران
 کبته بین وقت
 هم چک با هم
 ۱۲ جمع زلات
 جمع زلت بعضی
 توش و ز زمین
 که عبارت است از کار
 ناپسندیده ۱۲۰۰ جهان
 در سوره
 اخواب در کعبه
 ۴ سیاره
 ۱۲ + ۲۲

خواهد بود و بدگنه مکن که گنهگار خوار خواهد بود و بدگنه سوار که فرود پیاده خواهد شد و بد
 پیاده که فرود سوار خواهد بود و بد پس بنده را باید که نفسها گذشته را که بی فایده بر آورده است قضا
 کند و این سریت تا صاحب بعیت نشود شمایان را نشاید گفتن بعیت سستی که با تو دارم
 و در نامه چون نویسم بد استر افش کرد و از کلک سر بریده بد شرط ششم نگاه داشت
 خاطرست و خاطر چهار قسم است خاطر رحمانی و خاطر ملکائی و خاطر شیطان و خاطر نفسانی
 خاطر رحمانی تنبیه غفلت است و خاطر ملکائی ترغیب طاعت است و خاطر شیطان ترغیب معصیت
 و خاطر نفسانی مطالبه شهوات است و رونده راه را خاطر می که پیدای شود در وقت ذکر باید
 که نفی کند و بر کار باشد تا روشن شود که قبول کردن است یا رد کردن است و اگر نتواند تمیز کردن کند
 خداوند میدانی که میدانم و میدانم که میدانی آنچه خیرت است آن کرامت فرمائی و این دعا خوانی بعیت
 بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

اللّٰهُمَّ اِنَّا الْحَقُّ حَقًّا وَاِرْتُقِنَا اِتِّبَاعَهُ وَاِرْنَا الْبَاطِلَ بَاطِلًا وَاِرْزُقِنَا حِتَّيَابَهُ
 لَا يَكْتُنَا اِلَّا اَنْفُسِنَا طَرْفَةَ عَيْنٍ وَّلَا اَقْلَ مِنْ ذَلِكَ وَاِرْتُقِنَا اِتِّبَاعَهُ وَاِرْنَا الْبَاطِلَ بَاطِلًا وَاِرْزُقِنَا حِتَّيَابَهُ
 نَاصِرًا وَّعَوْنًا وَّمُعِينًا وَّعَلَىٰ كُلِّ خَيْرٍ دَلِيلًا وَّمُكَلِّمًا وَّمُؤَيِّدًا رَبَّنَا اِنَّا وَاِمْرًا
 حَضَرْنَا وَّمَنْ غَابَ عَنَّا وَّكُلِّ مُؤْمِنٍ وَّمُؤْمِنَةٍ فِي الدَّارِ اَيُّ حَسَنَةٍ يَأْوَمُّعُ الْمَغْفِرَةَ
 وَاِيَّاكَ رَحْمَةً الرَّاحِمِينَ ^و شرط هفتم رضا دادن است بحکم خدا تعالی و توکل و تقوی
 هم ازین بابست و بر وضو و شدت در خدا در میان خوف و رجا باید بود در جمیع احوال
 چون بگری می رجمی و غفوری و ستاری حق تعالی نظر کند رجا قوت گیرد و چون بقتاری شود
 العقاب نظر کند خوف قوت گیرد و چون نظر بر توفیق شود بنده را رجا پیدا شود که اگر خوا
 داد و اگر نخوستی توفیق نداد بعیت توفیق عزیزست بهر کس ندهند بدین گوهر ناسفته
 بهر کس ندهند و چون بتقصیر خویش نظر کند خوف پیدا شود قطعه بنده همان که بتقصیر
 خویش عذر بدرگاه خدا آورد و در نه سزاوار خداوندیش به کس نتواند که بجا
 آورد و خیر او در دنیا اینست که در میان خوف و رجا باشد در جمیع احوال اگر چه در حالت
 در حضرت اولاد تا من ارچه در معصیت از در اولاد تا من بعیت امین میباشد و نویسد ششم
 بخوف سبائس

ع
 له خدا بنما را حق
 راقی در روزی کردن
 ما را سوار آورد بنما را
 باطل باطل در پیش
 که در آن با بر من
 که در آن از او پدید
 ما را بسوی دشمن
 ما بمقدار چشم زدن
 و نه کمتر ازین باشد
 بر آن ملک بلیان
 و باری دیننده
 و بدو کننده در هر
 نقوی راه نایند
 و آموخته ای و ای کار
 که بنده ای کسی
 باید که است کسی
 رو بوی خنده از است
 بر بوی بوسن وزن
 و بنده را در هر
 بنده ای کسی
 ای بسیار وقت
 که بنده ای

اسلام در میان خوف و رجا بود. شرط هشتم اختیار صحبت صالحان است و بجز این مفید
 و مر ضعیفگان را در پس حجاب باید بود تا نظر بر نامحرم نیفتد و نامحرم را نیز بر روی نیستند
 و سخن عزیزان است رباعی با هر که نشستی و نشد جمع دلت به و ز تو فرمید زمت آب گشت
 از صحبت او اگر تیر انگنی به هرگز نکند روح عزیزان بجلت شرط نهم بیداریست و در
 فوائد بسیار است اول تخلیق باطلاق الله که لا تاخذنه سنة ولا نوم فر و گفته بجهت
 بوصولت برسم به گفتا که تخلقوا باخلاق الله و شب خلوتخانه عاتقان است که از دنیا
 بحضرت بی نیاز عرضه میدارند بی تشویش اغیار رباعی از صبح وجود بخیر بود عدم به آنجا
 که من و عشق تو بودیم بهم به در روز اگر کسی نیامد محرم به شب هست و غمت هست مرا این
 چه غم به هر دولتی و سعادت که سالکان راه یافتند در شب یافتند فر و دولت شبگیر
 خیر و شب رازنده دار بدخفته نابینا بود دولت به بیداران رسد به شرط دهم نگاهت
 لغت است باید که لغت حلال و پاک بود و این از جمله فریضهاست قال الله تعالی کلوا و شربوا
 الارض حلالا طیبا و رسول صلی الله علیه و سلم فرموده اند که عبادت ده جز دست نه جز در
 حلال طلب کردن است و باقی همه عبادت یک جزوست و حلال اگر است که بوقت و در زیدن او بخدا
 عاصی نشود و طیب است که بوقت خوردن او بر نیت قوت طاعت باشد و چون حلال
 پاک بود و اشرف نکند شعر که چه خدا گفت کلوا و اشربوا من اذن فی ان گفت و لا تشربوا
 و چون خورد باید که با ذکر بود اگر بغفلت خورد همچنان بود که ذبیحی بی کلمه می خورد که و لا تا کلوا
 میمناکم ینکم اسم الله علیه و ظاهر آیت این تقاضا میکند و چون خورد با غافلان همکار شود
 قطعه منتهین بابدان که صحبت بد به که چه پاکی ترا بپدید کند به آفتابی ببدان بزرگی را به ذره
 این را پدید کند به فر و گوهر از ناقصان ره مطلب به زبان که این پایه کاسه دارد به و باید که
 پذیرنده طعام با طهارت و با ذکر بود تا سبب غفلت و تیری نشود که خواجہ خضر صلوات الله علیه و
 سلامه بنزدیک خواجہ حاجکال خواجہ عبدالخالق عجد وانی قدس الله تعالی روحه آمدند سفره حاضر
 ساختند خواجہ خضر صلوات الله علیه سلامه خوردند و گفتند آنکس که خمیر کرده است بی طهارت بوده
 این بقوله ان حل ما میت زد قنا الله و جمع محبتنا حلالا طیبا اومین یا رب العالمین

ع
 حال افکار زود
 کج روی زود
 ه سپیده دم
 غمش از غم
 روزیست طالع
 کینه از غم
 یاد کرده نشد
 خدایم
 الانعام
 سپیده دم
 حله و کج روی
 خدا را و تامل
 از حلال پاکیزه
 قبول کن
 در کار عالمها

تتمه محبوب عارفین و اصلین مقدمات بلند حوال حضرت خواجه عزیزان عالی امیتنی خواجه خواجگان

حضرت عزیزان یعنی حضرت خواجه عالی امیتنی قدس سره ایشان خلیفه دوم اند از خلفا خواجه محمود
 و لقب ایشان در سلسله خواجگان قدس الله تعالی ارواحهم حضرت عزیزان است و گویند
 چون خواجه محمود را وفات نزدیک سیده است امر خلافت را بحضرت عزیزان حواله کرده اند
 و سایر اصحاب با ایشان سپرده و سلسله نسبت بحضرت خواجه بها و الدین قدس الله تعالی
 سره از میان خلفا و اصحاب خواجه محمود بدو وسطه می رسد و ایشان را مقامات رفیعه و کرامات
 عجیبه بسیار است و بصفت با فندگی مشغول می بوده اند حضرت مخدومی در کتاب نفحات الا
 نوشته اند که این فقیر از بعضی کابر چنین استماع دارد که اشارت با ایشانست آنچه حضرت مولانا
 جلال الدین رومی قدس سره در غزلیات فرموده اند فرودگر نه علم حال فوق قال بود که
 شدی به بندای عیان بخارا خواجه نساج به مولد شریف ایشان را مینویسند که قصیه بزرگ
 است در ولایت بخارا بر دو فرسنگی شهر درده پارک بسیار مشتمل است و قبر مبارک ایشان در
 خوارزم معروف و مشهور زیاده و از برکات انفاس نفیسه ایشانست این چند
 سخن که در ضمن شان نزده شده ایراد می یابد ^{ز بابت مردم بشود و بیکت گرفته میشود} حضرت شیخ رکن الدین علاء الدوله سمنانی قدس
 الله تعالی روجه با ایشان معاصر بوده اند و میان ایشان مراسلات و مفاوضات واقع شد
 گویند که حضرت در ولایتی را بخدمت ایشان فرستاد و مسئله پرسید و هر یک را جواب شنید
 مسئله اول آنکه شما و ما خدمت آمیزه و رونده میکنیم و شما در سفره تکلف نمیکنید و ما تکلفها
 میکنیم و مردم از شما آرزوی میکنند و از ما در گله اند سبب این چیست حضرت عزیزان در جواب
 گفته اند که خدمت کنندگان منت نهند بسیار اند و خدمت کنندگان منت دارند کم اند چه کنید
 که از خدمت کنندگان منت دارند باشد تا کسی از شما در گله نباشد مسئله دوم آنکه شنیدیم
 که تربیت شما از حضرت خضر علیه السلام این چگونه است در جواب فرموده اند که بندگان
 حق سبحانه تعالی عاشق آنند که خضر عاشق اوست مسئله سوم آنکه ما میشنویم که شما ذکر میگویید
 این چگونه است در جواب فرموده اند که ما نیز میشنویم که شما ذکر خفیه میگویید پس ذکر شما نیز چه باشد

رشتحه مولانا سيف الدين فقهه که از اکابر علمای آن زمان بوده از حضرت عزیران سوال کرده که شما
 ذکر علامیه چه نیت میگویند ایشان فرموده اند که با جماع ائمه علماء در نفس خیر بلند گفتن و تلقین کردن
 بحکم حدیث لَقِنُوا مَوْتَكُمْ بِشَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ جَانِزَتِ و در ویشا نرا هر نفسی نفس
 اخیرست رشتحه شیخ بدرالدین میدانی که از کبار اصحاب شیخ حسن بلخاریست صحبت عزیران با
 در یافته بوده است و از ایشان پرسیده که ذکر کثیر که ما از نزد حق سبحانه آن ماوریم کما قال سبحانه
 وَادْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ذکر زبان است یا ذکر دل حضرت عزیران فرموده اند که مبتدی را
 ذکر زبان و نستی را ذکر دل مبتدی همیشه تکلف و تحمل میکنند و جانی می کنند اما نستی را چون آن ذکر
 بدل رسد جمله اعضا و جوارح و عروق و منافصل و بزرگ گو یا شوند و در آنوقت ساک بزرگ کثیر متحقق
 شود و در آن حال کاریکه وزه وی برابر یکساله دیگران بود رشتحه میفرموده اند که معنی آن سخن که حق
 سبحانه در هر شب از روزی سید و شصت نظر رحمت بر دل بنده مومن میکنند آنست که دل سید و
 شصت روزینه دارد و بجمیع اعضا و آن سید و شصت رگست از آورده و شر این متصل بدل
 چون از ذکر متاثر شود و آن مرتبه رسد که منظور نظر خاص حق سبحانه گردد و از نور آن طاعت هر
 عضوی فیضی که نظر رحمت عبارت از آنست بدل سدر رشتحه از ایشان پرسیده اند که ایمان چیست
 فرموده اند که در پیوستن مناسب صنعت خود که با فندگی بود جواب گفتند رشتحه از ایشان
 پرسیده اند که مسبوق بقضای مسبوقان کی بر خیزد فرموده اند پیش از صبح یعنی باید که پیش از وقت
 بر خیزد تا که نماز قضا نشود رشتحه فرموده اند که در آیت کریمه تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ هُمْ أَشَارَتْ وَ هُمْ
 بشارت اشارت بگردتوبه و بشارت بقبول آن اگر قبول نکردی امر نکردی امر و دلیل قبول
 است باید تقصیر رشتحه فرموده اند که عملی باید کردن و نا کرده انگاشتن و خود را مقصودین
 و عمل از سر گرفتن رشتحه فرموده اند که در وقت خود را نیک نگاهدارید وقت سخن کردن
 و وقت چیز خوردن رشتحه فرموده اند که روزی خضر علیه السلام پیش خواجه عبدالخاق آمده
 اند خواجه دو قرص جوین از خانه بیرون آورده اند حضرت خضر علیه السلام نخورد و دست خواجه
 فرموده اند تناول نماید که لقمه حلال است خضر علیه السلام فرمود که همچنان است لیکن خمیر کننده او
 بی طهارت بوده است ما را خوردن آن روانیست رشتحه فرموده اند که کسے جای نشیند

با بنواریست
 از کبار علمای آن زمان
 فیضی که نظر رحمت
 بر دل بنده مومن میکنند
 آنست که دل سید و
 شصت روزینه دارد
 و بجمیع اعضا و آن
 سید و شصت رگست
 از آورده و شر این
 متصل بدل
 چون از ذکر متاثر
 شود و آن مرتبه
 رسد که منظور
 نظر خاص حق
 سبحانه گردد و از
 نور آن طاعت هر
 عضوی فیضی که
 نظر رحمت عبارت
 از آنست بدل
 سدر رشتحه از
 ایشان پرسیده
 اند که ایمان
 چیست
 فرموده اند که
 در پیوستن
 مناسب صنعت
 خود که با فندگی
 بود جواب
 گفتند رشتحه
 از ایشان
 پرسیده اند
 که مسبوق
 بقضای
 مسبوقان کی
 بر خیزد
 فرموده اند
 پیش از صبح
 یعنی باید که
 پیش از وقت
 بر خیزد تا
 که نماز قضا
 نشود رشتحه
 فرموده اند
 که در آیت
 کریمه تَوْبُوا
 إِلَى اللَّهِ
 هُمْ أَشَارَتْ
 وَ هُمْ
 بشارت
 اشارت
 بگردتوبه
 و بشارت
 بقبول آن
 اگر قبول
 نکردی
 امر نکردی
 امر و دلیل
 قبول
 است باید
 تقصیر
 رشتحه
 فرموده
 اند که
 عملی
 باید
 کردن
 و نا کرده
 انگاشتن
 و خود را
 مقصودین
 و عمل
 از سر
 گرفتن
 رشتحه
 فرموده
 اند که
 در وقت
 خود را
 نیک
 نگاهدارید
 وقت
 سخن
 کردن
 و وقت
 چیز
 خوردن
 رشتحه
 فرموده
 اند که
 روزی
 خضر
 علیه
 السلام
 پیش
 خواجه
 عبدالخاق
 آمده
 اند
 خواجه
 دو قرص
 جوین
 از خانه
 بیرون
 آورده
 اند
 حضرت
 خضر
 علیه
 السلام
 نخورد
 و دست
 خواجه
 فرموده
 اند
 تناول
 نماید
 که
 لقمه
 حلال
 است
 خضر
 علیه
 السلام
 فرمود
 که
 همچنان
 است
 لیکن
 خمیر
 کننده
 او
 بی
 طهارت
 بوده
 است
 ما
 را
 خوردن
 آن
 روانیست
 رشتحه
 فرموده
 اند
 که
 کسے
 جای
 نشیند

و خلق را بخدای میخواند باید که چون مرد جانور دار باشد که حوصله هر مرغی را بداند و طعمه هر
 مرغی در خوردی دهد مرشد نیز باید که تربیت صادقان و طالبان بقدر تفاوت قابلیت
 و استعدادات ایشان کند ^{ششم} فرموده اند که اگر در همه روز زمین یکی از فرزندان خواص
 عبد الخالق بود منظور هرگز بردار نرفتی یعنی اگر یکی از فرزندان معنوی ~~خواص~~ در سیاحت
 بودی حسین منصور را تربیت از آن مقام گذرانیدی ^{ششم} فرموده اند که روزگاران راه را
 ریاضت و مجاهده بسیار باید کشید تا بر تبه و مقامی نرسد تا راهی ازین همه نزدیکترست که زود
 بمقصود میتوان رسید و آن آنست که رونده راه در آن کوشد که خود را بوجه ^{خلفه} خلقه و خدمت
 در اول صاحب جای کند چون دل این طائفه مورد نظر حقست او را نیز از آن نصیبی ^{ششم}
 فرموده اند بزبانی دعا کنید که بان زبان گناه باشید تا اجابت مترتب شود یعنی پیش دست
 خدا تواضع و نیاز مندی کنید تا ایشان بر شما دعا کنند ^{ششم} روزی کسی در حضور حضرت
 عزیزان خوانده که مع عاشقان درومی دو عید کنند ایشان فرموده که عید کنند آنکس گفته
 که حضرت عزیزان کشف این معنی فرمائید گفته اند که یک یاد کرده بند میان دو یاد کرده خداوند
 ست اول بنده را توفیق دهد که یادوی کند و چون یاد کند شرف قبول مشرف سازد پس
 توفیق و قبول و یاد کرده عید باشد ^{ششم} روزی شیخ فخر الدین نوری که از اکابر آن زمان
 بوده از حضرت عزیزان پرسیده که سبب چه بود که در روز ازل که سوال است بر یکم واقع
 جمعی بلفظ یکی جواب دادند و در روز ابد که حق سبحانه و تعالی ^{ششم} گوید بچاکس جواب
 گوید ایشان فرموده اند که روز ازل روز وضع تکالیف شرعی بود و در شرع گفت باشد اما روز ابد
 رفع تکالیف شرعیست و ابتدای عالم حقیقت و در حقیقت گفت نباشد لاجرم آن روز حق سبحانه
 و تعالی بچاکس جواب گوید که **لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ** و از جمله اشعار است که حضرت عزیزان منسوبت این
 یک قطعه و چهار رباعیت که فرموده اند قطعه نفس مرغ سفید در درون است ^{ششم} نغمه داشتن
 که خوش مرغیت و ساز به زانانش بندگسل تا نپرود به که نتوانی گرفتن بعد پرواز به رباعی
 با هر که نشستی و نشد جمع دلت به و ز تو نرسید ز جمت آب و گلت به از صحبت و می اگر تبر
 نکنی به هرگز نکند روح عزیزان بجلت به بیچاره دلم که عاشق روی تو بود به تا وقت صبح

دوش در کوی تو بودید چو گان سر زلف تو از حال بحال می بردش و همچنان یک گوی
 تو بودید چون ذکر بدل رسد دولت در دکنده آن ذکر بود که مرد را فرد کند و هر چند
 که خاصیت آتش دارد و لیکن دو جهان بر دل تو سر دکنده و خواهی که بحق رسی بیارم
 ای تن و آند طلب دوست بیارم تن خواهی بدو از روح عزیزان پایی بد پا از
 سر خود ساز و بیارمیتن

بسم الله الرحمن الرحيم

برای آگاهی طالبان باخبرت جدول تاریخ وفات مشایخ طریقت علیهم السلام و تخریجه

السلسلة للمشایخ التقتبندیه الاولیة

ردیف	نام بزرگان	روز و تاریخ وفات	ماه و وقت	سنه و وقت	جای فرار مبارک	اختلاف
۱	حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم	دوشنبه ۱۲	ربیع الاول	سنه ۱۲ هجری	مدینه منوره حجه مجری حضرت عایشه صدیقہ	بقول محدثین ۲
۲	حضرت ابو بکر صدیق رضی الله عنہ	شب شنبه ۲۲	جمادى الاخر	سنه ۱۳ هجری	روضه آنحضرت صلی الله علیه و سلم	بقولی احسن روز دوشنبه و بقولی ۲۳
۳	حضرت سلمان فارسی	۱۰	رجب	سنه ۳۳ هجری	مداین سفینه الاولیا	
۴	حضرت امام قاسم بن محمد بن ابی بکر رضی الله عنہم	۲۴	جمادى الاول	سنه ۱۰۶ هجری		سنه ۱۰۸ هجری سفینه
۵	حضرت ام جعفر صادق	دوشنبه ۱۵	رجب	سنه ۱۲۵ هجری	جنت البقیع در مقبره امام حسن رضی الله عنہ	۱۶ شوال
۶	حضرت یزید بطامی	۱۴	شعبان	سنه ۲۱۱ هجری	بطام سفینه الاولیا	۱۵ و ۱۶
۷	حضرت خواجه ابو الحسن غرقانی	۱۵	رمضان	سنه ۲۲۵ هجری	حسرقان مخزن اهراس	۱۰ محرم سنه ۲۲۴ هجری
۸	حضرت خواجه ابوالاعلی فارسی	۲	ربیع الاول	سنه ۲۴۴ هجری	طوس سفینه الاولیا	

شماره	نام بزرگان	روز قیام و وفات	ماه و وقت	سنه و وقا	جای زیارت	احتمالات
۹	حضرت خواجه یوسف بهمانی	۲۷	رجب	۵۳۵ هجری	رشحات مرو	غره صفر
۱۰	حضرت خواجه عبد الحال بن محمد	۱۲	ربیع الاول	۵۴۵ هجری سفینه الاولیا	رشحات مرو	
۱۱	حضرت خواجه عارف ریوگری	غره	شوال		رشحات ریوگری	
۱۲	حضرت خواجه محمود انجیر فغنویه	۱۷	ربیع الاول		رشحات واکبئی	
۱۳	حضرت خواجه عزیز علی را سینت رح	۲۷	رمضان	۵۱۸ هجری	نجات در شحات خوارزم	۲۸ ذیقعد ۵۱۵ هجری رشحات
۱۴	حضرت خواجه محمد سامی	۱۰	جمادی الاخر		قریه سماسی	
۱۵	حضرت سید میرکمال	۱۵	جمادی الاخر	۵۷۲ هجری	رشحات دیه سوخار	۸ جمادی الاول سفینه الاولیا
۱۶	حضرت خواجه ابوالدین محمد نقشبند رحمه الله	دو شنبه دو شنبه	ربیع الاول	۵۹۱ هجری	رشحات سمناران	
۱۷	حضرت خواجه علامه الدین عطار	بهار شنبه بهار شنبه	رجب	۸۰۲ هجری	رشحات دیه جفانیان	
۱۸	حضرت خواجه مولانا یعقوب چرخ میز	۵	صفر		رشحات بلخون	
۱۹	حضرت خواجه عبیدالله اسدالله رحمه الله	شششنبه شششنبه	ربیع الاول	۵۹۵ هجری	سمرقند	
۲۰	حضرت مولانا محمد ولس رحمه الله	غره	ربیع الاول			
۲۱	حضرت مولانا درویش محمد رحمه الله	۱۹	محرم			
۲۲	حضرت خواجه محمد ابن محمد رحمه الله	۲۲	شعبان			
۲۳	حضرت خواجه عبدالعزیز باقی بالله رحمه الله	۲۵	جمادی الاخر	۱۰۱۲ هجری	بیرون شاهجهان آباد	
۲۴	حضرت محمد والف ناصح شیخ احمد سمرقند	۲۸	صفر	۱۰۳۲ هجری	سمرقند	
۲۵	حضرت شیخ محمد معصوم مقب لبعده الوفا	۹	ربیع الاول	۱۰۶۹ هجری	ایضا	
۲۶	حضرت شیخ سیف الدین	۱۹	جمادی الاول			

که از بیانش در سنگ
ست ۱۲ رشحات
دوازده رشحات
ست ۱۲ رشحات
را گویند ۱۲ قاموس در
جای بیفته در رشحات
ست ۱۲ رشحات
که از بیانش در سنگ
ست ۱۲ رشحات
بیفتد و پانزده رشحات
بیفتد و پانزده رشحات
زمان و شبلی وقت
زین سر وقت در بیست
پانزده رشحات
راستین و از راستین دور است
شرعی دور است از خاجانجا
شرعی ۱۲ رشحات
بخار و از سماهی بیست
کشاه قفقستان
زینا و زمین
دین دولت و دانش
زین دولت و دانش
از او چون بود قهر
قصرخانان زین سبب
دین و دولت و دانش
از او چون بود قهر
قصرخانان زین سبب

از رشحات
در رشحات
در رشحات

نام بزرگان	روز و تاریخ وفات	ماه و وقت	سنه و وقت	جای مزایا مبارک	اختلاف
حضرت سید نور محمد جلیلی نے رح	۱۱	ذیقعدہ	۱۳۵۵ھ	بیرون کوٹلہ سلطان المشائخ	
حضرت سید محمد رفیع جان جانان رح	شب شنبہ ۱	محرم	۱۱۹۵ھ	دکھ	
حضرت مولوی نعیم اللہ بٹری رح	جمعہ بعد نماز عصر	صفر	۱۲۱۸ھ	پٹان رح	
حضرت مولوی مراد اللہ تھانی رح	شنبہ قبل منبر ۲۱	ذیقعدہ	۱۲۲۸ھ	لکھنؤ	
حضرت مولوی ابوالحسن نصیر آبادی رح	غره	شعبان	۱۲۴۲ھ	نصیر آباد از توابع لکھنؤ	

السلسلۃ للمشاہد المتصلۃ بسؤل اللہ علیہ وسلم الف الف صلواتہ من البریۃ

۱	حضرت علی کرم اللہ وجہہ	شب و در شنبہ ۱۹	رمضان	سنہ ۱۰ھ	بجانب اشرف	بقولے جمعہ ۲۱
۲	حضرت امام حسین رض	جمعہ ۱	محرم	سنہ ۶۱ھ	کربلا	نزد بعض سنہ ۶۱ھ
۳	حضرت امام زین العابدین رض	۱۸	محرم	سنہ ۹۲ھ	جنت البقیع	نزد بعض سنہ ۹۵ھ
۴	حضرت امام محمد باقر رض	دو شنبہ ۲	ذیحجہ	سنہ ۱۱۲ھ	جنت البقیع	نزد بعض سنہ ۱۱۲ھ
۵	حضرت امام جعفر صادق رض	روز و در شنبہ ۱۵	رجب	سنہ ۱۴۸ھ	جنت البقیع	شوال ۱۶
۶	حضرت امام موسیٰ کاظم رض	جمعہ ۵	رجب	سنہ ۱۸۳ھ	بغداد شریف	نزد بعض ۱۵ھ و بقولے ۲۵ھ
۷	حضرت علی بن موسیٰ رضا رض	جمعہ ۲۱	رمضان	سنہ ۲۰۳ھ	مشہد مقدس	۹ صفر و نزد بعض سنہ ۲۰۸ھ
۸	حضرت معز و کوفی رح	جمعہ ۲	محرم	سنہ ۲۰۰ھ	بغداد شریف	۱۰ و نزد بعض ۱۰ھ
۹	حضرت سہری قطی رح	یاد او شنبہ ۳	رمضان	سنہ ۲۵۲ھ	بغداد شریف	۲۹ و ۲۵ھ
۱۰	حضرت جنید بغدادی رح	روز شنبہ ۶	رجب	سنہ ۲۹۱ھ	بغداد شریف	سنہ ۲۹۱ھ و نزد بعض سنہ ۲۹۱ھ
۱۱	حضرت ابوبکر شیبہ رض	۱۰	ذیحجہ	اصح سنہ ۳۲ھ	بغداد شریف	سنہ ۳۲ھ

جانب پائین
 تہذیبی استقامت
 شاہ غلام علی
 صاحب
 خان اسرار
 شہور بخار
 قریب است

ردیف	نام بزرگان	روز و تاریخ وفات	ماه و وقت	سنه و وقت	جای مزار مبارک	مختصات
۱۲	حضرت ابوالقاسم نصیر بادکوبه	۱۱	شوال	۳۴۲ هجری	مکه معظمه	۳۶۴ هجری
۱۳	حضرت ابوعلی دقاق رحمہ اللہ	۵	ذیقعدہ	۳۰۵ هجری	نیشاپور	۲۰ شوال
۱۴	حضرت ابوالقاسم قشیرے	۱۶	ربیع الآخر	۳۶۵ هجری		
۱۵	حضرت ابوعلی رودبار	۲	شوال	۳۲۱ هجری	مصر سفینتہ الاولیا	نزد بعض سنہ ۳۲۲
۱۶	حضرت ابوعلی کاتب	۱۱	شعبان	۳۲۶ هجری	مصر سفینتہ الاولیا	نزد بعض سنہ ۳۵۶
۱۷	حضرت ابوعثمان مغربے رح	۹	شوال	۳۴۳ هجری	نیشاپور	۱۱ رجب مخزن اعراض
۱۸	حضرت ابوالقاسم کرگانی	۲۳	صفر	۳۵۰ هجری		۵ جمادی الاول و نزد بعض ارجب

السلسلہ للمتبع القاوریۃ رضوان اللہ علیہم اجمعین

۳	حضرت امام حسن واصع	۵	غره	ربیع الاول	جنت البقیع	۲۲ و ۲۹ صفر و سلخ و نزد بعض ۲۰
۴	حضرت حسن مشفق					
۵	حضرت سید عبدالمد					
۶	حضرت سید موسی الجون					
۷	حضرت سید داؤد مورثک رح					
۸	حضرت سید موتی محمد اللہ					
۹	حضرت سید سجید					
۱۰	حضرت سید عبداللہ					
۱۱	حضرت سید قطب					
۱۲	حضرت سید ابی صالح	۲۷	رجب			
۱۳	حضرت محبوب علی	۹ شنبہ	ربیع الآخر	۵۶۱ هجری	بغداد شریعت	دور بعد او بتاریخ ۱۷

حضرت ابوعلی رودبار
 ریاض از حضرت جنید
 بغداد رسید و در سلطه
 فیض حضرت ابوعلی دقاق
 مثل سلسلہ ابوعلی رودبار
 ابوبکر شبلی بویط حضرت
 جنید بغداد تا با حضرت
 صلوات اللہ علیہ و آلہ وسلم
 میرسد ۱۲
 ابوالقاسم کرگانی ریاض
 از حضرت ابوعلی فارسی
 رحمہ اللہ تقاریب رسید و در
 سلسلہ فیض
 حضرت ابوالقاسم
 کرگانی مثل سلسلہ فیض
 ابوالقاسم قشیرے سابق
 المرح ابوالقاسم حضرت
 ابوعلی فارسی تا با حضرت
 صلوات اللہ علیہ و آلہ وسلم
 تاریخ وفات حضرت
 محبوب جانی نیم ربیع الآخر
 تکیں چون فاتحان
 حضرت صلی اللہ علیہ وسلم
 تاریخ بازو در ہم راه می
 بغداد عرس اینجا است
 غده در بغداد

تاریخ یازدهم شهر ربیع الآخر شتار یافت ۱۲

ردیف	نام بزرگان	روز و تاریخ وفات	ماه وفات	سنه وفات	جای مزار مبارک	اختلاف
۱۴	حضرت سید عبدالرزاق	۶	شوال	۶۴۳ هجری	بنداد شریف سفینه الاولیا	ربیع الآخر و نزد بعضی رمضان
۱۵	حضرت سید شرف الدین	۱۸	ذیحجه			
۱۶	حضرت سید عبدالوهاب					
۱۷	حضرت سید بهاء الدین رح					
۱۸	حضرت عقیل رح					
۱۹	حضرت شمس الدین صحراستری					
۲۰	حضرت سید گدار حمن بن ابی الحسن رح					
۲۱	حضرت سید شمس الدین رحمه الله					
۲۲	حضرت سید گدار حمن رح					
۲۳	حضرت سید فیض رح					
۲۴	حضرت شاه کمال کتبی رح					
۲۵	حضرت شاه اسکندر رح					
۲۶	حضرت مجد الف تازی رح					
۲۷	حضرت خازن الرحمة محمد سید رحمه الله	۲۸	جمادی الاخری			
۲۸	حضرت شیخ عبدالاحد رح	۲۸	ذیحجه			
۲۹	حضرت سید محمد عابدی رحمه الله	۱۸	رمضان	۱۱۶۰ هجری	بیرون شایهجهان آباد	
السلسلة للمشایخ الحشیة الصابریة						
۳۰	حضرت حسن بصری	۱۲	محرم	۱۱۰ هجری	بصره	غزه جب و نزد بعضی
۳۱	حضرت عبدالواحد بن زید رح	۲۷	صفر	۱۷۶ هجری	بصره	غزه و بعضی
۳۲	حضرت فیض بن عیاض رح	۳	ربیع الاول	۱۸۷ هجری	مکه معظمه	۲۷۶ و ۲۷۷ هجری

توار حضرت سید محمد باقر
 تازی و بعد ایشان حضرت
 نیز از نظر ما با جانان و در نزد
 تاشیخی و در نزد حضرت سید
 سید ابوالحسن فیض آبادی
 رضوان الله علیهم
 اجمعین نزد ابا خانی که در
 سلسله اولی است که در
 سلسله متصل شماره دوم
 براه لا مورد است
 توار حضرت حسن
 بصری و
 سلسله ایشان بواسطه
 سلسله امیر المؤمنین عظیم
 علیه السلام و سید الدین
 علیه السلام و علی که
 را صاحب جمعین میسر است
 در رفته حضرت
 تزیب رفته حضرت
 خدیجه الکبری رضی
 الله عنهما
 ۱۲ ۱۱ ۱۰ ۹ ۸ ۷ ۶ ۵ ۴ ۳ ۲ ۱

تاریخ	نام بزرگان	روز و تاریخ	ماه و وقت	سنه و وقت	جای مزار مبارک	اختلاف
۴	حضرت ابراهیم بن اسماعیل	۲۶	جمادی الاولی	۱۶۲۰ هجری	شام قریب مزار حضرت لوط علیہ السلام	۱۶ شنبه
۷	حضرت خلیفہ مرتضیٰ	۲۵	شوال	۱۵۲۰ هجری		۱۶ شنبه الاولی
۸	حضرت سبیرہ بصریہ	۷	شوال		بصرہ	عزہ و در شنبه ۱۶
۹	حضرت مشاد علودی	۱۴	محرم	۱۶۹۹ ہجری		نزد بعض ۲۱
۱۰	حضرت خواجہ ابی اسحاق شامی	۱۲	ربیع الآخر		عکہ از بلاد شام	
۱۱	حضرت خواجہ ابی احمد	غره	جمادی الآخر	۱۵۵۵ ہجری	چشت	نزد بعض ۱۰
۱۲	حضرت خواجہ ابی محمد	غزه و نزد بعض	جمادی الآخر	۱۵۵۵ ہجری	چشت	عزہ حبیب الشام
۱۳	حضرت خواجہ ابی یوسف	۲۶	ربیع الآخر	۱۵۵۹ ہجری	چشت	۳ رجب
۱۴	حضرت خواجہ مودود	غزه	رجب	۱۵۲۷ ہجری	چشت	
۱۵	حضرت حاجی شریف	۱۳	رجب		کابلدہ ایست از بخارا	نزد بعض ۳ و ۶
۱۶	حضرت خواجہ عثمان ماروکی	۵	شوال	۱۶۰۳ ہجری	ککہ معظمہ	نت یضیح
۱۷	حضرت خواجہ سعید الدین	دوشنبه ۶	رجب	۱۶۳۳ ہجری	اجمیر شریف	بقوی شنبه
۱۸	حضرت خواجہ قطب الدین بختیار کانی	دوشنبه ۱۲	ربیع الاول	۱۶۳۳ ہجری	دہلی قرب حوض شمشئی	نزد بعض ۶
۱۹	حضرت یدالدین گرجی	شنبه ۵	محرم	۱۶۹۴ ہجری	پاک پٹن	
۲۰	حضرت علاؤ الدین بن احمد صاحب رحم	۱۳	ربیع الاول	۱۶۹۰ ہجری	سرکار کلیمہ نپور پورہ	
۲۱	حضرت شمس الدین ترک	۱۵	جمادی الآخر		پانی پت	نزد بعض ۱۰
۲۲	حضرت جلال الدین پانی پتی	۱۳	ربیع الاول	۱۶۶۵ ہجری	پانی پت	
۲۳	حضرت شیخ عبدالحق	۱۵	جمادی الآخر	۱۸۲۷ ہجری	ردولی	
۲۴	حضرت شیخ احمد غازی	۲۱	شوال		ردولی	
۲۵	حضرت شیخ محمد بن عارف	۲۶	ربیع الآخر		ردولی	
۲۶	حضرت شیخ عبدالقدوس گنگوہی	۲۷	جمادی الآخر	۱۹۲۲ ہجری	قصبہ گنگوہ	نزد بعض ۱۵ ہجری
۲۷	حضرت شیخ کریم الدین رحم	۴	شوال	۱۹۸۳ ہجری	قصبہ گنگوہ	
۲۸	حضرت شیخ عبداللہ فاروقی	۱۷	رجب			

در سمرات القدس
نوشتہ کہ ہر گاہ
مکود غزوی بر آید
خرابی سوزنات
ادہ حضرت خواجہ
ہمراہ بودند بکرت
قدم ایشان نفع
شد ۱۲ سالہ
تا تاریخ وفات
قبلہ عالم بیست و
پیکان
۱۲
۱۱
۱۰
۹
۸
۷
۶
۵
۴
۳
۲
۱

ردیف	نام بزرگان	روز و تاریخ وفات	ماه و وقت وفات	سنه و وقت	جای مزار مبارک	اختلاف
سلسله چشتیه نظایر بعد حضرت فرید شکر گنج روح						
۲۰	حضرت نظام الدین سلطان اندرمان	چهارشنبه	ربیع الآخر	۲۵ هجری	قریب دس لهه	تویب دس لهه
۲۱	حضرت نصیر الدین چسراغ دس لهه	جمعه	رمضان	۵۵ هجری	قریب دس لهه	کهنه
۲۲	حضرت حلال الدین خندان جهان مرشد	چهارشنبه وقت غروب آفتاب	ذیحجه	۵۰ هجری	انچه گهستان سفینه	انچه گهستان
۲۳	حضرت سید رحیم بن ابراهیم					
۲۴	حضرت سید زکریا بن ابراهیم					
۲۵	حضرت ذر و رش بن قاسم اودری					

سلسله سه روید بعد از حضرت حسن بصری روح						
۴	حضرت حبیب عجمی	۳	ربیع الآخر	۵۶ هجری	بصره مخزن	۹ رمضان ساله هجره
۵	حضرت داود طائی	۲۸	ربیع الاول	۱۵۶ هجری	بغداد	۲۸ ربیع الآخر
۵	حضرت امام علی موسی رضا				بالاکه نشست	
۶	حضرت معروذ گریج				بالاکه نشست	
۷	حضرت سری سقطی				بالاکه نشست	
۸	حضرت جنید بغدادی				بالاکه نشست	
۹	حضرت مشاد دیور	۱۲	محرم	۲۹۹ هجری	نزد بعض	۲۲
۱۰	حضرت شیخ احمد دیور					
۱۱	حضرت شیخ محمد بن شیخ عبد العزیز					
۱۲	حضرت شیخ فیاض الدین عمر سه رودی	شب شنبه	جمادی الاخر	۵۶۳ هجری	بغداد	شب شنبه ۶۶ هجری
۱۳	حضرت شیخ شهاب الدین عمر سه رودی	جمعه غره	محرم	۴۳۲ هجری	بغداد	
۱۴	حضرت بھاؤ الدین کیرا سرحی	چهارشنبه	صفر	۶۱۱ هجری	مکتان	نزد بعض ساله
۱۵	حضرت شیخ صد الدین فخر و عطر	شب شنبه	ذیحجه	۴۸۲ هجری	مکتان	
۱۶	حضرت رکن الدین شاه	شب جمعه	جمادی الاخر	۵۳۵ هجری	مکتان	۱۶ رجب منور
۱۷	حضرت سید جلال الدین		جمادی الاخر		انچه مخزن	یوم شنبه

حضرت ابراهیم خلیل علیه السلام
 حضرت اسحاق علیه السلام
 حضرت یوسف علیه السلام
 حضرت داود علیه السلام
 حضرت سلیمان علیه السلام
 حضرت ادریس علیه السلام
 حضرت ایاز علیه السلام
 حضرت ابراهیم علیه السلام
 حضرت اسحاق علیه السلام
 حضرت یوسف علیه السلام
 حضرت داود علیه السلام
 حضرت سلیمان علیه السلام
 حضرت ادریس علیه السلام
 حضرت ایاز علیه السلام
 حضرت ابراهیم علیه السلام
 حضرت اسحاق علیه السلام
 حضرت یوسف علیه السلام
 حضرت داود علیه السلام
 حضرت سلیمان علیه السلام
 حضرت ادریس علیه السلام
 حضرت ایاز علیه السلام

۱۲۵
 ۱۳۵
 ۱۴۵
 ۱۵۵

نام بزرگان	روز و تاریخ وفات	ماه و وقت	سنه و قبا	جای مزار مبارک	اختلاف
سلسله کبریہ بعد حضرت ابو القاسم کسگانی رح					
۱۶	حضرت شیخ ابوبکر نساج				
۱۷	حضرت شیخ احمد غزالی	۷	محرم ۵۱۷	تندوبین	
۱۸	حضرت شیخ ابونجم	۱۲	جمادی الآخر ۵۴۳	بغداد	
۱۹	حضرت عمار رح	۱۶	ربیع الآخر مخزن		
۲۰	حضرت نجم الدین کبریہ	شنبه ۱	جمادی الاول ۵۲۸	خوارزم در خانقاه خود	شنبه ۱ رمضان ۵۲۸
۲۱	حضرت بابا کمال	۲۲	ذقیده		
۲۲	حضرت شیخ احمد				
۲۳	حضرت عطایا بن محمد				
۲۴	حضرت شمس الدین ابو محمد بن محمود بن ابراهیم				
۲۵	حضرت محمد الدین				
۲۶	حضرت سید جلال الدین				
سلسله قادریہ بعد حضرت ابوبکر شبلی رحمہ اللہ علیہ					
۱۳	حضرت شیخ عبدالواحد عبدالکبیر		جمادی الآخر ۲۲۵	مقبرہ حضرت امام احمد رضا	
۱۴	حضرت ابو الفرج طرس	۳	شعبان مخزن		
۱۵	حضرت ابوالحسن علی الہنگاری		محرم ۲۸۶		
۱۶	حضرت ابوسعید مخزومی	۷	شعبان مخزن ۵۱۳		
۱۷	حضرت شیخ محی الدین عبدالقادر جیلانی	۹	ربیع الآخر ۵۶۱	بغداد شریف	
۱۸	حضرت شیخ شمس الدین الحدادی				
۱۹	حضرت شیخ شمس الدین علی الاکفلی				
۲۰	حضرت شیخ قطب الدین ابوالقاسم		۵۱۵		
۲۱	حضرت شیخ ابوالکلام فاضل				

قولہ حضرت شیخ ابوبکر نساج
 سلسلہ کبریہ بعد حضرت ابوالقاسم
 کسگانی بسزده و وسط
 تا با حضرت صلی اللہ
 علیہ وسلم صعود ابرہ
 چنانکہ در سلسلہ نقشبندیہ
 متصلہ گذشت ۱۲
 قولہ حضرت سید
 جلال الدین بخاری
 و بعد ایشان حضرت
 خادم جانبان
 جان گذشت تا حضرت سید
 ابوالحسن نصیر آبادی نزول
 چنانکہ از سلسلہ قادریہ
 معلوم گردید ۱۲
 قولہ حضرت شیخ عبدالواحد
 و سلسلہ ایشان ابو
 حضرت ابوبکر شبلی
 بسزده و وسط تا حضرت
 سید ابوالقاسم
 میرسد ۱۱

نام بزرگان	روز و تاریخ وفات	ماه و وقت	سنه و وقت	جای مزار مبارک	اختلاف
حضرت ابوالقاسم فا					
حضرت عبید غنی					
حضرت سید سلطان الدین بخاری					

بالا گذشت سلسله مداریه قلندریه بعد حضرت صدیق اکبر رضی الله عنه

حضرت امام عبدالرشید علم بر دار	۵	رجب مخزن			
حضرت عین الدین شامی					
حضرت طیفور شامی	۶	رجب مخزن			
حضرت بدیع الدین شاه مدار	شب جمعه ۱۸	جمادی الاولیٰ	۸۲۰ هجری	مکن پور از لواحق قنوج و نزد بعضی	
حضرت سید جمال طبرانی					

بالا گذشت سلسله قلندریه دیگر بعد حضرت سید المرسلین صلی الله علیه و سلم

حضرت سید عبدالعزیز	۲				
حضرت سید جعفر	۳				
حضرت سید محمد الدین	۴				
حضرت شاه قطب الدین	۵	۲۵	شعبان مخزن	علی پور قریب جون پور	
حضرت شاه محمد قطب الدین جویری	۶	۱۲	جمادی الاخریٰ	علی پور قریب جون پور	
حضرت شیخ عبدالکلام شاه علی جویری	۷	۱۵	ذیقعدہ	علی پور	
حضرت سید محمد قدوس	۸				

ت

التماس درین جدول برکت شامل کیا براید و ذمت بخشندگان تو ایفا تمه بارواح طیبات مشائخ طریقت علیهم الرضوان
 و الرحمة مرسوم گردید از اختلاف بسیار تاریخ وفات سال و شهر این بزرگان معتبر معلوم گشت نوشته شد کنون
 اگر کسی با روز و شهر وفات خاتم عالی که بالتحقیق بدریافت سد بمقامات خود ثبت نماید و عاجز فاکسار و برادر
 اعزاز جان محمد عبدالواحد سلیم به اسم جدول بزار ابد عا خیر بطریق احسان یاد فرماید که از الله لایضیع
 اجر المحسنین

قوله حضرت سید جمال الدین
 بخاری ۴ و بعد ایشان حضرت
 قدوس جانان جان حضرت
 سید ابوالحسن نقیض آبادی زود لا
 چنانکه سابق گذشت ۱۲
 قوله حضرت امام عبدالکلام
 در سلسله ایشان بواسطه حضرت
 صدیق اکبر رضی الله عنه و حواه
 بواسطه امیر المؤمنین حضرت علی
 کرم الله وجهه و سید ابی اسطوخار
 معوذت حضرت
 در اسم سید ۱۲
 قوله حضرت سید جمال
 و بعد ایشان حضرت سید
 قدوس جانان حضرت
 عابدی و سید ابوالحسن نقیض
 آبادی زود لا چنانکه مذکور است
 ۱۲
 عید العزیز و ایشان بلا
 واسطه از حضرت صلی الله علیه
 و سلم فیضها برداشته اند
 ۱۲
 گنگوی و بعد ایشان بواسطه
 مذکور بالا تا حضرت سید

فہرست مضامین کتاب معمولات مظہر میرزا اجا نجاران شہید علیہ الرحمہ و التمجید

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۲	حال مصنف معمولات	۲۸	طریق مرید گزفتن ولتوبہ	۸۷	نماز جمعہ و متعلق آن
۵	مقدمہ در بیان لاوت	۳۱	دادن مریدیا	۸۵	خطبہ اولیٰ و ثانیہ
	مرزا اجا نجاران و وجہ	۳۸	طریق بعیت زمان	۸۶	صلوٰۃ عیدین -
	تسمیہ باین نام -	۴۰	مقامات عشرہ	۸۷	نماز تراویح -
۶	قاضی ثنار اللہ پالی پتی	۴۱	حضرات صوفیہ اول	۸۸	فضیلت روزہ رمضان
	از خلفای اوست مدح	۴۲	انہا توبہ و آخر آہنا	۹۰	توحید و وجودی شہود
	مرزا کردہ رحمہما اللہ	۴۳	رجوع بہ پیر تانی با وجود	۹۱	نصائح ضروریہ در سلوک
۷	شاہ ولی اللہ محدث بیابانی	۴۴	پیر اول -	۹۲	کلمات قدسیہ کہ
	نے ستودند رحمہما اللہ	۴۵	برائے پسر و پسر	۹۳	بہ بیان و عزیزان
۹	تسمیہ مرزا اجا نجاران	۴۶	برائے درخت و چمن و جگر	۹۴	بہ طریق و صایا نوشت
۱۰	از دست ناحق پرستان	۴۷	برائے شفا مرکب	۱۰۷	وصایا کہ بہ مولف
	بدرجہ شہادت رسیدند	۴۸	برائے ذراعت و		کتاب ہذا فرمودہ -
۱۲	ذکر والدہ و جد و جدہ	۴۹	برای خواب پریشان	۱۱۲	اطلاق دعاوات
	آن حضرت -	۵۰	برای دفع آماس گلو		شان رم -
	ذکر کسب سلوک شان	۵۱	برائے بواسیر -	۱۲۱	خانمہ بیان شہادت
	سلسلہ نقشبندیہ	۵۲	کیفیت استنجا -		حضرت مرزا اجا نجاران
۱۴	تاریخ وفات حضرت نقشبندیہ	۵۳	کیفیت وضو -		مجموعہ ۱۹۵۰ و وفات
۱۸	سلسلہ قادریہ -	۵۴	کیفیت صلوٰۃ -		۱۰ محرم مدفن در مدلی
۱۹	سلسلہ چشتیہ صابریہ -	۵۵	دست راہ راہ سینیہ بستند	۱۲۸	تخلہ در مدح کتاب ہذا
۲۰	ایضاً چشتیہ نظامیہ	۵۶	و غیر موند این وایت تاریخ		از قاضی ثنار اللہ پالی پتی
	سلسلہ سہروردیہ -	۵۷	است از روایت زیر نان	۱۲۹	وصیت نامہ آنحضرت
	سلسلہ کبرویہ -	۵۸	بہر سہ قنوت میخوانند	۱۳۰	رسالہ تاریخ وفات
۲۱	طریق دیگر قادریہ -	۵۹	طریق کیفیت رفع سبابہ		از قاضی ثنار اللہ
	سلسلہ مداریہ قلندریہ	۶۰	تعداد رکعات ضروریہ -	۱۳۱	رسالہ محبوب عارفین
۲۲	ابنیار و اولیا و غیر نارا	۶۱	نماز ہتجد	۱۳۲	جد اول تاریخ وفات
	از بندگی چارہ نیست	۶۲	فضیلت جماعت -		مشائخ سلسلہ
	و بیان فضیلت ذکر	۶۳	نماز استخارہ -		عشرہ -
۲۵	مشائخ کمال و معتبر اہل دل	۶۴	صلوٰۃ التبیح -		تسمیہ
		۶۵	اطلاع بر خواطر -		سنہ ۱۳۱۰

کتاب معمولات مظہر میرزا اجا نجاران شہید علیہ الرحمہ و التمجید
 فہرست مضامین کتاب معمولات مظہر میرزا اجا نجاران شہید علیہ الرحمہ و التمجید
 کتاب معمولات مظہر میرزا اجا نجاران شہید علیہ الرحمہ و التمجید
 فہرست مضامین کتاب معمولات مظہر میرزا اجا نجاران شہید علیہ الرحمہ و التمجید

3 2044 019 921 535

THE BORROWER WILL BE CHARGED AN OVERDUE FEE IF THIS BOOK IS NOT RETURNED TO THE LIBRARY ON OR BEFORE THE LAST DATE STAMPED BELOW. NON-RECEIPT OF OVERDUE NOTICES DOES NOT EXEMPT THE BORROWER FROM OVERDUE FEES.

~~WIDENER~~
~~STALL-STUDY~~
~~CHARGE~~

WIDENER
MAY 18 1998
APR 03
BOOK DUE
CANCELLED

OL
39338
90